

C:\Users\Plazma\Desktop\302\Peter_David_-_StarTrekTNG_-_Imzadi.pdb

PDB Name: StarTrekTNG-Imzadi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.3.2003
Modification Date: 4.3.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Star Trek - Imzadi

Konec

Kapitola první

"Sakra, padáme odsud."

Ve vzduchu viselo cosi děsivého, co nahánělo husí kůži, prosyceno osamělým strachem duší, které žily - nebo možná nikdy nežily - anebo třeba existovaly v nějakém zvláštním stavu mezi tím.

V dálce bylo město. Jeho jméno bylo neznámé a navždy už takovým zůstane. Bylo pošmurno a vzduch byl naplněn předtuchou, že každou chvíli může propuknout bouře. Tak to vypadalo pořád. Bouře ve skutečnosti nikdy nepropukla. Jenom tak hrozila. Právě to zadržování skutečné události naznačovalo, že pokud bouře někdy přijde, mohla by klidně vypuknout s takovou silou, která by spláchla veškeré stopy té pozoruhodné, neuchopitelné věci, které říkáme realita. Nic z toho ovšem nezajímalo muže, který byl vůdcem. Muže v zelenožluté košili, jehož mysl byla někde jinde a v nějakém jiném čase. Za ním stála jeho přátelé, jeho mužstvo. Trpělivě čekali. Na okamžik se zdálo, že muž přemýšlí, jak dlouho ještě vydrží čekat. Kde jsou hranice jejich trpělivosti. Hranice důvěry v něho, který byl jejich kapitánem. Ale bylo jisté, že on nebude pokoušet tyto hranice. Muž, kterého cosi nutilo jít a objevovat nová místa, nové hranice... tento muž nakonec našel místo plné nekonečných možností průzkumu a nekonečných horizontů. Všude kolem sebe. Avšak on se nechopil příležitosti, naopak, chtěl to místo co nejdřív opustit a dostat se od něj co nejdál.

"Sakra, padáme odsud." Ta slova zůstala chvíli viset ve vzduchu, děsivá svou naléhavostí, svou touhou rezignovat a zaprosit ach Bože, já už to nevydržím, chci odsud pryč, někam, kde nebudu muset myslet a o nic se pokoušet, někam, kde nebudu cítit žádnou bolest.

Posádka učinila pár malých krůčků směrem do houfu. Trochu ze zvyku, aby se všichni dostali do transportní zóny. Ale tentokrát tu bylo navíc něco jiného. Byla tu nevyslovená snaha vyjádřit podporu, daná skutečností, že jsou tam s ním. Nemohli nic říct ani udělat. Popravdě řečeno ani zcela nechápali, co se honí hlavou jejich kapitánovi.

Dosud neznali oběti, které jejich velitel přinesl. Netušili, že v duchu nejlepších tradic milostného vztahu nalezl část své duše v ženě, která ho přitahovala. A že tu část duše ztratil, což si předtím nikdy plně neuvědomil. Ztratil mezi ječením pneumatik, pod koly nákladních vozů...

Nejenom pod koly nákladních vozů. Kolo historie, nemilosrdné a neoblomné osudí, které se převalilo přes jeho lásku a duši a obojí zase vyplivlo ven, krvácející a potlučené... a zlomené.

Ano, to byl ten rozdíl, který mužstvo tentokrát cítilo ve svém kapitánovi. Mnohokrát byl sražen k zemi... ale jak znělo staré rčení, byl "sražen, ale nezlomen." Ale tentokrát... byl zlomen.

Sakra rychle odtamtud vypadli.

A komodor Dat je při tom pozoroval.

Říkalo se jí jednoduše Mary Mac. Její příjmení vlastně začínalo zvukem, který se blížil onomu "Mac", ale zbytek byl kardinální jazykolam. Výsledkem bylo, že jí ostatní vědci říkali "Mary Mac".

Mary Mac byla strašně zvláštní. Zaprvé byla Orionka. To by samo o sobě nebylo příliš neobvyklé. Jenže ona chodila zcela oblečená. To bylo neobvyklé, neboť drtivá většina žen z Orionu sloužila jen k sexuálním hrátkám mužů všeobecně, orionských mužů pak obzvláště. Byly známy jako lité bojovnice na život a na smrt a vyzařovaly sex tak jako slunce vyzařovala teplo... a mnozí si dokonce mysleli, že ještě o něco víc.

Mary Mac měla zelenou pokožku, jako všechny orionské ženy. Ovšem ve všech ostatních aspektech se od svých družek nápadně lišila. Nosila volné šaty... schválně volné tak, aby nic ani náznakem nezdůrazňovalo nebezpečné křivky jejího těla. Protože měla raději paže nezahalené, její tunika měla krátké rukávy, avšak pelerína, kterou nosila kolem ramen, byla vkusně nařasená.

Měla dlouhé, černé vlasy, ala místo aby se koketně vinuly kolem ramen, byly pečlivě zčesány... ne snad do škaredého účesu, ale zcela určitě ne do takového, který by probouzel vášně.

A co bylo nejneuvěřitelnější... nosila brýle. Se silnými obroučkami a jemně zbarvenými skly.

Nikdo už nenosil brýle. Považovalo se to za pozoruhodně zastaralou a fádni věc.

A proto je nosila.

Mary Mac často litovala, že se musí "střízlivě oblékat", aby mohla fungovat ve společnosti. Avšak zvykla si. Při

každodenním životě ve Spojené federaci planet se už člověk jen vzácně setkával s předsudky, ale jedním z těch přežívajících byla domněnka, že orionské ženy nejsou nic než živočišné samičky. Snad se to dalo pochopit, protože ten popis opravdu seděl prakticky na všechny Orionky, včetně většiny těch, které Mary Mac osobně znala.

Ale ten popis neseděl na ni, a kdyby měla jít do extrému a vyjádřit, co si myslí, pak... tedy budiž. Její vzhled jí pomohl dostat se dost vysoko. Vlastně to bylo tak trochu její plus. Lidé projevovali zájem a bavili se, když zasvěceně hovořila o něčem tajemném z vědecké nauky... projevovali zájem, protože nikdy předtím neviděli Orionku dát dohromady větu o více než pěti slovech a, bavili se, protože se ve své nadutosti těšili, že se každou chvíli začne zase chovat jako ty ostatní. Ta se samozřejmě, nikdy nestalo. Pracovala na sobě příliš dlouho a příliš tvrdě, než aby to dopustila.

Výsledkem bylo, že všude, kde se objevila, způsobila malou senzaci, a lidé po celé galaxii měli senzace rádi. A to byl důvod, proč udělala Mary Mac kariéru a nakonec získala místo správce projektu na Věčnosti.

Planeta neměla oficiální jméno. Jaksi se každé smrtelné bytosti zdálo arogantní, aby ji pojmenovala... bylo to něco jako přimalovat Bohu pod nos knírek. Jednoduše se jí říkalo Věčnost a už to tak zůstalo.

Mary Mac prošla kolem svého kolegy, koordinátora Harryho, jenž si jí zřejmě nevšiml. Pozornost tohoto svalnatého a tmavého pozemšťana byla soustředěna na jakousi soustavu rovnic nebo nějaké jiné vědecké údaje na minipočítači v dlani. "Ahoj Harry," řekla mu, když kráčet kolem. Roztržitě jí zamával a šel si dál po svých. Pravděpodobně si ani neuvědomil, že ho někdo oslovil, a už vůbec ne, že to byla Mary Mac.

Mary Mac procházela základnou, odpovídala na pozdravy, nebo krátce hovořila s jinými vědci o projektu. Jedním z podivných aspektů konverzace na Věčnosti byl fakt, že každý měl sklon mluvit tlumeným hlasem. Nebyl k tomu žádný zvláštní důvod. Určitě to nevzniklo nařízením, ani to nebyla tradice. Ale zvláště venku, kde děsivá pustina naplňovala smysly a duši, se hlas ztrácel do tichého hovoru, který nejlépe vystihuje slovo "potlačený"... a možná i trochu úzkostný. Mary jednou řekla, že to pořád vypadá, jako by tu celý kosmos visel na každém slově. To bylo zhodnocení, s nímž všeobecně souhlasili.

Pod botami Mary Mac teď skřípal štěrk, když se, už na druhé straně základny, blížila k věci, kvůli níž na Věčnosti neustále pracovalo asi půltuctu vědců.

Přímo před ní byl jediný stálý zdroj zvuku, nepočítáme-li zasmušilý svist větru, a pak ještě pravidelný a stálý hukot silového pole. Překročila schod a bylo to tam, jako vždycky.

Výraz jako vždycky nebyl použit lehkomyšlně či nesprávně. Co paměť všech sahala, Strážce Věčnosti tam vždycky byl a nejspíše tam vždycky bude.

Silové pole, které kolem něho vybudovali, tam bylo naoko jako ochrana unikátního archeologického objevu před potenciálními ničiteli. Ale ve skutečnosti sloužilo k věci poněkud jiné. Jmenovitě k tomu, aby chránilo život (jak tomu říkali) před sebou samým.

Hned vedle silového pole stála asi dva metry vysoká samostatně stojící plošina. Množství tabulek a diagramů zachycovalo toky energie, které proudily kolem Strážce Věčnosti uvnitř silového pole. Navíc tam byla dvě malá světla, jedno jasně červené a druhé blikající světlo zelenou barvou.

Napravo od plošiny byla velká obrazovka. Nabízela zpomalený záznam. Když byla Strážci zadána epocha, pohybovalo se všechno tak rychle, že se přinejlepším daly vnímat jen letmé odrazy. Ale obrazovka potom ty odrazy zachytila a přehrála žádané momentky v daleko přístupnější podobě.

Strážce právě dokončil další přehled konkrétní éry. Teď mlčel, nic neukazoval a s nekonečnou trpělivostí čekal na další pokyn z obecnstva.

Mimo pole stál android a hleděl na Strážce. Mary Mac všechno to natáčení a následným přehráváním na obrazovce velmi dobře znala.

Zastavila se a na chvíli se zamyslela nad ironií situace. To, co viděla, byl z určitého úhlu pohledu stroj pozorující jiný stroj. Ale ani, jeden z nich nebyl obyčejný stroj. U obou tu byla schopnost cítit, což je pozdvihlo z úrovně strojů na úroveň... čehosi jiného. Čehosi neklasifikovatelného.

Sama představa něčeho, co nelze opatřit štítkem a dát do škatulky, byla pro Mary Mac nesnesitelná, ale současně byla existence takových věcí příjemným upozorněním, že nikdo nemůže zcela znát všechna zákoutí, která vesmír nabízí... a proto vědecká práce nikdy, nikdy neskončí.

Zprvu o androidovi uvažovala jako o "tom", přestože měl hodnost komodora. Stejně jako uvažovala o Strážci jako o "tom", dokud nepřišla na Věčnost. Ale brzy poté, co se s komodorem Datem seznámila, zjistila, že ji cosi nutí změnit názor a v myšlenkách povýšila komodora na "něho". Pokud šlo o Strážce, to se teprve pokoušela srovnat v hlavě. Nejlepší výraz, na který byla v té chvíli schopna přijít, byl "cokoli". Nebo snad přesněji "kdykoli".

Dat stál zády k Mary Mac s rukama založenýma na místě, kde začínala jeho páteř. Lesklé černo-zelené obrysy jeho uniformy se stříbrnými ornamenty na rukávech a záložkách kalhot se třpytily ve věčném soumraku horizontu. Jeho pozornost se právě přenesla od Strážce na scénu přehrávanou na obrazovce.

Mary Mac slyšela známý hlas, z něhož byla cítit rozhodnost, ale i skrytá bolest. A ten hlas řekl: "Sakra, padáme odsud."

Usmála se a zvolala: "Moje řeč."

Dat se otočil a podíval se na ni s tváří klidnou a vyrovnanou, jako vždy. Jeho zlatá pokožka se v polosvětle leskla. "Prosím?"

Ukázala na Strážce. "Ta momentka. Je jedna z nejznámějších."

Dat pomalu kývl a pohledem se vrátil k obrazovce. Průzkumnický oddíl se tam právě soustřeďoval kolem svého vůdce, hned nato se jejich obraz zachvěl a oni zmizeli. "Myslím, že to nepřekvapuje," řekl Dat. "I když z historie známe mnoho okamžiků, které by mohly být svým dosahem daleko působivější, osudy Jamese Kirka a posádky Enterprise budou vždy do jisté míry fascinující. Lidé asi, dokážou cítit víc sympatií k někomu, kdo je jim něčím blízký. Pro mne je zajímavé

zjištění, jak primitivní tehdy byla technologie transportu."

Mary Mac se na něho překvapeně podívala. "Víte, komodore, viděla jsem spoustu lidí sledovat tento okamžik. Příběh Kirkova utrpení se Strážcem a všechno, co obětoval kvůli dějinám... to vešlo do obecného povědomí. Jedna z mála moderních legend, které máme. A už jsem viděla tolik reakcí, od hysterie po smuteční náladu. Nikdy jsem neslyšela, že by někdo pouze poznamenal něco o technologii... obzvláště ne, když to vidí poprvé."

Dat letmo pohlédl na obrazovku. "To není poprvé. To už je podruhé."

"Kdy předtím jste to viděl?"

"Když to přehrával Strážce, před jednou celou třemi desetinami minuty."

Překvapeně zamrkala. "Vy dokážete rozeznat něco z toho, co přehrával Strážce?"

"Jistě. Posloupnost obrazů je pro vás možná příliš rychlá, ale pro mne běží relativně pomalu. Přesto jsem si to chtěl znovu přehrát na obrazovce, kdyby mi náhodou unikly nějaké drobnosti. Ale nic mi neuniklo."

Zavrtěla hlavou. "Připouštím, komodore, že jste poněkud jiný zákazník než ti, kteří sem obvykle přijíždějí. Většina lidí neví, jak se má vlastně chovat, když vidí své předky znovu vzkříšené k životu, nebo k stínovému životu" - udělala posunek směrem k Strážci - "přímě před svými zraky."

"Pochopitelně," řekl Dat. "Jenže rozdíl je v tom, že... já nemám předky."

"Vyrobili vás. Před vámi byli jiní androidi, i když ne v přímé linii. Jestliže to nejsou předkové, jak byste je nazval?"

Chvilku uvažoval. "Vzory," usoudil.

Široce se usmála a poplácala ho po zádech. "Ale jděte. Na základně jsme si vystrojili večeři. Bude nám ctí, když se přidáte."

"Rád bych se ho dotkl."

Její ruka zůstala na jeho zádech, ale výraz tváře teď odrážel překvapení. Dotknout čeho?"

"Strážce Věčnosti."

"Pročpak?"

Podíval se na ni tak zvláštně, těma svýma očima se zlatými panenkami, že Mary Mac lehce zamrazilo. Stejný pocit měla, když se poprvé ocitla v přítomnosti Strážce.

Dat řekl, jako by jí četl myšlenky: "Abych byl upřímný... Nejsem si zcela jistý. Strážce a já... my jsme ve vesmíru raritami. Jsme jediní svého druhu." Dat upřel zrak na Strážce. "Na krátký čas jsem měl bratra... ale už tu není i když část z něho" - poklepal si na čelo - "se mnou zůstává. Na ještě kratší čas - před dvaadvaceti lety, abych byl přesný - jsem měl dceru... ale ta byla na světě příliš krátce, než aby to mělo nějaký význam. Ve Strážci tuším příbuzného ducha." Pohlédl opět na Mary Mac.. "Nepřipadá vám to zvláštní, doktorko? Myšlenka, že něco nelidského se pokusí dovolávat něčeho tak lidského, jako je duch?"

"Ne," pravila tiše. "Ne, vůbec mi to nepřipadá. zvláštní. Ale... podívejte se. Dostat se ke Strážci... to není právě podle předpisů. Vlastně je to proti předpisům."

"Jsem velmi dobře obeznámen se všemi předpisy Hvězdné flotily, doktorko. Jsem naprogramován tak, abych je nemohl porušovat. Zakázáno je neoprávněné využívání Strážce, zejména pak úmysl změnit nebo pozměnit časové linie. Já ho nechci využít. Já prostě chci jen..."

Zarazil se a u někoho, kdo se uměl tak jasně plynule vyjadřovat jako Dat, bylo velice překvapující, že se odmlčel a hledal správná slova. "Spojit se s ním," řekl nakonec.

Chvilku si ho pozorně prohlížela, a pak ukázala své bílé zuby, "No dobrá, komodore. I když, upřímně řečeno, dost riskuji, že za to dostanu na zadek."

Dat sraštil čelo a podíval se jí na hýždě, ale ona udělala rychle zamítavý posunek. "Ne doslova."

Natáhla paži a položila dlaň na kontrolní desku, která stála vně Strážce. Dat se jí přitom zvědavě podíval na rameno.

"Jak jste přišla k té modřině, doktorko? Vypadá velmi zvláštně."

Rychle se podívala tam, kam on. Skutečně, na rameni měla podlitinu, dokonale kulatou a asi tak velkou, jako když se udělá kruh pomoci palce a ukazováčku. "Nevím," řekla trochu udiveně. "Musela jsem se o něco uhodit."

Pustila to z hlavy a podívala se opět na kontrolní plošinu. Vystřelil odtamtud tenký paprsek červeného světla, jenž zkoumal její pravé oko a načítal strukturu rohovky pro centrální databanku na základně. Zpátky přišlo potvrzení o oprávnění typu alfa. Za okamžik silové pole přestalo působit a stálý hukot generátorů utichl. Ted' už tu zbylo jen kvílení větru.

Komodor Dat pomalu pokročil vpřed. Přibližoval se ke Strážci s pocitem tak blízkým vzrušení, jakého jen byl schopen. Zastavil se pár metrů od něj. "Kdo jsi?" zeptal se.

Ohromná kulatá brána zablikala a ozval se hlas, který jako by přicházel v jednom okamžiku ze všech míst s burácející a všeobjímající velikostí: "Jsem Strážce Věčnosti."

"Jsi Strážce ve významu opatrovník? Nebo Strážce ve významu ochránce?"

"Obojí... a ani jedno z toho."

Dat naklonil jemně hlavu. Pokud šlo o Mary Mac, ta tiše zapnula náramkový rekordér. Jakákoliv přímá komunikace se Strážcem mohla přinést nový, nečekaný pohled na věc. S tou ohromnou bránou už mluvila za mnoha různých okolností a odpovědi vždycky přinášely nové nuance.

"Jak to, že je takové rozporné hodnocení možné?" otázal se Dat.

"Když já jsem možný... pak vše je možné."

Dat o tom chvilku přemýšlel. Říkáš tedy, že opatruješ čas a chráníš ho před zneužitím... ale jestliže je osud každého člověka v jeho vlastních rukou, nemůžeš jej přece ubránit před těmi, kdo jej chtějí ovlivnit."

"Všechny živé bytosti ovlivňují chod toho, co jest. Já jsem jen jednou z bran skrz čas. Existuje nekonečně mnoho dalších."

Mary Mac se při té odpovědi zatvářila polekaně. Dat ze Strážce nespouštěl oči.

"Říkáš, že jsou i další takoví jako ty?"

"Jistě. V každém okamžiku času, který jest... tam jsem já. Tak jako ty existuješ uvnitř všech okamžiků svého života. Ale ty existuješ jen v jednotlivých okamžicích. Já existuji ve všech zároveň."

"Svatá dobroto," zašeptala Mary Mac.

"Prostupuješ všemi hranicemi času a prostoru?" zeptal se Dat.

"Ne, já jimi neprostupuji."

"Co tedy?"

"Já je vymezuji."

Dat se ohlédl po Mary Mac. Bylo to podivně lidské gesto. Skoro to vypadalo, jako by se Dat chtěl ujistit, že je tam pořád ještě s ním. Potom znovu pohlédl na Strážce.

"Smím se tě dotknout?"

"Máš svobodnou vůli. Dělej, co chceš."

Dat stál chvíli nehnutě, a pak začal stoupat ke Strážcově povrchu, který vypadal jako z kamene. Bez zaváhání na něj položil svou zlatou dlaň.

Pod jeho rukou pulsovala světla. Podle mrazivého vzduchu, který řezavě bodal, soudil, že Strážce bude na dotek chladný, až studený. Místo toho pulsoval jakýmsi podivným teplem. Dat zdvihl na okamžik ruku, ale necítil žádný žár, který by vyzařoval ze Strážcova povrchu. Ale když položil ruku zpátky, teplo bylo tam, neprodyšně uzavřené.

"Velmi zvláštní," zabručel.

Dlouhou chvíli tak zůstal, potom ustoupil zpět. "Rád bych si s tebou znovu promluvil, až přijde čas."

"Vše se stane," odvětil Strážce.

Dat se otočil a vrátil se k Mary Mac. Zvědavě ho sledovala. Každý, kdo byl... jaksi "normální"... by se při odchodu neustále ohlížel přes rameno za Strážcem. Ale komodor Dat, který se už rozhodl odejít, byl teď zcela upoután tím, co má přijít.

"Děkuju, že jste mi to umožnila," řekl Dat.

Mary Mac pokynula bradou směrem ke Strážci. "Pochopil jste z toho něco?"

"Mám jisté vysvětlení, o němž věřím, že je dost přesné. Velice rád bych ty domněnky konfrontoval s ostatními členy vašeho výzkumného týmu."

"Aha, tak proto jste tu. Zkontrolovat nás a informovat Hvězdnou flotilu o tom, jak pokračujeme. Pozvání na večeri pořád platí."

"Děkuju vám. Jen se napřed ohlásím na loď... Komodor Dat volá Enterprise."

Mary Mac tam stála a pozorovala ho, jak mluví do vzduchu.

"Dobrá. Zůstanu na povrchu planety ještě několik hodin. Nezapomeňte držet loď dostatečně daleko od oblasti časových poruch, stále ještě nevíme, jaké může mít dlouhodobé vystavení těmto vlivům následky... Budu chtít vědeckého důstojníka Blaira s sebou. No dobře, tak tedy jakmile je dokončí... Děkuju, poručíku. Konec."

Otočil se a pohlédl znovu na Mary Mac, která zavrtěla hlavou. "Stále je to pro mne nepochopitelné," řekla. "Ten čipový implantát, který vám umožňuje se navzájem slyšet uvnitř v hlavě."

"Celý postup trvá dvě vteřiny. Vloží jej pomocí tlakové injekce. Nelze jej ztratit, takže můžeme zůstat pořád ve spojení.

A navíc je tu větší soukromí pro komunikaci. Kdybych chtěl, doktorko, jednoduše jsem mohl šeptat své odpovědi a vy byste vůbec nic neslyšela. Ale tahle zpráva nebyla nijak zvlášť důvěrná."

"Jaká je?" Mary Mac hleděla k nebi, jako kdyby ji mohla zahlédnout pouhým okem. "Myslím Enterprise." "Enterprise?"

Dat se zastavil. V mnoha ohledech se Enterprise 1701-F podobá 1701-D, na níž jsem sloužil dříve. Je větší, výkonnější, má lepší manévrovací parametry. Posádku tvoří dva tisíce dvaadvacet lidí."

"A vy jim velíte."

Nezmatelně přikývl. "Ano, ovšem. A přesto, v jistém smyslu... zjišťuju, že přemýšlím o minulosti stále častěji a častěji.

Řekl bych, že s přibývajícimi vzpomínkami je to přirozené."

"Ano. Je. Jistě - to je vám podobné - ke všemu potřebujete vzory."

Kapitola druhá

Na Hvězdné stanici 86 nebylo nic žádoucího.

Byla uklizena daleko od rušnějších vesmírných cest. Návštěvníci přijížděli zřídka, za obchodem ještě řidčeji. Technické zázemí nebylo zrovna na nejvyšší úrovni.

Hvězdné stanice sloužily k nejrůznějším účelům: k opravě lodí, jako zastávka na cestě, k odpočinku a relaxaci, zkoumání okolí. Ve své nejvlastnější podstatě byla hvězdná stanice vývěšním štítem Spojené federace planet, který říkal: "Jsme tady. Myslíme na vás a chceme vám pomáhat."

Hvězdná stanice 86 splňovala všechny tyto požadavky... přiměřeně. Nic víc, nic méně. Prostě to stačilo.

Kdysi dávno se velící důstojník Hvězdné stanice 86 - a protože výraz 86 označoval odepsanou věc, začalo se jí říkat "Hvězdná základna Slepá ulička" - nedokázal smířit s tím, že to stačí. Jeho celoživotní filozofií bylo, že "nic nesmí být jen dostačující."

Avšak toto stanovisko zastával velice, velice dávno člověk, jenž se poněkud lišil od současného velícího důstojníka šestaosmdesátky. Od té doby uplynul celý jeden lidský život. Život úplně jiného člověka.

Vyhlížel z okna své pracovny a pozoroval světla hvězd, které vzhledem k tomu, že světlo se šíří určitou rychlostí, mohly

už před lety dávno vyhasnout. Jak je to zvláštní, pomyslel si, dívat se na něco, co už tam není. A přesto to svým způsobem existovalo. Všechny smysly, které měl k dispozici, mu říkaly, že ty hvězdy tam pořád jsou. Ale nebylo to k ničemu.

"Někdy," řekl komusi blíž neurčitěmu, "vidět neznamená věřit."

U dveří se ozval signál. Zprvu se ani nepohnul a neotvíral. Jaký to mělo smysl? Kam ten spěch? I když teď nic neudělá, dříve či později signál prostě zabzučí zas. A zas. Věci se stávaly, ať chtěl, nebo nechtěl. To byla jedna z tvrdých lekcí, které musel také absolvovat.

Jak se dalo čekat, signál se znovu opakoval. Tentokrát jej doprovázelo znepokojené: "Admirále? Admirále Rikere? Jste v pořádku?"

Rikerovi přelétl po vousaté tváři jemný úsměv. Hlas neomylně patřil jeho zástupci, poručíku Dexterovi. Dexter vždycky trpěl obavami a Riker přesně věděl proč. Dexter byl tak trochu hypochondr - jistě ne do té míry, že by to bylo na překážku jeho výkonu ve službě, ale příliš se obával o tělesné zdraví. Nejenom o svoje, ale i svého okolí.

Výsledkem bylo, že Dexter neustále kroužil kolem Rikera a vyptával se na jeho zdraví, čímž ze sebe dělal uctivého, ale rozhodného otravu. Riker to svým způsobem považoval za požehnání. Sám se ovšem příliš nestaral o své zdraví. Bylo mu třiasedmdesát, a přestože neodmítal představu, že by mu bylo čtyřiasedmdesát a víc, nijak zvlášť ji ani nevítal.

Prostě by tomu tak bylo, anebo ne. To ostatní pro něho mnoho neznamenal.

Čím déle Riker neodpovídal, tím větší obavami Dexter trpěl. Poručík se už pravděpodobně zaobíral představami, ve kterých Riker leží v bezvědomí nebo, ještě hůře, mrtvý s roztaženými údy na svém stole nebo pod ním. Riker dokonce přesně věděl, co by Dexter udělal, kdyby našel zesnulého velícího důstojníka. Dexter by nepochybně klesl na kolena a zahájil přednášku nad mrtvolou.

"Říkal jsem vám, že se o sebe dost nestaráte," řekl by a kroutil by přitom hlavou s řidnoucími blondatými vlasy. "Říkal jsem vám, že jste se měl víc zajímat o své zdraví a chod základny. Ale copak jste mě poslechl? Ne, nikdy. A teď se na sebe podívejte, průměrně se dožíváme 114 let, a co vy, sotva v polovičním věku, mrtev jako vyhaslá hvězda."

"Vstupte, poručíku," řekl Riker.

Dexter vstoupil ještě dříve, než Riker dokončil poslední slabiku slova poručík. Nervózně pokašlával. "Máte na mne čas?"

Riker doširoka roztáhl vrásčité ruce. "Čas je to poslední, co mi ještě zůstalo." Potom ukázal stranou. "Vidíte to? Spousta času."

Riker ukazoval na prakticky jedinou věc, jíž si vůbec ještě cenil: velké, dědečkovské hodiny švýcarské konstrukce, vyrobené začátkem dvacátého století. Byly úplně zrekonstruované a chodily perfektně. Stály v jednom z rohů Rikerovy vcelku strohé pracovny a jejich kyvadlo pomalu knítalo sem tam, sem tam. Každý knit doprovázelo zvukné tikání. Zvuk působil na různé lidi různě. Riker se domníval, že ten zvuk uklidňuje, vrací jistotu. Dexter - to Riker věděl - si myslel, že zatraceně rozptyluje. Poručík opakovaně vrhal rozzlobené pohledy na hodiny pokaždé, když se octl v Rikerově pracovně.

"Ano, pane. Spoustu času. Jak říkáte, pane." Dexter si nervózně přihladil řidnoucí vlasy. "Jsou tu, ehm, jistě věci, o nichž byste měl vědět."

Riker se posadil za stůl a pootočil křeslo, aby se mohl dívat na hvězdy. Na Dextera se díval už jen zřídka. Ze začátku, když se před třemi lety stal velitelem stanice, to bylo jiné. Dexter byl jedním z mála lidí, se kterými mluvil. Tehdy ho považoval za požehnání. Teď ho Dexter nudil.

Riker si přikryl tvář rukama. Jeho bradka, jež byla skoro šedivá až na pár odolávajících hnědých pramínků, ho píchala do dlaní. Pozdvihl ruku a zkusmo si prohrábl své šedivé vlasy. Mezi prsty mu zůstalo pár chomáček, každým dnem čím dál víc. Mohl se ovšem léčit, aby tomu zamezil. Ale k čemu? Komu by se chtěl líbit? Dexterovi? To snad ne. Sobě? Těžko.

"Příští týden sem přiletí průzkumná loď Šance," pravil Dexter s pohledem na počítač, který měl položený na dlani ruky. Většinou jej nosil jen pro jistotu. Pozoruhodná paměť mu umožňovala vybavit si téměř okamžitě všechny informace. Ovšem pro všechny případy chtěl mít ještě před sebou potvrzení na obrazovce. "Nefungoval jim slučovač a zakotvi kvůli doplnění zásob a opravě slučovače."

Riker přikývl. "Zajistěte, aby byl pro to doplnění zásob dostatek potravin ve skladě."

To byl čistě kosmetický rozkaz. Zatraceně dobře věděl, že Dexter se už o to dávno postaral. Ale aspoň udělal něco jiného, než aby pořád jen seděl a pokyvoval hlavou, jako by mu měla každou chvíli upadnout.

"Ano, pane," řekl Dexter neutrálně, jako kdyby pro něho Rikerův rozkaz znamenal nějaké novum. "Pak je tu komuniké z Hvězdné flotily. Stěžují si, že nezpracováváme formuláře 1021 - JKQ dost rychle."

Riker nadzdvihl pobaveně obočí. Bylo, zábavné, kolik vážnosti dokázal Dexter přikládat něčemu, co Riker považoval za úplně triviální. "Ne dost rychle?"

"Ne, pane."

"Jak rychle by to chtěli?"

Dexter zamrkal jako výr. "Mají být založeny do osmačtyřiceti hodin od odletu jakékoli lodi průzkumné třídy."

"A nám to trvá..."

Dexter si nervózně odkašlal, poklepal na sjetinu a řekl: "Průměrně tak tři týdny."

Riker pohlédl vážně na Dextera. "Můj bože. To by mohlo odtroubit konec Federace, jak známo. A já s tím vědomím budu muset žít až do smrti."

Dexter netrpělivě vyfoukl vzduch mezi svými bezbarvými rty. "To není k smíchu, admirále."

"Já jsem neslyšel, že by se někdo smál, poručíku. Ani náznak smíchu. To už je doba, co jsem se naposledy smál, pane Dextere, ale pořád si jasně pamatuju, jak to zní."

"Nesmál jste se doslova, pane, ale zcela určitě to zlehčujete."

Riker si propletl prsty a naklonil se kupředu. "Jestliže neurychlím zpracovávání formulářů, Dextere... co mi udělají? Přeloží mě? Někam, kde je to ještě horší než tady? Oba dobře víme, že není horší místo než tohle."

Dexter se mírně otřásl.

"Vy víte, že mám pravdu," řekl Riker nevesele. "A chcete vědět ještě něco?" Zvrátil se zpátky do křesla a založil si ruce za hlavu. "Já bych to ani jinak nechtěl. Jsem přesně tam, kde chci být, Dextere. Přesně tam, kde chci být."

Chvilí na sebe hleděli. "Ještě něco?" pravil Riker.

Dexter si znovu odkašlal a pak řekl: "Přišlo pro vás komuniké, abych tak řekl, osobní povahy."

Riker se nad tím zamračil. "Co to bylo?"

"Víte, pane, já nerad strkám nos -"

"Ale ovšemže strkáte," řekl Riker a hlas mu rozčilením přeskakoval. "Nehrajte to na mě, Dextere. Ztraceně dobře vím, že máte prsty ve všem, co se tady v té galaktické díře šustne. Tak co se děje?"

"Víte, pane... to komuniké přišlo z Betazedu."

Riker dlouho mlčel. "Z Betazedu?"

"Ano, pane."

Riker zabubnoval prsty na opěradlo svého křesla. Nedíval se na Dextera, když promluvil. "To je od ní, že?"

"Ano, pane."

"Je v pořádku?"

Dexterovy rty byly náhle ještě tenčí, což se předtím jevilo jako nemožné. Nadechl se a řekl: "Ne, pane. Umírá, pane."

Riker nejprve nic neřekl. Pak se nakonec ozval: "No a?"

"Volá vás."

"Vážně? Ano... to by asi udělala, pravda." Chvilku o tom uvažoval. "Nedostal bych se tam včas."

"Oficiální představitelé Betazedu už hovořili s velením Hvězdné flotily. Ona má vliv, víte."

"Ano, vím. To mi věřte, že vím. A co na to Hvězdná flotila?"

"Hvězdný koráb Hood je v sektoru. Původně neplánovali, že tu zakotví, ale nejsme příliš mimo jejich dráhu. A Betazed je pouze několik parseků od cílové stanice Hoodu."

"Jak příhodné." Riker se na chvíli zachmuřil. "Hood je Crusherova loď, že?"

"Kapitána Crushera, ano, pane."

"Aha. Staré stíny, Dextere."

"Prosím?"

"Staré stíny. Vracejí se, aby mě strašily." Riker teď přenesl své bubnování na desku stolu. "Staré stíny mě chtějí vidět. Staré stíny mě tam dopraví." Odměl se. "Asi nemám možnost za ní nepřijet?"

"Samozřejmě máte tu možnost, pane," odvětil Dexter škrobeně. "Tohle je pouze žádost, ne rozkaz."

"Žádost." Riker si ještě jednou přešel prsty po svých šedivých vlasech. "Za jak dlouho tu Hood bude?"

"PČP je čtrnáct třicet hodin, pane."

"No dobrá. Zavolejte na Betazed, že tam budu co nejdříve. Oznamte Hoodu, že budu připraven, až dorazí." Riker se zvedl a upřel pohled na Dextera. "Ještě něco?"

"Ne, pane. Jenom..."

Riker jen těžko zakrýval netrpělivost. "Co?... Co?"

"Já chci jen říct... myslím si, že je od vás hezké, že letíte, pane. Vy jste, ehm..." Dexter zakašlal a pak pokračoval, "vy jste o ní mluvil. Je jasné, že to bude pro vás velmi těžké."

"Už jsem udělal těžší věci, než je tahle, poručíku," řekl Riker odměřeně. Potom zaváhal a měkce dodal: "Ale ne o moc těžší."

Obešel stůl a zamířil ke dveřím. A tehdy Dexter řekl: "Proč si myslíte, že vás chce vidět, pane?"

Riker se ve dveřích zastavil. Dveře už byly otevřené a čekaly na něho. Ale když neprocházel, zase se tiše zavřely. "Proč myslíte vy?"

Po krátkém zaváhání Dexter řekl: "Třeba se s vámi chce usmířit."

"Usmířit?" Riker to slovo pronesl s údivem, jako by ho slyšel poprvé. "Usmířit? Poručíku... to ji vůbec neznáte." "Je to možné, pane," trval Dexter na svém. "Když lidé umírají, mají sklon vidět věci v jiném světle."

"Máte mnoho osobních zkušeností se smrtí, poručíku?"

Dexter přeslechl malé rýpnutí. "Je možné, že chce uzavřít otevřené položky. Vyrovnat účty. Je možné, pane... že vám chce odpustit."

Riker pomalu zavrtěl hlavou: "Proč by měla ona, poručíku... když jsem si neodpustil sám."

Riker vyšel ze své kanceláře a zanechal Dextera samotného s pravidelným tikáním dědečkovských hodin.

Kapitola třetí

Budovy, v nichž vědci na Věčnosti žili, byly přinejlepším funkční. Ale přesto Datovi nepřipadalo, že by tito lidé byli příliš nároční. Pokud to, co měli, uspokojovalo jejich základní potřeby, vypadali spokojeně.

Dat se rozhlédl kolem stolu, který sloužil vědcům jako jídelna. Na všech místech na Enterprise, která byla určena k hromadnému stravování, Data vždy upoutal souvislý proud řeči doprovázející činnost. Skutečně, jídlo se zdálo být stejně dobrou společenskou příležitostí, jako cokoli jiného. Takový společenský ruch zjevně nerozšiřoval doplňování tělesných schránek výživou o jiný rozměr. Byl však zvyklostí. Alespoň Dat byl veden tak, aby tomu věřil.

Tady tomu ovšem tak nebylo. Šest vědců kolem stolu jedlo mlčky. Hovor byl redukován na minimum a vše, co bylo

řečeno, se točilo kolem praktických žádostí jako "podej sůl."

Vedle Data seděl vědecký důstojník Blair. Blaira bylo za všech okolností těžké přehlédnout - byl o hlavu vyšší než Dat a od hlavy k patě pokrytý hustou hnědou srstí. Brada mu vyčnívala dopředu a oči měl tak malé, že je téměř nebylo vidět. Jeho uniforma Hvězdné flotily byla šitá na míru, aby se do ní celá ta výška a objem vešly. Ostatní stolovníci se museli trochu srazit k sobě, aby měl Blair místo.

Dosud se o souvislejší konverzaci pokusili jen jednou. Dat se rozhlédl kolem a řekl: "V mých záznamech stojí, že nás tu bylo sedm."

Mary Mac ohrnula rty a pak si povzdychla. "To bylo. Čerstvá dezertce - Mar Loc. Jednoho dne odešel - od té doby jsme ho neviděli. Budete muset své záznamy poopravit. Upřímně řečeno... pořád se nám ztrácejí lidé." "Pročpak?"

"Není jednoduché na tomhle místě vydržet, komodore," řekl Harry, když pokládal jídlo na stůl. Hlavy kolem stolu souhlasně přikyvovaly. "Vezměte si ten neustálý vítr. Vezměte si osamělost. A k tomu ten Strážce tam venku..." Harry zmlkl, protože se snažil najít slova. "Cítíte se... cítíte, jako byste hleděl do - zrcadla z pekel. A to jen do té doby, než uvidíte, že se na vás odtamtud někdo dívá. Nějaký odraz, který se vám třeba nemusí líbit. A v tom okamžiku... je čas vypadnout. Jinak můžete přijít o rozum."

"Nám se to čas od času taky stává," poznamenala Mary Mac temně. Všichni znovu kývali na souhlas.

Vědci už se neodhodlali k další konverzaci, a jakmile bylo jídlo na stole, ozýval se pouze cinkot příborů o talíře, jemné zvuky přežvykování a ovšem vítr... ten neustálý, strašidelný vítr.

"Je tu pořád takové ticho?" zeptal se nakonec Blair.

Zvuk jeho tlumené otázky byl v relativním tichu téměř ohlušující. Vědci se zarazili a podívali se v mírném zmatku jeden na druhého.

Mary Mac, která seděla vedle Blaira, se vysunula dopředu, opírajíc se přitom rukou o stůl. "To není jen ticho. My pracujeme."

Blair se podíval na Data. "Na čem pracujete?" zeptal se komodor.

"Na našich myšlenkách," pravil Harry. "Našich pozorováních. Každý večer zaznamenáváme své závěry do deníků a každé ráno se scházíme a diskutujeme o nich."

"Jako předmět výročního hodnocení vaší práce pro Federaci," řekl zdvořile Dat, "bych si je velmi rád přečetl. Pokud byste to ovšem nepokládali za dotěrnost."

Vědci se na sebe podívali a zdálo se, že dospěli k nevyjádřenému, jednotnému pokrčení ramen. "To bude bez problému, komodore," odpověděla Mary Mac.

"Jakého druhu jsou ta pozorování?" zeptal se Blair.

Mary Mac vrhla pohled kolem stolu. Zjevně byla, jak podle ustanovení Federace, tak podle svých přirozených schopností, mluvčí skupiny. "Provádíme pozorování společnosti. Dějin. Většina z nás jsme společenští vědci, komodore... poručíku," dodala se zdvořilým pokývnutím k Blairovi. "Děláme studie dějin různých společností a vyvozujeme pak závěry nejen o minulosti té které společnosti, ale i o okolnostech, které ji přivedly k její současnosti a které ji, s největší pravděpodobností, směřují k její budoucnosti."

Teď promluvil Harry. "Jeden příklad. Dvě planety, Gamma Delta a Gamma Origii, spolu střídavě válčily a žily v míru stovky let. Přestože jako společnosti rozvíjely své představy a postoje, stále tu byla po staletí trvající tradice nenávisti mezi nimi. Naše studie zde na Věčnosti odhalily skutečné kořeny nenávisti mezi těmi dvěma světy, dávno zapomenuté."

"Co to bylo?"

Harry se usilovně snažil zachovat vážnou tvář, když říkal: "D-clat patřící císaři Gammy Delti spořádal markilla, kterého velmi milovala císařovna Gammy Origii."

Blair zmateně tékal pohledem z Harryho na Data. S nejjemnějším náznakem úsměvu Dat řekl: "D-clat je velké, psovitě zvíře, známé svou dravostí a dorůstající délky až tří metrů. Markill je malý, jakoby kočkovitý a obvykle velmi poslušný." Podle Blairovy tváře se zdálo, že už rozumí. "Chcete říct, že pes toho chlápka sežral kočičku?"

"Tak je to v podstatě správně."

"A tohle vedlo k celým stoletím nepřátelství?"

"Ta událost vedla k antipatii," opravila ho Mary Mac trochu pedantsky. "Antipatie vedla k nepřátelství. V době, kdy dosáhli moderní doby, byly důvody k nepřátelství dávno zapomenuty. Jenom zloba zůstala."

"Jak reagovaly ty dvě planety, když se dozvěděly o prvotních příčinách svého antagonismu?" ptal se Dat.

Mary Mac nemohla zakrýt pobavení. "Hlavy obou světů se sešly a s velkou pompou při velké příležitosti se podepsaly pod nový zákon, přísně regulující držení d-clatů. Čerstvě narozeného markilla darovali současnému vůdci Gammy Origii. Skutečně, všichni byli trochu zahanbeni a přivítali možnost na celou věc zapomenout."

"No to je vynikající," řekl Blair, to je prostě úžasné."

Potom se odmlčel a Mary Mac se chytila faktu, že přitom myslel na něco jiného. "Ano, poručíku?" zeptala se.

"Jenom mě zajímalo... pokouší vás to? Myslím tím, jít zpátky?"

"Ne," řekla Mary Mac tak rychle a pevně, až to bylo trochu děsivé.

"Cože, nikdy?"

"Ne. Ani nikoho z nás." Podívala se na své přátele, aby se o tom ujistila, a oni přikývli, téměř jako jeden muž.

"Proč byste neměli chtít?"

"Protože my nechceme zodpovědnost. To je... to je příliš mnoho. Musel byste být... já nevím... větší než sám život, abyste se do toho mohl pustit. Já skládám karty, díky."

"Pokud se vyhýbáte odpovědnosti, proč by tedy vůbec někdo měl mít ke Strážci přístup?" zeptal se Dat. "Potřebujeme mít k němu přístup, když s ním chceme hovořit," odvětila Mary Mac. "Jaksi na nás nepromluví, pokud hovoříme vně silového pole. Strážce naši přítomnost nebere na vědomí, jestliže je mezi námi nějaká bariéra. Když s ním přímo

konverzuje, děláme tak se vši opatrností." Odložila přístroj. "Rozhovor s vámi byl celkem zajímavý, komodore. Co jste z něj vyvodil?"

"Zůstaneme-li na povrchu, zdálo by se, že potvrdil to, co už dávno víme. Že čas teče. I když" - Dat se na chvíli odmlčel a uvažoval - "je zde i jiná interpretace. A ta zní, že všechny časy existují současně."

"Máte na mysli paralelní vesmíry," pravila Mary Mac. Z rychlosti, s jakou navázala na to, co řekl, jasně vyplývalo, že o tom už přemýšlela.

"Je to něco, o čemž už lidé uvažovali," řekl Dat. "Že paralelní vesmíry jsou ve skutečnosti alternativní časové linie.

Nedávno o tom někdo napsal fascinující práci, která rozvíjí myšlenku vyjádřenou, mimo jiné, v nově objeveném románu z dvacátého století."

"Nivenova doktrína," poznamenal Blair. "Byl jsem na té přednášce. Mnohými to otřásl."

"Alternativní časové linie," přikývla Mary Mac. "Ta scéna, kterou jste viděl, komodore - příběh kapitána Kirka je určitě jedním ze známějších příkladů."

"Byly zaznamenány i další," řekl Dat. "Je tu příběh kapitána Kirka v alternativní časové linii, která skončila v paralelním vesmíru s agresivní, válečnou Federací. Je tu i další situace, které jsem sám byl účastníkem, přestože jsem se o všech podrobnostech dověděl až po několika letech."

"Vy, komodore?" zajímala se Mary Mac. "Co to bylo?"

"Byla do ni zapletena... pozoruhodná mladá žena. Jmenovala se Natasha Yarová, všeobecně známá jako Tasha."

Datova tvář byla jako vždy vyrovnanost sama. Avšak Blair, který velícího důstojníka dlouho znal, pochopil, že vybavující se vzpomínka pro androida mnoho znamená. "Byla to... výjimečná situace. Jeden z mála příkladů, kdy jedinec nebo jedinci ve skutečnosti přestoupili z jednoho paralelního vesmíru do druhého - patří k nim i případ kapitána Kirka a několika členů posádky, jak jste se prve zmínila, kteří přestoupili do paralelního vesmíru/časové linie s militaristickou Federací. Tashina zkušenost byla jiná. Bohužel to s ní... nedopadlo tak povzbudivě jako s kapitánem Kirkem."

Dat už dál mlčel a Mary Mac ihned pochopila, že řekl všechno, co považoval za nutné k tomuto případu povědět. Dat si však povšiml jejího výrazu v tváři.

"Pokud si přejete, klidně se mě dál ptejte na tu věc," řekl tiše, "máte úplnou volnost. Nebudu to považovat za nepatřičnost."

"Možná ne, ale já bych se stejně cítila nepatřičně. Takže se asi ptát nebudu." A potom Mary Mac pronesla: "Poslyšte, komodore... ukážu vám jednu zajímavou věc. Něco, co souvisí s naším rozhovorem. Velmi zářející obrat v událostech, který odhalilo naše sledování Strážcových záznamů. A já myslím" - tu se její ústa roztáhla do širokého úsměvu -

"myslím, že vás to bude moc zajímat."

Kapitola čtvrtá

Riker seděl v hostinském apartmá hvězdné lodi Hood a pozoroval ubíhající hvězdy. Už dlouho se neocíl v žádném opravdovém pohybu, takže pohled z okna vypadal... jaksi divně. Znělo to bláznivě, ale nelíbilo se mu, že se hvězdy pohybují.

"Chybí vám to, admirále?"

Ani si nevšiml, že se dveře se zasyčením otevřely. Otočil se a spatřil tvář kapitána Wesleyho Crushera.

Crusher stál ve dveřích se založenýma rukama. Byl o půl hlavy vyšší než Riker, což admirála vyvádělo z míry. Pěstoval si vandykovskou bradku a vlasy - jemně šedivějící na spáncích - mu mírně splývaly přes uši. Na Rikerův tichý posunek vstoupil do apartmá, a Riker si pobaveně všiml, že si přitom trochu upravil černozelelou uniformu v pase. Ten pohyb už Riker pár let neviděl - úprava oděvu, které se slangově říkalo Picardův manévr, poněkud nakysle podle slavné bojové taktiky vynalezené Jean-Lukem Picardem.

Pozoroval stojícího Crushera a uvědomil si, že je jeho nadřízený. "Prosím, sedněte si, kapitáne."

A Riker se bavil čím dál víc, když Crusher přistoupil ke křeslu, bez rozmyšlení je otočil a obkročmo se na ně posadil.

"Pochytil jste ode mne ještě nějaké jiné móresy, kapitáne?"

Crusher se na něj kose podíval. "Co tím myslíte, pane?" Pohlédl na křeslo, jako kdyby něco takového viděl poprvé.

"Vy jste tak sedával?"

"Sedával," pravil Riker. "Dokud se pár bolavých zádočných svalů nerozhodlo, že je jim to proti mysli. Abych odpověděl na vaši otázku, jestli mi to chybí, kapitáne... nechybí."

"Ne?"

"Zřejmě vás to překvapilo, kapitáne Crushere."

Kdysi dávno by Wesley Crusher sklopil nervózně zrak, nebo by se zakoktal, nebo si odkašlal, a přitom by se snažil uklidnit. Ještě včera, pomyslel si Riker. Jenže teď kapitán jen mírně pokrčil rameny. "Trochu, připouštím."

"Můžete člověka zbavit vesmírných obzorů, ale nemůžete z člověka vytáhnout jeho obzory, že?" zeptal se Riker. "Tak nějak."

Riker pomalu obcházel po kajutě a nespouštěl přitom z Crushera oči. "Máte před sebou slibnou kariéru, pane Crushere. Otec by na vás byl hrdý."

"Děkuju, pane."

"A co ty... Wesi." Znělo to divně, vyslovit to jméno nahlas. Jako by oslovil někoho, kdo v místnosti nebyl. "Jsi hrdý?"

"Dělám svou práci. Dělám ji, jak nejlépe umím. A pak" - na chvíli se odmlčel - "měl jsem ty nejlepší učitele."

"Akademie má na fakultě špičkové lidi."

"To je jistě pravda, jenže já jsem nemluvil o akademii, pane... a myslím, že vy to víte."

"Nebudeme bazírovat na formalitách, Wesi. Říkej mi Wille."

Crusher chvilku uvažoval, a pak řekl: "Víte... raději ne. Nevím, jestli mohu, pane. Připadalo by mi to... trochu troufalé."

"Říkej mi tedy, jak chceš," odpověděl Riker klidně. Zhlédl se v zrcadle. Starý. Tak zatraceně starý, a cítil se ještě starší v přítomnosti toho robustního kapitána, který seděl před ním. Byl robustní, i po padesátce.

"Co si o mně myslíš, Wesi?"

Crusher překvapeně zamrkal. "O vás?" Na okamžik vypadal zmateně. "Já... nesmírně vás obdivuju. Jste jeden z nejlepších... snad, při vši účtě, druhý nejlepší... důstojník Hvězdné flotily, pod nímž jsem měl tu čest sloužit."

Riker na něj vrhal pohledy hraničící s nevěřícností. "To si přece nemůžeš pořád ještě myslet, že ne?"

"Ovšem, že si to myslím."

Riker pomalu zavrtěl hlavou a usedl naproti Crusherovi. Neotočil však křeslo opěradlem dopředu, aby se na ně mohl posadit obkročmo. "Wesley... každý má někoho, koho celý život obdivuje. Lidi, které postaví na... piedestal slávy, abych tak řekl. Ale nemůžeš mi přece tvrdit, že pro tebe na něm pořád ještě stojím?"

Crusher se neklidně zavrtěl. "Nenazval bych to piedestalem, admirále. Ale pořád vás moc obdivuju. V mnoha ohledech... Pořád vás mám před sebou, jako tehdy, když jsem vás poprvé poznal. Silný, rozhodný, hrdinský... přesně tak, jak měl vypadat důstojník Hvězdné flotily. Není nic neobvyklého na tom, že první dojmy přetrvávají, admirále... nebo jinak, připusťte" - a Crusher se pousmál - "že je pro vás poněkud obtížné opravdu uvěřit, že jsem dospělý."

Kapitán hvězdné lodi. Dvakrát ženatý, otec tří dětí. Ale vy se na mne stále díváte jako na malého kluka z Farpointu, který měl jen dva cíle: dostat se na můstek a muset se holit víc než jednou týdně."

Riker se smál a samotného ho překvapila bouřlivost jeho veselí. "Máš pravdu, Wesi. Trefils do černého. Jenomže..."

"Jenomže co, pane?"

"Jenomže," zvažněl Riker, "v životě každého člověka přijde čas, kdy začne vidět své hrdiny v pravém světle: jsou jenom lidé. Zkažení... šediví... lidé."

Crusher nejprve nic neřikal. V místnosti viselo cosi velmi nepříjemného... atmosféra sebelítosti, možná pach smrtelnosti.

"A dnes se cítíte obzvlášť zkažený a šedivý, admirále?"

"Wesi, já už se teď mnoho let jinak ani necítím. Podívej se na mne, Wesi. Podívej se na mne a řekni mi, jestli nevidíš zlomeného, druhořadého velitele hvězdné stanice. Někoho, kdo měl možnosti a nikdy jich nevyužil. Někoho, kdo nikdy nebyl vším, čím měl být. Řekni mi, jestli při pohledu na mne nevidíš někoho, kdo tě hořce zklamal."

Jiný by takové věci říkal tónem hraničícím s hysterií. Avšak Riker nikoli. Mluvil pomalu, stroze a hlasem, který naznačoval, že už si jednoduše v těch věcech o sobě udělal své mínění a smířil se s tím.

Crusherovy oči se zúžily, a když promluvil, byla v jeho hlase patrná tichá zuřivost. "Na takový názor o sobě... Wille... máš samozřejmě právo. Ale jestli hledáš někoho, kdo ti to potvrdí, bojím se, že budeš muset hledat dál."

Riker si dlouze povzddechl, a v hlase skrýval pobavení. "To je vaše poslední slovo, kapitáne?"

"Ano. A jelikož jsme na mé lodi, a tohle je můj názor... tak se toho budeme muset držet."

Crusher chtěl ještě něco říct, když tu náhle pohlédl úkosem stranou, způsobem, který se stal zcela obvyklým po vynálezu minikomunikátorů. "Omluvte mě, admirále. ... Zde Crusher." Naslouchal hlasu, který pouze on mohl slyšet a jednou přikývl. "Výborně. Hned jsme tam. Crusher konec." Otočil se k Rikerovi. "Jsme pět minut od Betazedu."

"Hladký a nezáživný let, kapitáne. Pochvalně se o vás zmíním."

"Děkuju, pane."

Crusher se zvedl z křesla a namířil si to ke dveřím. Ale u nich se zastavil a otočil se zpět k Rikerovi. "Chcete mě tam s sebou, admirále?"

"Myslím, že to nebude nutné, kapitáne."

"Dalo by se to snadno zařídit." Crusher udělal krok zpět do místnosti. "Bylo by to velice státnické gesto, kdybych byl jako kapitán Hvězdné flotily přítomen. A jako... přítel... vám tam rád poskytnu jakoukoli podporu."

Riker chtěl ten návrh rovnou zamítnout. Ale potom se nad tím zamyslel - opravdu zamyslel - a ke svému překvapení zjistil, že přikyvuje na souhlas. Protože měl dojem, že se také sluší přidat pár slov, řekl: "Výborně, kapitáne. Třeba to je docela dobrý nápad."

Crusher kývl. "Tak tedy pět minut. Buďte tam včas. Nedochvilnost není nic než lajdáckost a nehodí se k důstojníkovi Hvězdné flotily."

"Odkud máte tohle? Z akademie?"

"Ne, pane. Vy sám jste mi to řekl - když jsem poprvé přišel pozdě na hodinu astrofyziky s Geordim."

"No, když je to tak, to abych takovou dobrou radu neházel za hlavu, že?"

"Jestliže je dobrá pro kapitána Hoodu," řekl Wesley Crusher pevně, "je dost dobrá i pro vás." Otočil se a opustil místnost.

Z výhledu, který poskytovalo jeho apartmá, Riker viděl, jak se Betazed rychle blíží.

"Pomoz mi, pomyslel si. Pomoz mi to zvládnout, Imzadi."

Nikdo samozřejmě neodpovídal. Tak jako tomu bylo už po velmi, velmi dlouhou dobu.

Kapitola pátá

Betazed už vypadal úplně jinak, než jak si ho pamatoval.

Však také uplynulo mnoho let od té doby, kdy byl Riker na této planetě. Od té doby, kdy se stal prvním důstojníkem na Enterprise 1701-D pod velením kapitána Jean-Luka Picarda. Od té doby -

Trochu se zapotácel, položil si dlaň na čelo, a pak ucítil Crusherovu pevnou ruku na svém rameni. "V pořádku,

admirále?"

Všechna zlost, všechna zášť a vztek, o nichž si myslel, že už jsou dávno pryč, se náhle probudily s neočekávanou silou.

"Nic mi není!" vyštěkl. "Taky byste se nemusel chovat tak zatraceně povýšeně."

Mladík Wesley Crusher by ustoupil o několik kroků vzad. Smrtelně by zbledl, snažil by se vykrotit nějakou odpověď - a asi by se mu to ani nepodařilo.

Kapitán Wesley Crusher pouze sundal ruku z Rikerova ramene, a pak ho probodl vážným pohledem. "Vždycky mě vychovávali tak, abych věřil, že starat se o někoho je přinejmenším považováno za slušnost. Sotva však za povýšenost."

Rikerův pohled se setkal s Crusherovým. Pak Riker pomalu řekl: "Ano. To je pravda. Já... omlouvám se vám." Crusher přikývl způsobem, z něhož se dalo usuzovat, že alespoň pro něho ta drobná událost skončila. Obrátil zrak k nebi.

"Vypadá to, že se nám pokazí počasí, pane."

Riker na to přikývl. To bylo něco, na co si na Betazedu zvykl. Počasí bylo většinou klidné, příjemné, na hranici s tropickým. Ale jakmile se atmosférické podmínky změnily, událo se to s děsivou a téměř zuřivou rychlostí. Jednu chvíli modré nebe bez mráčku a za minutu - bác.

Riker si pamatoval, že Lwaxana u sebe neustále nosila na procházky deštník, obzvlášť do přírody. Vždycky byla pyšná na to, že je připravena na vše.

Na vše.

"Musíme tudy," řekl Riker.

Zhmotnili se na jedné z prosperujících tříd města. Domy byly daleko od sebe a od ulice... ale ne příliš daleko. Betazoidi měli smysl pro míru v otázkách touhy po soukromí a pochopení její nemožnosti - protože v empatické společnosti se soukromí jevílo přinejlepším jako předstírání a předstírat bylo naopak neslušné.

Crusher je mohl přemístit přímo tam, kam měli namířeno, ale ještě než si cokoli upřesnil, udal mu Riker souřadnice, které je odeslaly půl kilometru od místa, kam se chtěli dostat. Vypadalo to, jako by Riker příliš netoužil tam dorazit.

Riker udal tempo chůze, ne zvlášť rychlé, a Crusher kráčel vedle něho. Admirálovi nebylo zrovna do řeči a vskutku by byli absolvovali celou cestu v úplném mlčení, kdyby se jim za zády nečekaně neozval hlas.

"Jsi to ty."

Riker s Crusherem se zastavili a ohlédl i Riker potlačil smích.

"Wendy Roperová. To je ale náhoda."

Žena stojící za nimi vypadala o pár let mladší než Riker. Byla malá a štíhlá a bílé vlasy s několika zbývajícími pramínky černých měla zapletené do pracného účesu. Jiskra v jejím oku dělala dojem, že v jejím letitém těle se skrývá mladá žena a skvěle se při tom baví.

"Wille Rikere, ty starý mizero."

Přistoupil k ní a objal ji - opatrně, jako by měl pocit, že by ji mohl zlomit vejpůl. Pak od sebe odstoupili a on si ji prohlédl.

"Neopovažuj se," řekla. "Neopovažuj se mi říct, že jsem vůbec nezestárla."

"A proč ne?"

"Protože myšlenku, že takhle jsem vypadala už před půl stoletím, bych nesnesla."

Rikerův úsměv se ještě víc rozšířil. "Můžu říct, že vypadáš skvěle na ženu tvého věku?"

"S mým požehnáním." Přejela mu prsty po vousaté tváři. "Kdy se z tebe stal takový vandrák?"

"Asi před čtyřiceti lety."

"Vypadáš staře."

"Cítím se staře." Odmlčel se a pak zavrtěl hlavou. "Nemůžu si srovnat v hlavě, že jsi pořád tady. Chci říct, přece nemůžeš být pořád služebně tady se svým otcem..."

Její tvář mírně zesmutněla. "Wille, táta zemřel před deseti lety."

"Aha," zachmuřil se. "To je mi líto. Ty mě... způsoby." Ustoupil stranou a zamával na Crashera. "Kapitán Wesley Crusher, a tohle je Wendy Roperová."

Wendy potřásla pevně Crusherovou rukou, ale dodala: "Vlastně Wendy Berqová."

Riker se na ni překvapeně podíval. "Vdaná?"

"Tak to obvykle bývá."

"Kdy?"

"Vlastně dva roky po tom, cos odletěl. Můj muž je Betazoid... učitel. Proto jsem zůstala."

"Můj bože..."

Wendy mu poklepala na loket. "Z toho si nic nedělej, Wille. Já vím, jak pomalu se ve vesmíru šíří zprávy." Pomalu si povzddechla. "Já jsem ale mizera. Byl jsem zpátky na planetě ještě několikrát... ale nikdy jsem tě nenavštívil. Ani jsem nezkoušel se s tebou spojit. Ani..."

"Byla jsem na pohřbu."

Riker překvapeně zamrkal: "Tys byla na pohřbu? Neviděl jsem tě."

"Mám dojem, že jsi ten den vůbec nic nevnímal."

Riker na to neřekl nic. A pak pomalu přikývl. "Tak to asi bude." Odmlčel se. "Měl jsem tě vyhledat. Nezlob se."

"Já to chápu. Jestli jsem se za života mezi Betazoidy něčemu naučila, pak je to chápat city jiných. Podle mne se dá celá betazoidská filozofie přetavit do jednoho slova: RaBeem."

Crusher nechápal. "RaBeem?"

Riker na něj pohlédl a řekl: "To znamená 'rozumím'."

"Velmi dobře, Wille," řekla Wendy.

"Měl jsem dobrou učitelku."

Chvilku tam stáli v trochu napjatém tichu, a pak si Wendy odkašlala. "Nebudu si hrát na schovávanou, ani předstírat, že tohle byla náhoda. Wille, já věděla, že přijetíš. Věděla jsem, že ona tě chce."

A myslela jsem -"

"Myslela jsi, že bych mohl potřebovat morální podporu," řekl a loupl po Crusherovi očima. "To už jsem slyšel. No... dobrá, Wendy. Myslím, že čím víc, tím..." Pak se zarazil. "To se asi teď moc nehodí, že?"

"To ne," odpověděla Wendy.

Riker tam stál s pocitem člověka, který byl vydán na pospas osudu. Cítil se tak v posledních dnech mockrát - sám, nikde neukotven. Nikdo a nic v této galaxii, která ho obklopovala, mu nepřipadal blízký. Neohrabaný v hovoru, neohrabaný v rozkazech, prostě... neohrabaný. Neschopný se soustředit nebo o čemkoli rozhodnout.

Tak se rozhodni, ty pitomče.

"Tak na co čekáme," řekl, "jdeme."

Šli nahoru do mírného kopce, který vedl k sídlu, jež Riker dobře znal. Už to bylo dlouho, co tu byl naposled - jakoby před dávnými časy - a přesto se mu všechny části toho sídla vryly do paměti. Bylo štíhlé a půvabné, zbudované ve zmenšeném měřítku, takže i když vrchní patra nebyla nadměrně vysoko, zdálo se, že jdou výš a výš, až se téměř dotýkají nebe - nebe, které se teď zatahovalo s obvyklou betazedskou rychlostí. A přesto působilo dojmem, jako by se někde zastavilo. Jako by na něco čekalo.

Dveře se otevřely ještě před tím, než Riker stačil zaklepat. A veřeje vyplňovala postava, která na okamžik překvapila Rikera svým zjevem... a pak se divil, proč se vůbec polekal. Samozřejmě, že on tu je. Kde jinde by byl?

"Pan Homn," řekl Riker a mírně se pro formu uklonil v pase.

Wesley Crusher překvapeně vzhlédl. Letmo Homna čas od času zahlédl, když ještě byl na Enterprise. Pamatoval si, že Homn byl neskutečně vysoký... a přesto v pozdějších letech přemýšlel, nakolik byla ta vzpomínka ovlivněna faktem, že mladý kadet Crusher byl o tolik menší. Nyní, už jako dospělý, zjistil, že mu Homnova dlouhánská postava. neimponuje o nic méně než kdykoli předtím.

Wendy dosud tohoto dlouhánského sluhu neviděla. Jen užasle civěla.

A pak udělal Homn něco zcela neočekávaného... kam Rikerova paměť sahala, něco takového udělal jenom jednou.

Hlas měl hluboký a překvapivě tichý na tak velkého muže - a to ještě mírně šišlal - když pronesl dvě jednoduchá slova: "Ona čeká."

Rikerovi zněla v hlavě ozvěna - Na co čeká? Na mne? Nebo čeká, až umře? Nebo spolu ty dvě věci souvisejí? Pan Homn ustoupil stranou a Riker vešel, Wendy a Crusher za ním.

Uvnitř, vzdor svému elegantnímu exteriéru, připadal dům Rikerovi pořád trochu přečpaný, dokonce i po tak dlouhém čase. Ovšemže věděl, proč tomu tak je. Lwaxanin zesnulý manžel projektoval vnější část a ponechal vlastní zařízení domu na manželce. A ona to zařídila... se zuřivou pomstychtivostí.

Každý kout, každé místo bylo nacpané... krámy. Kamkoli se Riker podíval, spatřil nábytek nebo památky: podobizny, trofeje, suvenýry, umělecké předměty od těch přátelných až po příšerné. Vkus v domě Troiů byl, mírně řečeno, všeobjímající.

Pan Homn stál u centrálního schodiště v němém gestu, nehybný jako pomník. Živý článek spojení se dny minulými.

Riker začal stoupat po schodech nahoru. Zdálo se, že se prostírají donekonečna. Kdysi, velmi dávno, zdolával tyto schody po dvou, někdy i po třech. A tam nahore na něho čekávala žena s rozevřenou náručí a milující radostnou tváří, s kaskádami černých vlasů, které jí spadaly na ramena.

Staré časy. Tehdy byl úplně jiným člověkem, který měl se starcem, nyní těžce kráčejícím do schodů, společně jen to jméno.

Při chůzi se přidržoval zábradlí. Na odpočívadle se na okamžik zastavil, aby nabral dech, než bude pokračovat dál.

Věděl, že Crusher a Wendy jdou hned za ním, ale nenabídl mu žádnou oporu či pomoc. Ani by ji nechtěl.

Schodiště ústilo ve druhém patře do chodby, která se táhla do obrovské vzdálenosti. Této iluzi pomáhala blikající světélka, která chodbu ozařovala, a velká zrcadla na obou koncích.

Zjevení. Už zase zjevení. Vždycky pro ni byla tak důležitá... a teď to vypadalo, že zjevení jsou vše, co po ní zůstalo.

Nepoznal hned, za kterými dveřmi je... ale potom mu to bylo jasné. Byly částečně otevřené a zevnitř bylo slyšet pomalé, pracné dýchání. Znělo to, jako by se držela už jen zuby nehty. Sakra, může každou chvíli umřít.

Kdyby vešel dost pomalu, kdyby si dal načas...

Zachytil pohled Wesleyho Crashera. Kapitán Hoodu stál vedle něho. Riker měl pocit, že Crusher ví přesně, co se mu honí hlavou.

Sakra Rikere, okřikl se. Buď chlap. Pro smilování, udělej, co se sluší a patří.

Sevřel ruce v pěst a krokem, který naznačoval sebejistotu, již necítil, se vydal tam, odkud slyšel dýchání.

Když byl těsně přede dveřmi... dýchání ustalo. Přerušeno bylo náhlé. Přímou uprostřed nádechu, takže bylo velmi zřetelné. Riker se podíval na Crashera, aby měl jistotu, a bylo zřejmé, že Crusher to také slyšel. Wendy byla unavená a právě s námahou dospěla ke konci schodiště, takže tam s nimi nebyla.

Rikera na okamžik zaplavil pocit úlevy. A pak ho ihned vystřídal pocit rozčarování nad vlastním váháním... či dokonce zbabělostí. Rychle vstoupil do místnosti.

Byl ohromen.

Očekával, že místnost bude bohatě vyzdobena, jak by se slušelo na ložnici paní domu. Ale tak tomu nebylo. Vlastně to bylo přesně naopak.

V místnosti byla jen postel. Postel s nebesy, z nichž splývaly dolů černé závěsy. Nikde jinde už nebylo kouska nábytku.

Rikerovi za chvíli došlo, co se tu stalo. Všechn nábytek byl odstraněn - naznačoval to rozdílný lesk na různých místech podlahy. Nechápal však, proč to bylo uděláno.

Wendy, která teď stála za ním, měkce promluvila, jako by mu četla myšlenky: "Betazedská tradice. Někteří cítí, že na svět přicházejí prakticky bez ničeho. A tak, když jej opouštějí, nechť se obklopují věcmi, kterých za života nabyli. Je to pro ně... nadbytečné zavazadlo, abych tak řekla."

"Aha."

Pomalů přistoupil k posteli, teď už nebylo proč pospíchat. Vůbec nepochyboval o tom, že je mrtvá. Pořád cítil tu zlost, hraničící s pohrdáním sebou samým. Tohle jsi přece chtěl. Proto jsi šel tak pomalu. Měl bys být spokojen, ne?

Důvodem k tomu byla skutečnost, že se rovněž cítil nesmírně provinile.

Podívej se na ni. Aspoň to bys jí neměl zůstat dlužen.

Pomalů rozhrnul závěs kolem postele.

Lwaxana Troi tam ležela nehybná. Její pokožka byla napjatá a nepříjemně přiléhala k tvarům lebky. Její rty a překvapivě i její vlasy měly stejný vysušený nádech jako její kůže. Paže a ramena měla nepokryté - zřejmě byla nahá, tak jak bylo zvykem při betazedském svatebním obřadu, ale prostěradlo bylo přitaženo až pod ramena.

Oči měla zavřené. Hrudník se nezdvíhal.

Riker pomalu vydechl a zdálo se mu, že nesmírně hlučně. Ve vzduchu visel těžký pach smrti, ale to mu nebránilo v tom, aby usedl na kraj postele. Crusher a Wendy stáli decentně opodál.

"Je mi to líto," šeptal jí a myslel to vážně. Skutečně a upřímně to tak myslel. Teď věděl, že ona s ním opravdu chtěla všechno urovnat. Pohřbit mrtvé a poslat duchy na odpočinek. A kvůli váhání, kvůli stařeckým obavám a nejistotám dopustil, aby ten okamžik jednou provždy promeškal.

Naklonil se, aby ji políbil na čelo.

Její povadlá, pařátu podobná ruka vystřelila vzhůru a popadla ho za hrdlo.

Riker zachroptěl. Jeho hlas byl částečně umlčen rukou, která mu šokující silou svírala hlasivky. Lwaxana měla teď oči otevřené, žhnoucí čistou a nefalšovanou nenávistí.

"Admirále!" křičel Crusher a okamžitě instinktivně jednal, aby chránil bezpečnost nadřízeného důstojníka. Rozběhl se k Rikerovi a na okamžik zaváhal, když viděl, jak z každého póru těla Lwaxany Troi vyzařuje čistá zuřivost.

Jako by je vyvrvala z hlubin své duše, chrčila Lwaxana Troi starými ústy své odsouzení jako kletbu: "Je to tvoje chyba!"

Hlas měla nakřáplý a starý, v ničem se nepodobající těm hlučným, rozmáchlým tónům, které k této ženě kdysi patřily.

Ale přesto v něm byla její vitalita, jež ji dovoľovala čelit takovým maličkostem, jako je smrt.

"Je to tvoje chyba!" opakovala a její hlas i tělo se třásly rozčilením. "Měl jsi ji zachránit! Prosila tě! Žadonila! Byli jste Imzadi a tys ji nechal zemřít!"

Riker se pokoušel ze sebe vypravit odpověď, ale tlak na jeho hrdlo byl příliš velký. Wesley se snažil strhnout Lwaxaniny ruce z Rikera, ale její prsty se zabořily příliš hluboko. Dlouhé nehty otevřely potoky krve.

"Tys ji nechal zemřít!" skřehotala Lwaxana. "To není spravedlivé! Byla tak mladá... tak krásná! A tys to dopustil, a já doufám, že se budeš smažit v pekle... je to tvoje chyba!"

Crusher odtrhl její ruce od Rikerova hrdla a odtáhl admirála pryč. Riker se zalykal, ale přes bolest a pokoření se mu přece jen podařilo vyhrknout: "Nebyla to moje chyba! Dělal jsem, co jsem mohl! Musíš to pochopit!"

"Admirále - " začal Wesley.

Ale Riker křičel: "Prosím! To nebyla moje chyba! Lwaxano, zkoušel jsem všechno... stalo se to tak rychle! Já - " Ale Wendy ho jemně vzala za ruku. "Je pozdě, Wille."

A měla pravdu. Lwaxanina hlava sklouzla zpět na podhlavník. Oči měla široce otevřené, ale už v nich nebyl žádný život. Její ruka, která vypadala jako sevřený pařát, strnula v tomto posledním gestu.

Wesley Crusher se natáhl, a přejel rukou po jejích očích, aby je zavřel.

A Riker ji ještě jednou naposled zašeptal: "To nebyla moje chyba."

Ale nevěřil tomu o nic víc než ona.

Kapitola šestá

Pohřeb byl překvapivě jednoduchý.

Překvapivě proto, protože s ohledem na to, v jak velkém stylu Lwaxana žila svůj život, Riker samosebou předpokládal, že smrt bude také... jaksí... ve velkém stylu.

Místo toho vydala Lwaxana velmi přesné instrukce. Chtěla, aby byla přítomna pouze hrstka lidí. Pouze nejbližší přátelé, pár nejvýše postavených politiků...

... a Riker.

Dlouho poté, co ostatní odešli, zůstal tam Riker stát a hleděl na Lwaxanino tělo v průzračné zapečetěné hrobce.

Snažil se připsat Lwaxaně čistší pohnutky než jen pomstu a nenávist. Koneckonců, nebyla taková, když ji poprvé poznal. Měla silnou vůli, to ano. Tvrdohlavá a svévolná a - vždy - ve velkém stylu. Ale zloba? Spílání? To se k ní nehodilo. Anebo se to alespoň vždycky tak zdálo.

Ovšem na druhou stranu... člověk se léty dokáže změnit. Léta a nepříjemné zkušenosti mohou zatvrdit srdce a zatemnit duši.

Snad... snad, chtěla, aby přišel, protože se upřímně snažila urovnat spory. Snad ho chtěla mít, nablízku v posledních okamžicích života, protože se s ním skutečně chtěla usmířit - a pouze v panice, kdy už cítila ledový dech smrti, v ní

vzkypěla potlačovaná zášť. Snad ho nechtěla na svém pohřbu jen proto, aby mu drsně naznačila: Vidiš? Vidiš, jak mě tvé chyby připravily o šťastný život?, ale spíš proto, že si jistě přála, aby byl při posledním obřadu přítomen někdo, kdo byl nějak spojen s její dcerou. A on nakonec byl Imzadi její dcery.

Riker tam stál v chladu rodinného mauzolea Troiů. Tyto věci byly už na Betazedu vzácné - kremace a následné rozptýlení byly běžnější metodou nakládání s mrtvými. Severní útesy Údolí písní často sloužily právě k tomuto účelu. Ale starší rodiny - a málokterá byla starší než Pátý rod Betazedu - se držely tradiční metody. Ta metoda byla diktována názorem, že nejlepší způsob, jak si udržet povědomí o svých předcích, je mít neustále po ruce památku. Proto mohl nyní Riker stát sám v mauzoleu a hledět na Lwaxanino zahalené tělo, ale ještě bolestněji si uvědomoval, kdo leží ve vedlejší kryptě.

Co, zatraceně. Ne, kdo. Ona už není kdo, od té doby co...

... cos dopustil...

Riker se snažil tento běh myšlenek potlačit. Čert aby to vzal, on nedopustil, aby se to stalo. Prostě se to stalo.

Netroufal si vstoupit a podívat se na ni.

Otočil se a zamířil ke dveřím a tehdy ho neobvykle pomalý začátek bouře přinutil nakonec k činu. Předcházelo mu několik krátkých mrholení a on doufal, že už jsou pryč. Avšak teď bouře propukla celou svou zuřivostí. Blesky křižovaly oblohu a déšť se lil v neprůhledných kaskádách. V dále se proti bouřlivému nebi rýsovalo sídlo Troiů, jako vystřižené ze starobylých strašidelných filmů.

Riker ustoupil zpátky do mauzolea a ohlédl se po Lwaxaně.

"To je určité tvoje práce," řekl s nádechem ironie. "Ještě tam nahoře nejsi ani dvanáct hodin, a už jim radíš, jak mají co dělat."

Lwaxana neodpovídala. Nemusela. Udělal to za ni hrom.

Riker si povzdychl. "No dobrá."

Prošel kolem Lwaxany a letmo zaklepal na průhlednou schránku se zábleskem staré nevázanosti. Vešel do vedlejší místnosti...

A tam byla ona.

Pomalu k ní přistoupil a tak jako milionkrát předtím si představil, jak snímá průhledný poklop, který kryl její tělo.

Představil si, že se nakloní, políbí ji a její velké zářivé oči se zachvějí a otevřou.

Položil ruce na poklop. Byl ohromen svou pamětí, neboť Deanna byla ještě krásnější, než jak zůstala v jeho vzpomínkách.

Ležela tak, jako nyní i její matka - nahá, avšak bohatě zahalená v bělostných přikrývkách. Ale na rozdíl od Lwaxany zůstala ušetřena vlivu času. Za strašlivou cenu, ale zůstala ušetřena.

Byla perfektně zachovalá. Černé vlasy měla stále husté a bohaté, rty nádherně vykrojené do tvaru O. Její sošná postava byla nedotčena - skvěle vytvořena, skvěle zachována. Podřata v květu mládí, podržela si alespoň mladistvý vzhled.

Chtělo se mu odstranit sférický poklop, který ji kryl, aby ji mohl vzít do náruče. To by však bylo to nejhorší, co mohl udělat. Ochranná atmosféra ve vakuu rakve by se porušila - a její tělo by podlehl vlivu času. Kromě toho by nevzal do náruče ji... žádná ochranná atmosféra nemohla dodat tělu teplo, vdechnout znovu život, otevřít oči a vrátit duši.

Nemohla se vrátit živá a zdravá. Nemohla otevřít oči a vpít do sebe jeho přítomnost. Nemohla otevřít svá ústa a říct - "Wille?"

Riker nadskočil, nejméně půl metru a polekaně vykřikl. Otočil se a udeřit se přitom zády o rakev. Octl se tvář v tvář stejně vylekaného kapitána Wesleyho Crushera, který se držel za prsa a vypadal, jako kdyby měl potíže s dýcháním. Když konečně popadl dech, vyhrkl: "Odpusťte... vyděsil jsem vás?"

Riker se chvíli nehýbal, srdce mu divoce tlouklo. "Kde ses tu sakra vzal?"

Crusher byl promočen až na kůži. Ukázal nad sebe. "Seshora. Přesunul jsem se. Říkal jste, že mě nechcete na pohřbu a já to respektoval... ale teď, když už je po všem, myslel jsem si, že...

"Že se budu chtít vrátit."

Crusher přikývl a seslal krupěje vody na podlahu. Riker se na něho pobaveně podíval. "Jste úplně promáčený. Jak dlouho jste byl na dešti?"

"Asi dvě vteřiny. Zdálo sem mi to jaksi neuctivé přistát přímo do - "rozhlédl se kolem, "přímo sem. Jenže jsem netušil, že tolik promoknu za tu chvilku."

"Typická betazedská bouře," pravil Riker. "Máte pravdu, kapitáne. Chci se vrátit."

"Výborně. Crusher Hoodu -"

"Ačkoli -"

"Zrušte to," řekl Wesley nijak nevyveden z míry. Podíval se na Rikera a poslušně vyčkával.

"Ačkoli," pokračoval Riker, "není to zrovna snadné. Lwaxanina vůle má zvláštní podmínku - chce, abych probral její pozůstalost a uspořádal ji."

Crusher zamrkal: "Co prosím?"

"Slyšel jste dobře, kapitáne."

"Ale proč by to propána měla po vás chtít?"

Riker zlehka položil ruce na Deanninu rakev. Crusher si nebyl jistý, zda si Riker je vědom toho, co dělá. Vypadalo to, jako by chtěl od ní načerpat sílu. "Zdánlivě proto, že mám k tomu nejlepší předpoklady - což je nesmysl. Ty máš pan Homn. Ve skutečnosti, Wesi, chce, abych tu pozůstalost oživil. Oživil a všechno si zapamatoval."

"Ale... ale proč?"

"Protože," řekl Riker s povzdechem, "jak se domnívám, nebylo dne, aby se těmi věcmi nezaobírala. A snad žila s

pocitem, že já jsem byl schopen se toho zbavit. Tady mi připisovala něco, co sama nedokázala - což je, myslím, z její strany tak trochu uznání. A proto chtěla využít poslední příležitosti, jak mi umožnit prožívat stejné trápení, které ona sama prožívala po dlouhá léta."

"Vždyť to nemusíte udělat, admirále," řekl Crusher mírně. "Řekněte jim, že už si prostě ze stanice nemůžete vzít další volno. Řekněte jim to, co jste řekl teď mně - že pan Homn má k tomu lepší předpoklady. Řekněte jim -" "Mám jim zkrátka říct, ať mi dají pokoj?"

Crusher pokrčil rameny: "I tak se to dá vyjádřit."

"Možná. Ale to právě nemůžu udělat." Zavrtěl hlavou, odstoupil od rakve a řekl: "Nepřipravím Lwaxanu o poslední výstřel. Byl jsem tak zbabělý, že jsem se pokoušel až do poslední chvíle odkládat svůj příchod. Dlužím jí to... Něco jí dlužím. Já -"

Přestal, když si povšiml, že Crusher už se na něho nedívá. Wesleyho pohled se upíral na Deannino tělo, které Riker částečně zakrýval. Riker nejprve nic neřekl, jednoduše pouze pozoroval kapitána hvězdné lodi. Nakonec si Crusher přejel po nose, jako by ho cosi píchalo v očích.

"Líbila se ti, že?" řekl Riker.

Wesley na něho pohlédl. "Bylo to tak znát?"

Riker pokrčil rameny: "Dospívající chlapci si vždy myslí, že dokážou skvěle skrývat své city. Pomáhá jim to vyrovnat se se skutečností, že je přitom často nosí jako na dlani."

Crusher si povzdychl, jako by z něho někdo sňal velikou tíhu. "Byla to... ta nejexotičtější žena, kterou jsem kdy poznal. A nemuseli jsme před ní vůbec nic předstírat. Žádné hraní, pózy... brala nás takové, jací jsme byli. Všichni jsme ji zbožňovali, opravdu. Často jsme seděli a -"

A pak Crusher lehce zčervenál a odkašlal si.

"A přemýšleli, jaké by to s ní bylo -" dokončil za něj Riker.

"Jo," připustil Crusher. "Byli jsme ještě děti," dodal, a s ohledem na jeho věk a uplynulá léta to znělo komicky omluvně.

"Všichni jsme byli ještě děti. Ty, já, ona... všichni. Jen jsme to tehdy nevěděli." Riker se usmíval. "Pamatuješ se na ty její modrozelené šaty?"

"No jistě. Ty se mi líbily nejvíc."

"Mně taky. Vždycky, když to na mě přišlo, oblékal jsem si je a skotačil v nich po simulátoru."

Crusher hleděl strnule na Rikera. "Vy...?"

"Dělal jsem si legraci, Wesley."

"Aha," smál se nejistě Crusher. "Aha."

"Na pár vteřin jsem ti ale nabídl zvláštní obraz svého nitra, což?"

"Ano, pane. To zcela určitě, pane."

Riker přešel pomalu ke dveřím a vyhlédl ven do bouře. "O čem jste si jako kluci ještě povídali?"

Crusher hleděl na Deanninu rakev. "Po pravdě?"

"To bývá obvykle nejlepší."

"Povídali jsme si, jaký jste hlupák, že jste jen přátelé, když jste mohli být něčím víc."

Riker na něho úkosem pohlédl. "To byl můj osobní život na Enterprise veřejným tajemstvím?"

Crusher pokrčil rameny. "Tisíc lidí žijících celá léta v uzavřené komunitě... je mi líto, admirále, ale tam se toho moc neutajilo."

"Ach tak." Riker těžce vydechl a řekl: "Ve skutečnosti, kapitáne Crushere... jsme byli "něčím víc." Kdyby se s námi něco stalo... nebo kdyby se mně něco stalo... dostatečně jsem si toho nevážil. Vždycky mi bývala spolehlivě nablízku, takže jsem mohl změnit povahu našeho vztahu, kdykoli se mi zachtělo. To byl pravděpodobně můj největší omyl." Chvilí tiše poslouchali, jak déšť dopadá na budovu. Občas zahřměl hrom a oni bezděčně nadskočili. Crusher by je samozřejmě mohl oba dva ihned přemístit na loď, ale Rikerovi bylo už jasné, že Wesley se jednostranně rozhodl být mu k dispozici tak dlouho, jak bude potřebovat... nebo tak dlouho, dokud si bude Crusher myslet, že ho admirál potřebuje. Riker po straně přemýšlel, za kolik nitek musel Crusher zatahat, komu všemu udělat čáru přes rozpočet, aby odložil úkoly, které měl Hood splnit. Ať už Crusher učinil cokoli, Riker mu za to byl velmi vděčný.

"Jak k tornu došlo, pane?"

"Jak došlo k čemu, pane Crushere?"

Na okamžik se zdálo, že Wesley to nedokáže říct slovy. "Četl jsem o tom... jak zemřela. Četl jsem oficiální zprávy. Vím, co mi řekla matka, ale tehdy byla ze všeho tak rozrušená, že o tom nedokázala moc hovořit. Jaksi si o tom nikdy nechtěla popovídat, ani v pozdějších letech. Bylo to pro ni příliš bolestné... vlastně pro nás pro všechny. Ale teď, myslel jsem, že snad -"

"Vy byste chtěl vědět, co přesně se tehdy událo."

"No... nebyl jsem tam," připomněl mu Crusher. "Byl jsem na akademii a dodělával jeden rok navíc. A když jsem se doslechl o té zvěsti, cítil jsem se tolik odstrčený a chtěl jsem..."

"Chtěl jste znát odpověď?"

"Ano, pane. Vzpomínám si, jak jsem seděl na pokoji a kroutil hlavou... byl jsem tak ohromen, že jsem nemohl ani plakat... a jen jsem si říkal: "Proč? Proč?""

"A teď doufáte, že já bych mohl vědět proč, co a jak."

"Přesně tak, pane."

Riker potřásl hlavou. Potom přešel ke dveřím a vyšel kousek ven, takže mu déšť dopadal na tvář. Znovu zahřmělo a Riker do toho hluku zvolal: "Nemám pro tebe žádnou odpověď, Wesley! Žádnou! Ale jestli chceš vědět, co se stalo..."

povím ti to. Máš na to právo. Bůh ví, že na to máme všichni právo."

KONEC ZAČÁTKU

ADMIRÁL WILLIAM RIKER SE POSADIL V MAUZOLEU NA RODLAHU JAKO U STARODÁVNÉHO
TÁBOROVÉHO OHNĚ NEBO PŘI HISTORKÁCH ZE STRAŠIDELNÉHO DOMU, VYPRÁVĚL WESLEYMU
CRUSHEROVI O TĚCH POSLEDNÍCH DNECH A NIC NEZAMLČEL...

Kapitola sedmá

"Vstupte."

Na tento rozkaz/výzvu nadřízeného důstojníka vstoupil velitel William Riker do kapitánovy kanceláře. Jean-Luc Picard seděl za stolem a sledoval obrazovku počítače. Pokynul Rikerovi, aby se posadil. Riker otočil křeslo, obkročmo na ně usedl a trpělivě čekal, až Picard dokončí svou práci.

Věděl, že Picardův výraz v okamžiku, kdy odvrátí zrak od počítače, rozhodne o směru diskuse. A tak si Riker s úlevou vydechl, když Picard otočil obrazovku stranou a usmál se. Zřejmě tedy nebudou žádné potíže.

Přesto neškodí být vždy opatrný. "Chtěl jste se mnou mluvit, kapitáne?"

"Jenom ohledně přistání, Jedničko. Jak se nám zabydlují delegáti?"

"Skvěle, pane. Řekl bych, že všechno proběhlo v přátelské atmosféře. Byfréžští, lusští a kordíánští velvyslanci ani jejich doprovod nemají nejmenší stížnosti, co se týče ubytování... i když Byfréžané žádali, aby byl vzduch v jejich kabině poněkud ochlazen. Už jsem se o to postaral."

"Jak úžasně malicherné," řekl Picard a vypadal příjemně překvapen. "Tedy vůbec žádné problémy?"

"No... snad jeden trapný okamžik," přiznal Riker. "Jeden z mladších chlapců zastavil na chodbě kordíánského velvyslance a řekl..."

Picard pozdvihl obočí. "Co řekl?"

"On, hmm... no, to dítě se asi mylně domnívalo, že Kordíán je vlastně akordeón. Chtěl, aby velvyslanec sám na sobě zahrál "Rolničky, rolničky"..."

Picard záupěl: "Jak to velvyslanec přijal?"

"Nijak se s tím nezatěžoval. Právě, že se mu to už předtím několikrát stalo a navrhl, že už je načase, a teď cituju "aby se na tu mazlavou věc naučil hrát.""

"To je dobře," zvrátil se Picard s úlevou do křesla. "Úkoly tohoto druhu bývají vždycky delikátní, Jedničko. Když uvážíme, že velvyslanci a delegáti mají propagovat mezihvězdné harmonické vztahy, je ohromující, jak často tyto věci končí nerudnostmi a vzrušenými diskusemi."

"Dost možná, pane, ale myslím, že tentokrát se nic takového nestane. Všem se nesmírně ulevilo, že Sindariňané jsou ochotni ukončit dekády trvající války."

"Nepřekvapuje mě to. Právě jsem se informoval o vývoji v konfliktu, Jedničko." Picard poklepal na obrazovku počítače.

"Vážně ohromující. Válečná mentalita Sindariňanů se jistě vyrovná všemu, co dokázali Klingoni nebo Krilové.

Ohromující na tom není jen agresivita, s níž bojovali, a horlivost, s jakou využívali každé rozmišky, jakkoli triviální... to všechno, Jedničko, je podružné, uvědomíme-li si, jak dlouho to dokázali táhnout."

"Podle toho, co jsem o nich četl," odvětil Riker, "nezáleželo jim na tom, že se ekonomika hroutí."

"Právě. Pořád si říkali, že všechny problémy zmizí, jakmile přemohou své nepřátele. Až na to, že když skutečně dosáhli vítězství, následky byly tak devastující, že z úspěšného výboje nezbyl žádný zisk - žádné bohatství, ani zboží... nic."

"Série Pyrrhových vítězství."

"Přesně tak. Až dokud Sindariňané nedosáhli ve svém válečném úsilí bodu, kdy jim - řečeno starými lidovými slovy - došla šťáva."

"Žádost o mír byla prvním moudrým krokem, který Sindariňané v průběhu téměř celého jednoho století udělali," poznamenal Riker. "Mají zatracené štěstí, že jejich nejbližší nepřátelé - Kordíáni, Byfréžané a Lussové - byli ochotni jednat. Mohli je pořádně zmáčknout."

"Ano, to mohli. Doufáme, že to bude lekce z tolerance a vstřícnosti, z níž se Sindariňané poučí. Nic by neslušelo mezihvězdnému soužití víc, než kdyby se Sindariňané začali chovat civilizovaně. Nicméně, Wille" - Picard se naklonil kupředu a sepnul prsty do věžičky - "musíme zabránit, aby vztek, který nad situací mohou cítit Sindariňané, nepříživil plamínky sebeuspokojení, jež možná ve velvyslancích doutnají. Jsou to zralé inteligentní bytosti - nicméně v takovýchto situacích by se mohly projevit, povýšenecké tendence. Pozor na to."

Krom toho," pokračoval Picard, "budeme muset bedlivě sledovat i Sindariňany. Ovšem, zažádali o mír. Ale musíme se ujistit, že upřímně."

"Tak tohle vypadá jako práce pro poradce."

"Už jsem hovořil s poradkyní Troi," řekl Picard. "Řekla, že Sindariňané nejsou vždy čitelní. Že jejich přirozená agresivita by mohla do jisté míry odstínit její empatické schopnosti."

"Já vím. Ale na druhé straně, pokud stráví s nějakými Sindariňany delší čas, dokáže "prorazit" tu rezistenci a bezpečně se do nich vcítit."

Picard neskřýval překvapení. "To je pravda. Přesně tak to řekla."

Kapitánův výraz dal Rikerovi najevo, že by měl něco vysvětlit. Riker pouze pokrčil rameny. "Deanna se už se Sindariňany kdysi setkala."

"A vám o tom řekla?"

"Tak nějak."

"Máte nějaký důvod, který vám brání podat mi víc informací o zkušenostech poradkyně se Sindariňany?"

"Ano, pane."

"A ten zní...?"

Riker se usmál. "Moje vrozená skromnost, pane."

"Ach tak," řekl Picard a lehce zakašlal. "No dobrá, veliteli. Jsem dalek toho, abych pokoušel hranice vaší skromnosti."

"Děkuju vám, pane. Ještě něco?"

Picard na okamžik zaváhal a pak řekl: "Dejme si tentokrát pozor, Wille. Souhlasím, že zatím to vypadá, že všechno půjde jako po másle. Na druhé straně se nám ještě nepodařilo navázat spojení se Sindarem. Až tady budou oni, může dojít k drastickým změnám. A my musíme být připraveni na všechno, co by jen mírně vybočovalo z normálu."

"Jestli jsem se něco naučil, kapitáne, pak tedy dávat pozor na všechno, co vybočuje z normálu."

"To jsme dva, Jedničko. A přišli jsme na to metodou pokusů a omylů... někdy drahých omylů. A pokud je to jen trochu možné - rád se vyhnu ještě dražším omylům."

"Někdy, pane, ať jsme jakkoli opatrní... věci se stanou."

Picard pomalu přikývl. "Na tom se, Jedničko, my dva musíme chtít shodnout také."

Kapitola osmá

Poté, co byl s Worfem přítomen přistání a co se ujistil, že byla dodržena všechna bezpečnostní opatření, zamířil Riker ke kajutě Deanny Troi. Cítil, že je rozumné tak učinit - už si s ní promluvil o jejích dojmech ohledně mentálního rozpoložení velvyslanců a na základě její zprávy oznámil kapitánovi, že je vše v pořádku. Přesto neškodilo se s ní znovu sejít a zjistit, zda nepronikla do postranních myšlenek, skrytého nepřátelství - čehokoli, co by mohlo případně narušit úspěšné završení mise.

Přistoupil ke dveřím jejího kajuty a zazvonil.

"Deanno?"

Nejprve se zevnitř nic neozývalo a Riker si pomyslel, že se s ní třeba minul. Dotkl se svého komunikátoru a řekl:

"Počítači, lokalizuj poradkyni Troi."

"Poradkyně Troi je ve své kajutě," informoval ho klidně počítač.

Rikera to velmi zmátlo a v hlavě se mu rozsvítila poplašná světýlka. Někáký problém? Je v nebezpečí? Proč neotvírá?

Zazvonil ještě jednou, tentokrát naléhavěji, a tázal se: "Deanno? Není ti něco? To jsem já, Will."

Dveře se otevřely a v nich stála Deanna zahalená do zlatého pláště, který jí napolo sklouzával z ramen. Mezi záhyby bylo vidět holou nohu, ale tu posléze zakryla. Vypadala, že nemůže popadnout dech a její obnažená pokožka se vlhce leskla, jakoby potem - nebo snad nějakým tělovým olejem.

"Já vím, že jsi to ty, Wille."

"Je všechno v pořádku? Chtěl jsem si s tebou promluvit o "

A pak ho spatřil.

Muž - člen lusské delegace, pokud si Riker správně pamatoval - seděl na posteli. Byl zřetelně nahý a nejistě si držel na klíně polštář. Riker si všiml, že prostěradlo leželo mimo dosah na podlaze.

Mužova oranžová pokožka byla rovněž poseta krupěmi a jeho uši - normálně elegantně špičaté - byly trochu schlíplé, jakoby následkem zklamání.

Riker čekal, až na něho spadne to šestnáctitunové závaží, které se mu náhle objevilo nad hlavou.

"Teď nemáš čas," řekl chabě.

"Už mám, zněla Deannina ostrá odpověď."

Riker se pokusil pohnout, ale jeho nohy se proměnily ve velké kusy žuly. Deanna netrpělivě vydechla, popadla ho za paži a vtáhla ho do kajuty. Dveře se za nimi s milosrdným zasyčením zavřely.

Deanna si z tváře odhrnula neposlušné pramínky vlasů a způsobem vzdáleně připomínajícím zdvořilé chování, je představila: "Wille Rikere, tohle je Dann Lendann - patří k doprovodu velvyslance z Luss. Dann je starý... přítel.

Danne, tohle je velitel Riker."

"Já vím." Dann si přeložil nohy a marně se pokoušel chovat nenuceně. "Přivítal nás, když jsme vstupovali na palubu."

"Ano, i když... ne tak nadšeně jako vy, poradkyně," poznamenal Riker.

Deanniny tmavé oči ho probodly pohledem, který by prorazil štít vychylovače. A k Rikerovu překvapení - vzhledem k tomu, že této techniky používala tak zřídka - mu v mysli zazněl její hlas: To bylo sprosté, veliteli.

"To byl jen vtip, poradkyně," řekl Riker. "Jen abych... odlehčil situaci."

Dann hleděl střídavě na Deannu a Rikera, a přitom cítil, že se mezi nimi právě stalo něco, co on nemůže rozpoznat.

"Myslím, veliteli," pravila Deanna a upravila si kolem sebe plášť, "že byste dostatečně odlehčil situaci, kdybyste opustil mou kajutu."

"Zajisté. Ano, já... já už půjdu." Riker couval a cítil se přitom úplně ztracen ve svém vlastním těle. "Těší mě, že jsem vás poznal, Danne... totiž, ne, že bych čekal, že vás poznám takovým způsobem -"

Deanna na něj vrhla zničující pohled. Riker ukázal palcem směrem ke dveřím a ona přikývla: Otočil se, shromáždil zbytky své důstojnosti - které už mnoho nebylo - a vyšel do haly. Dveře se s velmi rozhodným zasyčením zavřely. Opřel se na chodbě o zeď. "To nemá chybu."

Riker seděl u svého stolu v Přední desítce a hýčkal si svůj oblíbený drink. Několikrát k němu vykročili jiní členové posádky. Ale když se dostali dost blízko na to, aby pochopili z jeho chování němé vlezte mi na záda, všichni couvali

pryč.

Všichni až na Guinan.

Stewardka z Přední desítky připlula ke stolu a prostě tam stála, dokud Riker nevzhlédl.

"To je tím počasím," řekla stručně.

Civěl na ni. "Prosím?"

"Tradiční úvod do konverzace byl vždy o něčem úplně nezávazném. O něčem, co nikdo nemohl nijak ovlivnit. Počasí přišlo vždycky vhod. Říkat věci jako "tuším, že se tam zatahuje" bylo vždycky vhodné, abyste se uvolnil a začal o něčem méně příjemném."

Guinan naklonila mírně hlavu k oknu. "Ale podívejte se ven. Nedá se toho moc říct, že? Hmm... dnes to vypadá na vakuum. A na zítra předpovídají více méně totéž. Chápete, v čem je potíž?"

"Je to hrozivá překážka pro začátek nezávazného klábosení," pravil vážně Riker.

Zůstala stát naproti Rikerovi. "Stejně jako vysílání negativních vln."

"To že bych dělal?"

"Rozhlédněte se kolem sebe, Rikere. Než jste přišel, bylo tu dvakrát tolik lidí. Půlka z nich odešla dělat něco zábavnějšího než sdílet vaši přítomnost - jako by je vystřelil fotonovým torpédem."

"Je to se mnou vážně tak zlé?"

Lehce zakroutila hlavou. "Ne tak moc zlé. Lidé to někdy přehánějí. Kdybyste byl podporučík rozdělující služby, to by byla jiná. Ale když zástupce kapitána vypadá, jako kdyby ztratil nejlepší přítelkyni, pak... posádka trochu znervózní."

"Pokusím se být citlivější k potřebám druhých."

"Tak jak je to?"

"Myslíte s tou citlivostí?"

"Ne. S tou přítelkyní."

Zíral do sklenice. "Nevím. Choval jsem se k ní jako idiot."

"Aha. A udělal jste něco neodpustitelného? Uhodil jste ji?"

Riker byl šokován. "Samozřejmě, že ne!"

"Udělal jste ji kravál?"

"Ne!"

"Sprostě jste ji nadával?"

"Samozřejmě že ne, Guinan. Nikdy bych nic takového neudělal a ona by nikdy nic takového netolerovala."

"Co kdybyste zmlátil jejího přítele? To by tolerovala?"

"Ne."

"Tak tedy," řekla Guinan, "jak myslíte, že by reagovala, kdybyste zmrskal sám sebe?"

Riker otevřel ústa, aby odpověděl, a pak je zase zavřel.

"Aha," řekla Guinan.

Potom se ohlédla, tak jak to vždycky dělávala, když reagovala na něco předtím, než to skutečně viděla. Riker natáhl krk, aby přes ni viděl, i když už tušil, koho spatří.

Samozřejmě to byla Deanna. Vešla do Přední desítky a zkrátka tam stála se založenýma rukama na šedé uniformě s fialovým výstřihem. Pozorovala Rikera s pozdvihnutým obočím. Její tvář byla nečitelná.

Guinan se odsunula k ní a Deanna na ni pohlédla: "Je váš," řekla Guinan, "pokud o něho ovšem stojíte."

"Já nevím," odpověděla Deanna s pobavenou tolerancí. "Vypadá jako zoufalec."

"To, jak vypadá, může být zavádějící," pravila Guinan filozoficky. Potom pohlédla na Rikera a zpátky na Deannu:

"Ovšem někdy může úsudek podle vzhledu trefit do černého."

"Děkuju, Guinan."

"Za málo."

Deanna prošla Přední desítkou svým obvyklým rozhodným krokem. A pak úmyslně napodobila Rikera. Zatočila sedadlem na druhém konci stolu a obkročmo se na ně posadila.

"Já..." Riker se pokoušel najít slova, ale nenapadlo ho nic než obligátní: "Omlouvám se."

Čekal, že Deanna něco řekne. Ale ona ho jen pozorovala a nakonec se pouze otázala: "A dál...?"

Prohlédl si znovu svůj drink. "Zachoval jsem se hrozně. Byla to v každém případě trapná situace. Přistihnout někoho, když se... zabývá někým jiným... může člověka vyvést z míry. Zvláště když jde o někoho, ke komu chováš... chovalas..."

"V přítomném i minulém čase?"

"Jisté city," dokončil Riker. "City, o nichž si myslíš, že v nich máš jasno, ale když si myslíš, že je zvládáš, něco se stane."

Znovu se odmlčel a ona znovu řekla prostě: "A dál...?"

Ted' se trochu rozčílil. "Podívej, Deanno - jsi koneckonců poradkyně... člověk, který se léta zabývá city. Chceš mi říct, že by ses necítila ani na chvilku odstrčená, kdybys přistihla... třeba..."

"Podporučici Ro?" navrhla.

Obličej mu ztvrdl. "Ta není dobrý příklad." Ale pak se jeho tvář trochu vyjasnila.

"I když... víš, měl jsem takový divný obrácený pocit, že už jsem to někdy zažil, když jsem tě přistihl, protože, pokud se pamatuješ, taky jsi to moc nezvládla tenkrát na Betazedu, když -"

Rychle udělala zamítavý posunek, a poznamenala: "Mládí se dá vždycky omluvit," ale Riker věděl, že tou zmínkou o minulosti zabodoval. A ona to věděla také. Když se na něho opět podívala, měla v tváři výraz, který tak velmi dobře znal - pochopení.

"Wille," řekla pomalu, "prožili jsme toho spolu hodně. Je mnoho důvodů, proč je náš vztah tam, kde je. Částečně je to

proto, že sloužíme na té samé lodi. Částečně proto, že... částečně kvůli spoustě věcí. Ale shodneme se oba na tom, že ani jeden nechceme žít v celibátu."

"Já vím, Deanno. Nezapírám. Neupírám ti právo zaplést se, s kým chceš. Vlastně ti to přeju. Upřímně se usmál, což nebylo těžké, protože to myslel upřímně. "Máš právo na všechno štěstí, které ti život může nabídnout. A chápu to tak, že jelikož jsme se rozhodli, že zůstaneme jednoduše jen blízkými přáteli -"

"V našem vztahu nejde nic jednoduše, Wille," řekla se svým obvyklým humorem.

"Budiž. Chci říct, že chápu... sakra, já vím, že vztahy - fyzičtější - povahy, než o jaké my usilujeme, jsou přirozené. A dají se očekávat."

Přišla Guinan a beze slova položila napravo od Deanny drink a zase odešla, tiše jako duch. Deanna bezmyšlenkovitě uchopila sklenici, spustila do ní míchadlo a nepřítomně jí zamíchala. "Jinak jsme k sobě neměli žádné další nároky," podotkla.

"Správně. A přirozeně se budeme zajímat o jiné lidi."

"To říkáš pořád, Wille. Opakuješ to proto, že to chceš zdůraznit... nebo proto, abys o tom sám sebe přesvědčil?"

Pokřiveně se usmál. "Z obojího trochu, řekl bych. Říkám to z očí do očí, předem nepřipraven, tak, jak to je... jenom mě to trochu vyšinulo, to je všechno. Překvapilo mě to a možná... jen možná" - přiblížil k sobě palec a ukazovák tak, že se skoro dotýkaly - "jsem drobet žárlil."

"Jen drobet."

"Koneckonců, Deanno, nic zvláštního se nestalo" - rozhodil bezmocně rukama - "jsem jen člověk."

"Tak tohle jsem na tebe nikdy nechtěla vytahovat," řekla zasmušile.

A přitukli si.

Kapitola devátá

V duchu tradice prověřené věky zacinkal kapitán Picard několikrát nožem o sklenici.

Delegáti sedící kolem stolu přerušili přátelský rozhovor, odložili příbory či drinky a soustředili pozornost na kapitána. Kolem stolu se shromáždili velvyslanci z řad Kordiánů, Byfrézánů a Lussanů. Dále tam byli Dat, Worf, Riker a Troi. Riker neseděl vedle Deanny, ale o několik křesel dál. Podle původního zasedacího pořádku to mělo být jinak, avšak když Deanna přišla, byla mírně překvapena, že vedle ní má sedět Dann.

"Trval na tom velitel Riker," řekl Dann trochu zmateně. "Myslel jsem, že mám sedět s naší delegací, jenže..." Pokrčil rameny.

Deanna se otočila na Rikera, který seděl vedle lusského velvyslance a čile s ním rozmlouval. Luss kýval zamyšleně svou holou hlavou a záhadně se napolo usmíval, jak bylo typické pro starší příslušníky jeho rasy.

Jako by cítil Deannin pohled, Riker se podíval směrem, kde seděla. Pokračoval však v rozhovoru s velvyslancem. Její úsměv řekl vše - ta změna zasedacího pořádku nebyla nutná, ale je to od tebe milé gesto. Děkuju ti. Vyjádřil se beze slov, mírným úklonem hlavy, a pak už se plně věnoval velvyslanci.

Večer klidně pokračoval a Enterprise, zatím majestátně plula po oběžné dráze kolem Sindaru, domovské planetě Sindariňanů. Při přiletu se nic nedělo, což bylo samo o sobě zvláštní. Kdysi se každý, kdo pronikl na parsek od sindarínského výstředního prostoru, nemluvě o samotné planetě Sindar, střetl s nepřátelskými výpady... a to i když byl očekáván.

Avšak Enterprise plula dál a po Sindariňanech nebylo ani památky. Byla navedena na oběžnou dráhu kolem Sindaru a dostalo se jí jen strohého přivítání od vlády planety a ujištění, že delegáti budou brzy připraveni k přemístění na Enterprise, aby vyjednali mír mezi Sindariňany a jejich dlouholetými nepřáteli.

Tito delegáti teď seděli v čele stolu a zdvořile čekali, když si Picard zacinkáním vyžádal pozornost.

Když všichni utichli, Picard začal svůj proslov: "Federace je ve své podstatě mírovou organizací. A tak je takováto mise vždycky zvlášť záslužná, protože naplňuje základní myšlenku Spojené federace planet. Ještě jednou bych chtěl mezi námi přivítat delegáty Kordiánů, Lussů a Byfrézánů." Jak je jmenoval jednoho po druhém, pozdvihl vždycky sklenku a pokynul jí. "A také je mou ctí přivítat delegáty ze Sindaru... velvyslankyni Nici a jejího zástupce Ezu."

Nici se pomalu zvedla. Byla vysoká, s vlasy černými jako uhlé svázanými do ohonu tak, že odhalovaly její dlouhý, úzký krk. Rty se jí sotva pohybovaly, když promluvila - zvuk místo toho převážně vydávaly pohyblivé blány pod jejím hrdlem.

"Je ... naší ctí," pravila opatrně, "že se setkáváme s... přáteli... na jiném místě, než je bojiště. Po dlouhá léta jsem vystupovala proti nepřátelství. Naši vedoucí představitelé nakonec akceptovali nevyhnutelnost..."

Odmlčela se a Picard okamžitě věděl proč. Chtěla někoho z delegátů vyprovokovat k tomu, aby neprozřetelně dokončil větu slovy porážky.

Ale nikdo nic neřekl, všichni zdvořile čekali.

"... kompromisu." dodala Nici po úctyhodné pauze.

Picarda potěšilo, že úvodní výpad Sindariňanů dopadl tak dobře. Všichni pozdvihli sklenice a napili se. Stejně jako ostatní delegáti si byl velmi dobře vědom, že Sindariňané používají jazyk jako svou další zbraň - pokoušeli, podněcovali a vůbec se snažili nachytat potenciální oponenty a odhalovat tak jejich skutečné duševní rozpoložení. Jenže nikdo u stolu neměl v úmyslu upadnout do vyhlášených sindarínských verbálních osidel.

Vedle Nici, po Deannině pravici, seděl Eza jako Niciin doprovod. Eza měl tmavší pokožku než Nici - zřejmě pocházel z jiné oblasti, pomyslel si Riker. Tvářil se chmurně a vypadal, jako by ho přítomné dění těšilo ještě méně než Nici. Ale naštěstí si to nechával pro sebe a Riker doufal, že nebude nijak bránit dalšímu jednání.

Navíc se zdálo, že by Ezu bylo možné ovlivnit - když s ním Deanna zapředla při jídle hovor, několikrát se zasmál. Zřejmě

byl za tu pozornost vděčný a párkrát se dokonce zasmál tak hlasitě, že se mu blány na hrdle zuřivě rozkmitaly. To vypadalo pozitivně. Riker si pomyslel, že schopnost poradkyně okouzlovat lidi nebyla zcela jistě omezena jen na jeho osobu.

Po večeři byli všichni ve velmi dobré náladě. To byl tak fantastický začátek, v jaký se předtím nikdo neodvažoval doufat.

Přesto se Riker a Picard v uvolněné atmosféře, kdy delegáti utvořili malé skupinky a čile spolu konverzovali, přesunuti k Deanně. Rozhodující schůzky byly naplánovány na příští den.

"Jaký máte pocit z těch Sindariňanů?" zeptal se Picard tlumeně. Na tváři si však udržoval úsměv a dokonce pokynul hlavou směrem k Nici, která se na něj dívala z rohu místnosti.

"Na povrchu se zdá, kapitáne, že jejich úmysly jsou přesně takové, jak říkají: chtějí mír."

"Skrývá se za tím něco?" zeptal se Riker.

Deanna se zamyslela a dodala tím otázce na závažnosti. "Nejsem si jistá. Už jsem vám řekla, kapitáne a velitel to ví také - Sindariňané jsou dost těžko čitelní. Ale budu-li nadále pracovat na rozkrývání jejich individuální psychiky, mohla bych vám později říct více."

"Uděláte, co bude ve vašich silách, .tím jsem si jist, poradkyně," pravil Picard. "Alespoň, že jsme vykročili správnou nohou."

Kdosi položil Deanně ruku na rameno. Otočila se a spatřila Dannovu usmívající se tvář: "Už jsi tady skončila, Deanno?" zeptal se a podíval se na Picarda a Rikera. "Promiňte, pánové... nechtěl jsem vás vyrušit."

"To je v pořádku, Danne," řekla Deanna. "Už jsme skončili." Pak se obrátila pro jistotu na Picarda. "Že, kapitáne?"

"Ale ovšem." Picardovy oči se zúžily, když sledoval Danna a Deannu opouštět místnost. Dann držel Deannu důvěrně kolem pasu. Deanna se zasmála jakési poznámce, kterou jí pošeptal do ucha.

Picard se otočil a zaregistroval, jak se Rikerovi pod kůží na tváři napínají svaly. "Copak, Jedničko?"

"Ale nic, kapitáne," odtušil neutrálně Riker.

Picard přistoupil ke všemu zástupci ještě o krok blíž a poznamenal: "Chová se k němu poněkud familiárně. To vám však nebude působit nesnáze, že ne, Jedničko?"

Riker pohlédl na Picarda s nadzdvíženým obočím. "Už jsem řekl, že se nic neděje, kapitáne. Doufám, že si nemyslíte, že vám lžu."

"Jedničko, za milión let bych si ani jednou nepomyslel, že byste mi lhal."

"Díky, pane."

Picard se jen na chvíli odmlčel, a pak dodal: "Lhát sám sobě je však něco úplně jiného."

Riker se už chtěl odvrátit, ale místo toho se na Picarda udiveně zadíval: "Deannino štěstí je mým štěstím," pravil Riker pevně, a pak, protože se mu zdálo, že svého nadřízeného oslovil příliš agresivně, rychle dodal uctivě: "pane."

Picard mírně přikývl: "To zní od vás chvályhodně a dospěle, Jedničko. Pokud vy jste se situací spokojen, pak já musím být též - zvláště, když vím, že mi do toho nic není."

"Jak říkáte, pane."

Jeden z Byfrézanů v tom okamžiku oslovil Picarda a chtěl s ním diskutovat o Primárních etických nařízeních. Ta tvořila jádro rozporu v semináři, který Byfrézan kdysi přednášel. Riker chvíli poslouchal, a pak vyhledal Nici, aby s ní zahájil zdvořilou, a jak doufal, i poučnou konverzaci.

Ale pohled mu stále bloudil ke dveřím sálu, jimiž několik okamžiků předtím prošla poradkyně Troi s Dannem. A Riker si povšiml nejen jeho paže kolem jejího pasu, ale i toho, že Deanna na tu paži přiložila svou dlaň, jako by se chtěla ujistit, že tam zůstane.

"Přeju ti to," řekl jen tak nahlas.

Kapitola desátá

Riker ležel na zádech a hleděl do tmy své kajuty.

Ruce měl propletené za hlavou a polštář byl příjemně měkký. Už tak ležel snad hodinu a spánek nepřicházel. Třídění myšlenek rychle přecházelo v jakési vznešené sebetřýznění. Pořád musel myslet na to, k čemu před několika lety došlo v Deannině kajutě.... On i Deanna byli tehdy naměkko a uvolňující účinky synteholu, který vypil, měly rozhodně vliv na to, co si tehdy dovolil. Přátelský polibek na rozloučenou se změnil v něco mnohem vášnivějšího a chvíli se dychtivě a hladově líbali, jako za starých časů.

A pak Deanna šeptala, prosila a přesvědčovala, že to by neměli, a připomněla mu, jaké potíže přináší mít poměr s někým, kdo slouží na téže lodi. Ať si mluvila, co chtěla, nechala by ho...

Ale on se stáhl. Její slova pronikla synteholickým opojením jeho mozku, všechno spláchla a přinesla okamžité vystřízlivění a připomněla mu mantinely, které si vymezili.

A k ničemu nedošlo.

Ne, že by nechtěl... oba chtěli...

Ale co vlastně chtěli? Chvilkové uspokojení? Nebo něco víc... rozdmýchat to, o čem si mysleli, že už je dávno pryč?

Snad si dělali ze sebe blázny. Na jedné straně on, zvyklý chod věci řídit, a na druhé straně ona, která se vždy zabývala city. Takže bylo jen přirozené, že se rozhodli mít své city pod kontrolou a diktovat svému vztahu. Zapínat a vypínat své emoce jako staromódní vypínač světl.

Jenže do jaké míry to bylo realistické? Ležel tam ve tmě a představoval si Deannu v Dannově objetí, jak se směje nebo šeptá něžná slůvka...

Říkala Dannovi totéž, co kdysi Rikerovi?

Na okamžik pocítil jisté otupění, myšlenky na Deannu ho uspávaly a byl přesvědčen, že ráno bude moudřejší večera. A pak ho něco, nějaký pohyb, přinutilo vzpřímit se na posteli tak rychle, že na chvíli ztratil orientaci. Někdo tam byl. Nevěděl jak, nevěděl proč... ale někdo tam byl, skrýval se v rohu, číhal v temnotě. Zvolal: "Světlo!"

Jeho kajuta se poslušně rozsvítila. A spatřil - prázdnou.

Dveře se neotevřely. Nikdo nevstoupil. Kromě něho tu nikdo nebyl.

Nedokázal popsat pocity, které se mu v té chvíli honily hlavou. Jak znělo to staré pořekadlo? Sáhla na mě smrt. "Haló?" vypravil ze sebe opatrně Riker a neměl tušení, proč to vůbec dělá.

Lodní počítač si byl dobře vědom toho, že v místnosti krom Rikera nikdo není, a tak si pozdrav vyložil jako zvláštní, nicméně přípustnou variantu vzájemné komunikace. "Vše funguje," odpověděl počítač. Pak trpělivě čekal na další instrukce.

Riker nevěděl přesně proč, ale zeptal se: "Počítači - kdo je v této místnosti?!"

"William Thelonius Riker."

"Ještě někdo?"

"Ne."

Riker pomalu přikývl. "Zhasnout," řekl po chvíli.

Když světla pohasla, znovu uleh a přemýšlel jestli se nezbláznil.

Napřed se mu zdálo, že se úplně probral, ale pak se postupně vracela ospalost a nakonec usnul.

Zdálo se mu o ní. Smála se na něho, kráčela k němu s rozevřenou náručí a všechno se náhle zdálo být tak samozřejmé, když tu byla ona. Bez ní nebylo -

"IMZADI!"

To slovo mu zařvalo v hlavě, proběhlo celým jeho tělem a okamžitě ho úplně probudilo. Netušil, kolik času uběhlo od chvíle, kdy usnul, a ani na tom nezáleželo.

Záleželo jen na tom hlase, na tom slovu, a nepochybně to už nebyl sen. Zcela určitě to byla Deanna a něco ji strašně vyděsilo, ať už to bylo cokoli.

"Deanno!" vykřikl Riker.

Počítač poslušně řekl: "William Thelonius Riker je jediným přítomným v -"

"Drž hubu! Rozsvít!"

Světlo se okamžitě rozsvítilo. Přesto, že byl trochu oslněn, přiskočil rychle ke skřini a popadl oblečení. "Riker volá poradkyni Troi!" vykřikl už srozumitelnější komunikační povel.

Žádná odpověď. Nehlásila se - ale on stále cítil studenou, temnou hrůzu, která ho náhle opanovala. Něco se dělo, vždyť ho oslovila, i když jiným, prvotnějším způsobem, na nějž lodní komunikační systém není zařízen.

Když na sebe naházela oblečení, okamžitě se uklidnil a řekl: "Riker volá doktorku Crusherovou!"

Tentokrát se dočkal odpovědi. Beverliyn hlas zněl slabě - samozřejmě ji vytrhl ze spánku. Ale v jejím hlase nebylo ani známky nerozhodnosti, protože noční vyrušení byla v její práci obvyklá. "Tady Crusherová."

"Něco je s Deannou! Seber lékařskou jednotku a běž k ní!" Budiž to Beverly Crusherové přičteno ke cti, nikdy neztrácela čas zmatenými otázkami typu "jak to víš?" nebo "proč nevoláš rovnou na marodku?"

Řekla jen stroze: "Potvrzuji příjem."

Riker tu odpověď ani neslyšel. Už byl pryč.

Valil se chodbou a nejdnou si vysloužil zvědavý pohled od kolemjdoucích kvůli nedbalému oblečení, které kontrastovalo se špatně skrývanou panikou v jeho chování. Podporučík Chafin měl tu smůlu, že nedával pozor a v zatáčce chodby vstoupil Rikerovi do cesty. Riker ho převálcoval jako těžký atlet. Chafin se rozplácl o protější stěnu. Riker se nevychýlil ani o krok a letěl dál, ani si přitom neuvědomoval, že poslal k zemi kolegu z posádky bez slůvka omluvy.

Deannino apartmá bylo přímo před ním a on do něj vběhl bez ohledu na svou bezpečnost. Koneckonců, neměl tušení, jakému nebezpečí je Deanna vystavena - dokázal si představit jen zběsilé Sindaríňany, jak z ní stahují kůži zaživa a chystají se i na něho. Šlo jen o to jí pomoci.

Vřít se dovnitř a zděsil se při pohledu na to, co viděl.

Deanna se válela po podlaze v záchvatu křeče. Byla nahá, až na prostěradlo, které přes ni někdo přehodil jako rubáš.

Dann stál nad ní oblečen ve spodkách, ale jinak vypadal, zmateně a bezmocně.

"Deanno!" vykřikl Riker.

Dann se na něj podíval. Jeho pokožka byla o pár odstínů světlejší. "Já... já nevím, co se stalo! Prostě -"

"Proč jsi sakra nezavolaš pomoc?" řval Riker.

"Já nevím, jak!" řekl Dann. "Nikdy jsem ještě na hvězdné lodi nebyl! Měl jsem něco zmáčkout nebo -"

Riker ho odstrčil stranou, zbytečně prudce, a zoufale zavola: "Riker marodce! Kde je ta ztracená lékařská jednotka?"

Ani nečekal na odpověď a poklekl vedle třesoucí se poradkyně.

Pokožku měla smrtelně bledou. Vzal její dlaň do svých a cítil, jak je lepkavá a studená. Jeho ruce se marně snažily ji nějak pomoci, a tak jen potlačil děs a řekl: "Šš... všechno bude v pořádku. Klid, Deanno."

Její pohled se propadal do mlhy. Riker si myslel, že už ho asi nevidí. Neměl tušení, co jí je, a co bylo ještě strašnější, ani ona to nevěděla.

"Imzadi," zašeptala to slovo, které mu propíchlo mozek a duši jako kopí. "Prosím... pomoz mi... pomoz."

Rychle ji popadl do náruče a vyběhl ze dveří. Běžel na marodku. Byl od přírody silák, a teď ho navíc vybičoval adrenalin a strach o ni, takže ani necítil její váhu. Neustále jí horečně něco šeptal, jako by se domníval, že jediná věc, která ji udrží ve spojení s tímto světem, je jeho hlas.

S lékařskou jednotkou se potkal po cestě. Beverly Crusherová se ani neoblékla - v pyžamu vedla techniky s antigravitačním nouzovým vozíkem. "Rychle! Rychle!" pobízela je. Deannina ruka svírala Rikerovu blůzu i poté, co ji položil na vozík a utíkal vedle něj. A stále opakovala: "Pomoz mi... prosím... zima..." její tělo se otřásalo čím dál víc.

"Stabilizujte ji!" vykřikla Crusherová a doktor Selar, který měl zrovna službu, když přišlo to hlášení, ihned vpíchl Deanně injekci.

"Já ti pomůžu," řekl Riker Deanně a strach, který ji ochromoval, se přelil do něho a sevřel mu srdce. Měl pocit, jako by se jeho svět rozpadal. "Slibuju, Imzadi. Udělám cokoli... všechno... já... Ale už ho neslyšela.

V jejích prsou ještě jednou zachrčelo... a těsně předtím, než ji stačili dovézt na marodku... byla mrtvá.

Tisíce světelných let odtud se probudila Lwaxana Troi. A začala křičet.

Křičela dobré dvě hodiny.

A už nikdy nebyla taková jako dřív.

EPILOG

Admirál Riker upřeně hledět na kapitána Crushera, který stále zachovával kamennou tvář. "Vaše matka si to ještě dost dlouho vyčítala," pronesl Riker. "To bylo Zbytečné... udělala vše, co bylo v jejích silách. Ještě dlouho, nejméně... nevím... zdálo se to jako věčnost, se snažila Deannu vrátit. Ale nic nepomohlo. Nic... nepomohlo." Ani já ne, dodal vdychu.

"Vyčítala si to, ale neměla proč, to chcete říct?" zeptal se kapitán Crusher.

"Přesně tak."

Wesley sledoval déšť, který zeslábl až do pouhého mrholení. Za minutku dvě ustane docela. "Tuším, že dalším důvodem, proč si neměla nic vyčítat, bylo, že vy sám jste si to vyčítal."

Riker pomalu přikývl. "Myslím, že rozdíl byl v tom, že vaše matka udělala vše... a neuspěla. A mně se pořád zdálo, že jsem... že jsem měl něco udělat. Nějak se mi zdálo, že jsem, měl udělat víc.

A vždycky mě velmi trápilo, že jsem nikdy nepřišel na to, co to mělo být. Slibil jsem, že jí pomůžu... a slib jsem nedodržel, kromě toho, že jsem byl po jejím boku, když umírala."

"Možná, že chtěla jenom to."

Riker neodpověděl.

Crusher chvilku přemýšlel a pak se zeptal: "A matka vůbec nezjistila příčinu?"

"Ne, odpověděl Riker a zavrtět hlavou. "To je na celé té situaci nejstrašnější. Chcete slyšet odpověď, alespoň nějakou odpověď. A tady nebyla žádná odpověď. Beverly nemohla najít jedinou příčinu, proč Deanna... odešla. Prostě jako by se její tělo jednoduše... zastavilo. Masivní kolaps krevního oběhu, ovšem bez zjevného fyziologického důvodu.

Beverly testovala tělo na všechny známé cizorodé látky, aby bylo možné vyloučit vraždu - což bylo dost přitažené za vlasy, ale tvoje matka chtěla prozkoumat všechny možnosti - a nic. Zkrátka, Deanna..." bojoval s tím slovem, ale nakonec je vyslovil, "... zemřela." Pak se odmlčel.

"A co se dělo potom?"

Riker pokrčil rameny. "Šlo to se mnou s kopce. Loď, můj život... prostě..." a opět pokrčil rameny, tentokrát ještě o něco osudověji. "Někdy si prostě neuvědomíte, co pro vás a váš svět někdo znamená, dokud ho neztratíte. Pak už je samozřejmě pozdě."

Chvilí tam tiše seděli, a pak Wesley najednou naklonil hlavu způsobem, který Riker důvěrně znal. "Tady Crusher." Rikerovi se nechtělo tam být a poslouchat kapitánovu konverzaci s neviditelnými. Místo toho se vrátil do druhé místnosti, kde leželo skvěle zachované Deannino tělo. Její ruka spočívala na pokrývce.

"Odpusť mi to, Imzadi," řekl tiše, "já jsem se snažil." Zaslechl za sebou Wesleyho tiché kroky a potom i kapitánův hlas:

"Musím jít. Náhlé zemětřesení na Cygnii III. Kód jedna, katastrofická situace." Odmlčel se. "Můžete letět se mnou, admirále. Tady... promiňte, pane, ale tady to není nic pro vás, jen spousta nepříjemných vzpomínek."

"To je možné, kapitáne, ale už jsem se zmínil, že posmrtná přání Lwaxany Troi jsou velmi přesně stanovená. A Lwaxaně bylo vždy těžké říct ne."

"No dobrá, admirále. Jak si přejete," Crusher se znovu odmlčet. "Už přestalo pršet. Jestli chcete, doprovodím vás zpátky do domu, než odletím."

Riker jen přikývl.

Vyšli společně z mauzolea. Půda jim teď čvachtala pod nohama jako napitá houba. Mraky uháněly po obloze a mezi nimi už probleskovalo slunce. Když se blížili k domu, admirál se zastavil a uchopil kapitána za ramena.

"Jsem rád, že jsem tě zase viděl, Wesi."

Crusher se zašklebil. "Škoda jen, že to nebylo za příjemnějších okolností."

"Škoda. Ale třeba to příště bude veselejší."

A pak, ne zcela podle řádů, ale úplně samozřejmě, Riker Crushera pevně objal a poklepal mu na záda. Pak několik kroků poodstoupil a oba dva, jako by se domluvili, si současně upravili blůzy svých uniforem. Když se viděli navzájem dělat to samé, přišlo jim to k smíchu.

"Šťastnou plavbu, kapitáne Crushere. Hood je dobrá loď. Sloužil jsem na jedné z jejich předchůdkyň. Naštěstí má u kormidla i dobrého kapitána."

"Mnoho štěstí ve vašem příštím snažení, admirále Rikere. Doufám, že vám to přinese spokojenost... a mír." Potom Crusher naklonil hlavu a řekl: "Crusher Hoodu. Přemístím se nahoru."

Tělo Wesleyho Crusher se rozplynulo a Riker zůstal sám.

Našel Svaté kruhy Betazedu. Z jakéhosi důvodu, který Riker neznal, byly v Lwaxanině pracovně. Pokrčil rameny a odnesl je na hromadu dalších materiálů, tretek a vzpomínek, které se snažil uspořádat v obývacím pokoji. Pan Homn zmizel. Beze slova vysvětlení, bez rozloučení. Když se Riker vrátil do domu, Homn tam prostě nebyl. Jako by završil své poslání a poté už neměl důvod dál zůstat. A tak odešel a nechal tu Rikera s obrovskou hromadou věcí, které bylo třeba roztrždit.

Betazed se mohl pochlubit skvělým muzeem starožitností a sbírka Lwaxany Troi pro něj bezpochyby bude významným a cenným příspěvkem. Riker zařídil, aby ji odvezli. Byl jen požádán, aby všechno nejdříve prošel a vybral všechny osobní věci, které by pro běžného betazedského občana nebyly zajímavé.

Lwaxana po sobě nezanechala žádné příbuzné. Nábytek už byl odvezen a darován místnímu dobročinnému spolku. Zůstaly tu jen ty věci, kterými se Riker probíral.

Nejprve prohlédl všechny ostatní místnosti v domě a nakonec si nechal tu, na niž se těšil nejméně. Deannin pokoj. Otevřel dveře a naskytl se mu pohled, který očekával. Lwaxana nechala všechno, tak jak bylo, jako svatyni své dcery. Pokoj byl vymalován narůžovo a byla v něm spousta nejrůznějších sošek - takových, na které se Deanna vydržela dívat celé hodiny.

A v Deannině sekretáři našel skříňku.

Byl na ní zámek, ale ten nebyl uzamčen. Riker nadzvedl víko, zvědav, co najde.

Poznával všechno, co ve skříňce bylo.

Všechno bylo v perfektním stavu, ať už to bylo tajuplné nebo triviální. Kus liány z jalarské džungle. Stuha, kterou měla na Chandřině svatbě. Studijní disketa "O lidských disfunkcích". Byl tu i...

"Dobrý bože." Sáhł dovnitř a vytáhl ostrý kamínek. Na jeho povrchu byla zcela určitě zaschlá krev. "Ona si nechala i tohle."

Hledal dál a našel báseň.

Přečetl si ji znovu, po desetiletích, která ho dělila od mladistvého zápalu, s nímž ji sepsal. Řádky, které se mu tehdy zdály tak moudré, zněly nyní otřepaně a povrchně. Hošík, který ještě neznal svět, se pokoušel v několika verších shrnout pocity, jež ani teď jako stařec nedokázal sám pro sebe pořádně zformulovat.

"To je strašné. Nechápu, jak jsem mohl tohle napsat." A pak popadl čelenku a ohmatal ji. "A nechápu, jak se ti to mohlo líbit. Nechápu, jak..."

Prekvapeně zjistil, že jeho tvář je mokrá. Otřel si slzy čelenkou, ucítil na tváři, jak je měkká, a rozplakal se ještě víc.

Domníval se, že smutek už má za sebou. Myslel si, že se přes to přenesl. Ale teď, když seděl na podlaze v pokoji, který kdysi patřil mladé, živoucí ženě, si uvědomil, že se přes to nikdy nepřenesl. Nikdy se s tím nevyrovnal. Celý život žil s tím, že něco nedokončil. A že to nikdy nedokončí. Chtěl toho tolik říct - a nikdy nebude moct, protože čas ho předběhl dřív, než si plně uvědomil, že s ním běží o závod.

Nikdy to nebude lepší. Přes všechno, co v životě dokázal, to obrovské selhání - selhání, o němž mu všichni tvrdili, že neexistuje - tu s ním už zůstane. Napořád.

Sevřel čelenku ještě pevněji v dlaních a pokusil se vzpomenout na časy, kdy necítil žádnou bolest.

ZAČÁTEK

Kapitola jedenáctá

Poručík William T. Riker uhodil do přepážky a přitom si narazil ruku. Pokud jde o přepážku, té se tolik nestalo.

Ještě jednou se nenávisně podíval na sbalený kufr, který ležel na posteli, jako by ho mohl pouhým vztekem vymazat ze svého života.

"Tohle už je opravdu vrchol," sdělil kufru a pak dodal: "To snad není pravda!" Kufr to zajímalo stejně málo jako přepážku.

"Poručík Riker na můstek," ozval se kapitánův hlas.

Dotkl se komunikátoru a ruka ho znovu zabořila: "Už jdu." Než odešel, vrhl ještě jeden rozzlobený pohled na kufr a na přepážku, které se určitě smluvily, aby učinily jeho život ještě nesnesitelnějším.

Netrpělivě bubnoval na zábradlí v turbovýtahu. Všechno na lodi se zdálo být pomalé a zoufalé. Ostatně, celý jeho život se mu zdál pomalý a zoufalý. Mohl si vybrat, dělat kariéru... a osud se zatím rozhodl zpomalit jeho kariéru tak, aby se mučivě a zoufale vlekla.

Výtah se otevřel do stísněného prostoru můstku Fortuny, a Riker vystoupil. Rychle pozdravil kapitána Lansinga a zaujal své místo na pozorovacím stanovišti.

Lansing, muž ve středních letech, který za dobu své kariéry dosáhl ve vztahu se svými podřízenými relativně nízké míry služební hierarchie, se otočil i se svým křeslem tváří v tvář Rikerovi. "Myslel jsem, že by vás mohlo zajímat, poručíku, že na Betazed dorazíme za..." Lansing se odmlčel a pohlédl na muže u kormidla.

"Dvacet sedm minut," oznámil kormidelník.

Riker si všiml, že všichni přítomní se na něho upřeně dívají.

"A napadlo nás, že byste třeba chtěl strávit svou poslední půlhodinu na této lodi s naší malou, ale zdatnou posádkou zde na můstku," pokračoval Lansing.

Riker se zachmuřil: "To je od vás hezké, pane."

Lansing zvedl své impozantní tělo z velitelského křesla. "Vy jste si sice výslovně přál, že nebudete chtít žádné oficiální

rozloučení."

"Ano, pane. A děkuju vám, že jste mou žádost vzal na vědomí."

"Víte, co je nejlepší na tom být velitelem, pane Rikere?" Bez toho, že by čekal na Rikerovu odpověď, Lansing pokračoval: "Když se vám to hodí, můžete ignorovat přání svých podřízených důstojníků. Paní Li, prosím."

Navigátorka Kathy Li vstala a skryla ruce za zády. Riker viděl, že něco drží, a musel potlačit úsměv, když zjistil, co to je: velký dortový pohár se zářící svíčkou umístěnou vznešeně na vrcholku. A růžovou polevou tam bylo připsáno Sbohem, Dortíku - což byla přezdívka, kterou pro něho vymyslela Li.

Kapitán Lansing řekl: "Počítejte. Spust' Rikerův program na rozloučenou Jedna A."

Můstkem začal znít dixieland a Riker už se neudržel a musel se hlasitě smát.

"Rozhodli jsme se pro kompromis, pane Rikere," zvolal Lansing, aby přehlušil hudbu, "rozlučka, ale s přísným časovým limitem - přesně dvacet sedm - pardon, teď už jen dvacet šest - minut."

Riker obešel posádku na můstku, potřásl si s každým rukou, smál se, pokyvoval hlavou a přijímal od nich zdvořile přání mnoha úspěchů na nové lodi. Kathy Li ho poněkud vášnivě políbila - před ostatními se pokoušeli svůj vztah skrývat. Samozřejmě, že nikoho neoklamali, a teď, když odcházel, neviděla Kathy důvod chovat se nadále opatrnicky. Když se od sebe odtrhli, poplácala ho po tváři.

"Byla s tebou legrace, Dortíku."

"Nic víc?" řekl čtverácky.

Podívala se na něho a předstírala údiv. "Víc než to? S Willem - Stylem Rikerem, jehož krédem bylo "ještě jsem nepotkal ženu, která by se mi nelíbila? Ale jděte, poručíku. Vy byste víc ani nechtěl. Nehodí se vám to do vašeho hracího plánu." "Chcete říct, že poručík není mužem, jenž by věnoval všechny své city jediné ženě?" zhroutil se naoko Lansing. "Hrozně mě těší, že se můj psychologický profil probírá na veřejnosti," zabručel Riker.

Li si Rikera nevšímal a řekla vesele kapitánovi: "Vzpomínáte na staré časy vesmírných cest, kapitáne? Když musela být pečlivě zvažována sebemenší položka kvůli spotřebě paliva? Každé překročení povolené hmotnosti mohlo tehdy astronauty stát život. No a tady poručík -" stiskla Rikerovu paži - "vychází ze stejného principu. Skutečný, plnohodnotný milostný příběh - opravdová láska a vše, co k tomu patří - by ho na cestách vesmírem nadměrně zatížil. Náš pan Riker nemá rád nadváhu."

Riker na ni pohlédl. "Kathy, ty se na mě zlobíš?"

Překvapením zamrkala. "Ne. Vůbec ne. Jenom vím, jaký jsi. Nebo se mýlím?"

Přemýšlel o tom a pak odpověděl: "Ne, asi máš pravdu."

"Vidíte?" řekl Lansing. "Paní Li má asi pravdu. A to mi stačí. Pane Rikere, chcete na závěr ještě něco říct, než se nalodíte na novou, skvělou loď?"

Vědecký důstojník Sara Paul obcházela jednoho po druhém s lahví šampaňského. Někde se našly sklínky a ona je teď asi tak do poloviny nalévala.

"Co bych chtěl říct? Popravdě?"

"Na palubě vědeckovýzkumné lodi Fortuna máme rádi pravdu," řekl Lansing.

Riker se díval na dortový pohár: "No... abych byl upřímný... raději bych neodcházel."

Ostatní na to reagovali překvapením. "A le poručíku," řekl Lansing, "povýšení na prvního důstojníka na Hoodu... to je významný krok směrem nahoru. A -"

"Kdybych šel opravdu na Hood, pane, byl bych nadšen. Ale já tam nejdu. Na pár měsíců mě nechají vychladnout na planetě. To už bych byl užitečnější, kdybych zůstal na Fortuně."

"Poručíku," pravil chápavě Lansing, "je to hrozná směla, připouštím. Ale pokuste se být trochu nesobecký, ano?"

Můžeme děkovat hvězdám, že Hood je ještě celý. Co jsem slyšel, ti sindarínští útočníci mu dali pořádné zabrat. Je to pro Hood dobré vysvědčení, pro jeho vybavení i posádku, že přečkal zákeřné přepadení a navíc ještě zneškodnil útočníky. Přesto zůstane dva tři měsíce v suchém doku kvůli opravám a přezkoušení, což se stejně mělo udělat už dávno. Snažte se na to podívat z téhle stránky - dostanete loď, která bude lepší než nová."

"Ale být na planetě..." Riker žalostně zakroutil hlavou. "Mám pocit, že ztrácím čas. Je to tak mizerně načasováno."

"To je pravda," připustil Lansing. "Ale co máme dělat? Váš přechod na Hood jsme vyřídili před měsícem. Kdo mohl tušit, že na něj zaútočí Sindarínané? A v okamžiku, kdy byl vyřízen váš přestup, byla vyřízena i náhrada za vás. Shledáme se s tím člověkem za osmáct hodin. Oba dva vás tu nepotřebujeme, a tak, když se uvolnilo místo na betazedské ambasádě -"

"Tak nechte jeho, ať se pár měsíců smaží na Betazedu!" řekl Riker a doufal, že to nezní příliš prosebně.

"Ale Hvězdná flotila tam chce mít zkušenějšího důstojníka, poručíku, a to jste vy. Pochopte to, pane Rikere... jste prostě příliš populární. Každý po vás touží."

Riker zavrtěl hlavou. "Už je to spousta let, co jsem ztrávil na planetě víc než dvaasedmdesát hodin."

"Však si zvyknete," řekl Lansing, aby ho potěšil. Pak pozvedl sklínku. "Poručíku William T. Rikere: Připíjím na vaše úspěchy v galaxii a věřím ve vaši velkou a slavnou budoucnost. Na vaši budoucnost."

"Na vaši budoucnost," zvolala sborově posádka Fortuny.

Riker pokýval hlavou a usmál se. "Na budoucnost," pravil a napil se šampaňského.

Kapitola dvanáctá

První pohled, který se Rikerovi naskytl na Marka Ropera, muže, který vedl velvyslanectví Federace na Betazedu, byl stejný, jako každý jiný den - seděl za stolem a vypadal, že je na roztrhání. Co se týče Ropera, zdálo se, že si Rikera vůbec nevšimá.

Roper byl silný muž s prošedivělými vlasy a tlustým červeným nosem, který mu zřejmě Bůh připlácl, když měl náladu na zlomyslné žertování. Roper měl na stole dva počítače, pohled mu tékal z jednoho na druhý, přitom si dělal poznámky do zápisníku a neustále si sám pro sebe něco mumlal.

Riker si odkašlal. Roper vzhledl, přikývl na pozdrav a pak okamžitě zapomněl, že tam někdo stojí. Místo toho pokračoval ve své práci a občas pronesl něco jako: "Neskutečné. Copak můžu být všude? Chtějí, abych...? Tady mi kolidují dvě schůzky. A do toho má přijet rigelský velvyslanec? A ode mne čeká, že uspořádám recepci? Pane bože... Grácie!"

Poslední slovo vykřikl a Riker se na okamžik domníval, že se Roper hlasitě dožaduje zásahu bohů. Ale pak se dovnitř vřítla mladá žena se štváným, ale odhodlaným výrazem v tváři. Byla to tatáž žena, která Rikera uvítala před Roperovou kanceláří. Proklouzla kolem Rikera, jenž si začal zřetelně uvědomovat, že byl vhozen přímo doprostřed svědomitě, avšak jen tak tak zvládaného chaosu.

"Grácie," řekl Roper, "sežeňte Harrase z cateringu. Musím s ním ihned něco projednat. Pak ještě hlavního radu Timbora..."

"S tím jste mluvil už včera," připomněla mu Grácie a vypadala mírně zmateně.

"Ano, ale včera jsem ještě o rigelském velvyslanci neměl ani potuchy," odsekl Roper popudlivě. "Jsou to úplní cvoci. Nikdy se neobtěžují dát člověku vědět víc než osmačtyřicet hodin dopředu. A pak se stejně ani neukáže!"

Zruší to na poslední chvíli. Typické. Typické."

Riker si nebyl zcela jist, komu to Roper všechno povídá -Grácii, jemu, sám sobě... nebo všem najednou?

"Kdy můžu nejdřív mluvit s Harrasem? Večer," odpověděl si sám na otázku. "Musí to být dnes večer."

"Večer jdete na svatbu Xerxovy dcery."

Roper skryl tvář v dlaních. "No to je skvělé. Prostě skvělé."

Dlouho mlčel a Riker se chopil příležitosti, která se mu při přerušení konverzace naskytla: "Pan Roper? Jsem poručík Riker. Předpokládám, že vám o mně řekli?"

Roper se na něj přes prsty podíval. "Kdy jsme měli mít schůzku?"

"Schůz -?" Riker tékal z Ropera na ženu, která slyšela na jméno Grácie. "Někdo mě tu očekává?"

Grace se jemně snažila šéfovi osvěžit paměť: "Hvězdná flotila. Vzpomínáte si, Marku?"

Roper vypadal chvíli nechápavě, ale pak se mu všechno vybavilo a tvář se mu rozzářila: "Riker! William Riker!" "Ano, pane," řekl Riker a ulehčeně si oddychl.

"Nový spolupracovník z Hvězdné flotily! Chlapče, moc se vám omlouvám." Roper obešel stůl, stiskl Rikerovi ruku a zuřivě mu s ní potřásl.

"Odpusťte, jestli jsem přišel v nevhodnou dobu."

"Přes den je to většinou špatné," řekl Roper. "Druhá nejhorší doba je noc. Nicméně jsem rád, že vás tu máme. Jak se dá usoudit z toho zmatku, v němž se neustále nacházím, čím víc nás tu je, tím lépe."

"Vynasnažím se, pane."

"Ano, ovšem, první věc, kterou můžete udělat, je dát si pohov." Roper pokynul směrem k protější židli. "A mít strpení s mým hubováním a rozřekáností. Dáte si kávu?"

"Velmi rád, díky." Roper zamířil ke dveřím, ale Grácie ho zastavila. "To je v pořádku, Marku. Já to přinesu." Podívala se tážavě na Rikera: "Se smetanou?"

"Černou."

"Hned to bude." Usmála se a odhalila dvě řady bílých zubů. Pak odkráčela.

Roper se podíval na Rikera s náhle probuzeným obdivem. "Nezapírám, že jste na mne udělal dojem, kapitáne."

Riker na něho pohlédl mírně zmaten. "Jenom poručík. A v čem jsem na vás udělal dojem, pane?"

"Protože Grácie je mojí asistentkou už tři roky a málokdy uzná za vhodné mi přinést kávu... a nikdy se k tomu sama nenabídne. Ale vy - " Roper se odmlčel, "vy to se ženami umíte, že, kapitáne?"

Riker se pomalu usmál. "Ženy mě zřejmě... oceňují. Proč mi pořád říkáte kapitáne?"

Hvězdná flotila mu poslala vaši složku. Velmi zajímavé čtení. Píše se tam o vás, že jste aktivní, sebevědomý, nadějný mladý důstojník s nadáním a schopnostmi pro jemnější druh diplomacie. Stěžejní věcí je - používají se ve Hvězdné flotile ještě staré námořní termíny jako třeba stěžeň?"

"Občas." Rikera zprvu Roperovy způsoby odpuzovaly - pokud se to tak dá říct - ale pak ho začaly bavit a nakonec se mu ten poněkud rozháraný diplomat začal zamlouvat.

"Dobře. Stěžejní věcí je, že teď půjdete rychle nahoru, můj mladý příteli. Někteří vám dokonce věří natolik, že si myslí, že byste mohl vymazat rekord Jima Kirka, který byl nejmladším kapitánem... a to vydrželo už téměř jedno století."

"To je ta stěžejní věc, že?"

"Samozřejmě. Tak jsem si myslel, že vám začnu říkat kapitáne už teď a trochu to urychlím." Roper se naklonil kupředu.

"Pokud byste ovšem nechtěl, abych vám říkal rovnou admirále."

"Je to vaše věc, pane, vy tady řídíte velvyslanectví. Můžete mi říkat jak se vám zlíbí... i když bych byl rád, kdybyste mě v přítomnosti dalších příslušníků Hvězdné flotily oslovoval podle mé řádné hodnosti. Pravým kapitánům by to třeba mohlo vadit."

"Jak chcete," řekl na to Roper nedbale.

Grácie se vrátila se šálkem černé kávy, který si od ní Riker opatrně vzal. Stoupla si nad něho a zeptala se: "Můžu vám ještě něco přinést?"

"Tohle úplně stačí."

"Grácie, dohlédněte na to, aby nás nikdo nerušil."

"Dobře, Marku," řekla, avšak svůj pohled a úsměv věnovala Rikerovi. Potom se otočila a odešla.

Roper zavrtěl hlavou. "Ano. Velmi Zajímavé. Takže..." jeho hlas znovu nabyl pracovnějšího charakteru. "Co vám řekli o vaší práci? No... na Betazedu je moc krásně."

Riker upřel pohled na velké okno, z něhož byl nádherný výhled. Obloha byla neskutečně modrá a narůžovělá oblaka na ní visela, jako by je tam někdo namaloval. Seděli ve dvacátém patře budovy a Riker odtud mohl přehlédnout celé město. V zástavbě zde nebyly kombinovány různorodé styly, jako u řady jiných měst, budovy prostě ladily jedna s druhou. Buď bylo město od samého začátku pečlivě plánováno, anebo jeho další růst probíhal hladce a organicky. Daleko, daleko na obzoru viděl Riker náznaky nějakého pohoří. "V tom případě," poznamenal, "se mi okamžitě vybavují slova nikdy nechválit."

"Je to nádherný svět. Skvělí lidé," potvrdil Roper. "Velice citliví. Pozorní, starostliví a velmi vstřícní. Národ s živými tradicemi a svět plný velkých myslitelů. Já nejsem a nerad to přiznávám - velký myslitel, kapitáne. Jak jste na tom vy?"

"V současnosti jsem rád, že dokážu myslet rychle. Předpokládám, že to ostatní časem přijde."

"Velice zralý přístup. Co ještě víte?"

"Betazed je už dlouho spojencem Federace, a dost váženým." Potom Rikerova tvář potemněla. "A také vím, že se v poslední době vyskytly nějaké problémy se Sindariňany."

"Máte pravdu," řekl vážně Roper. "Sindariňané mají pověst válečníků. A pracují na směny."

"Na směny?" nechápal Riker.

"Existuje mnoho planet a národů, s nimiž mají neshody, anebo o nich uvažují jako o vhodných loupežných cílech. Ale neútočí na ně pořád. Jdou po nich jen v určitých obdobích, až dokud nedosáhnou hranice mezi nepřipustným obtěžováním a otevřenou hrozbou... a pak se stáhnou. Pár městců, někdy i roků, o nich neuslyšíte... a skoro na ně zapomenete. A tehdy znovu obnoví své útoky a nájezdy."

"A teď si zrovna vybrali Betazed?"

"Přesně tak. Došlo tu ke třem útokům ve třech měsících na různá místa ve městě."

"A co ostatní města?"

"Malá. Zaměřená na zemědělství. Jinde na Betazedu jsou jen města farmářů nebo filozofů. Tady je srdce ekonomiky. Betazedu - téměř celý obchod a podnikání se koncentruje zde."

"To není nejmoudřejší uspořádání věcí," pravil Riker ponuře. "Zjevně neznají přísloví o všech vejcích v jedné ošatce."

Roper pokrčil rameny. "Je to jejich planeta, kapitáne. Nemůžeme jim mluvit do toho, jak ji řídit. Ale můžeme podnikat jisté kroky. Už je tu bezpečnostní oddíl Hvězdné flotily. A vy, jako důstojník Hvězdné flotily, mu budete velet."

Riker přikývl. O pozemních bezpečnostních oddílech Hvězdné flotily věděl - vlastně to byli strážci pořádku bez lodí. SFP je vysazovala všude tam, kde si situace vyžadovala delší přítomnost Federace. Ponechat loď na oběžné dráze kolem planety po mnoho týdnů či měsíců nebylo možné - ale dělalo se to tak, že poslali bezpečnostní oddíl a nechali ho tam tak dlouho, dokud sporné otázky nebyly urovnány.

Riker už se s pozemními bezpečnostními týmy několikrát setkal. Většinou byli tvrdí, svěhlaví, často pohrdaví a nedůvěřiví k důstojníkům, kteří trávili čas na "svých milovaných lodích", jak to jednou jeden pozemní strážce nazval. A Riker také věděl, že dokážou být velmi nepřátelští.

"Máte pro mě ještě něco, pane Ropere?"

Roper přikývl a naklonil se k němu: "Nesnažte se zdejší lidi obalamutit, Rikere. Jejich citlivost k myšlenkovým pochodům je nepřekonatelná."

"Nebudu se nikoho snažit obalamutit, pane," opáčil Riker s nevolí.

"Ale jděte, kapitáne, všichni to občas děláme. Kupříkladu - narazíte při recepci na ženskou, která má na sobě tak strašlivé šaty, jako by se na ně vyzvracel sám Klingon Targ. Řeknete jí: "Dobrý večer, jak se máte - proč máte na sobě ty strašlivé šaty?" nebo řeknete: "Dobrý večer, drahá, moc vám to sluší?""

"No... asi to druhé. Kvůli společenskému chování."

"Chraňte se toho. Na Betazedu poznají naprosto přesně, co si myslíte. Díky tomu se lidé naštestí neurazí na základě pouhého nevysloveného názoru. Donutilo je to vytvořit vysoce tolerantní přístup k necenzurovaným myšlenkám... jinak by se museli vzájemně povraždít. Jediná věc, kterou netolerují, je přetvářka. To by považovali za urážlivé. Chovejte se k Betazoidům upřímně a poctivě a oni si vás za to budou cenit a vážit."

Dveře kanceláře se se zasyčením otevřely a Roper podrážděně vzhlédl. "Grácie, tuším jsem řekl, že nechci být vyrušován."

Mladá žena s rovnými černými vlasy a veselýma, trochu šelmovským očima vplula do kanceláře. "Nazdar, tati," pozdravila.

"Á, Wendy!" Roper pokynul směrem k Rikerovi, který povstal. "Poručíku Rikere, to je má dcera Wendy. Wendy, to je poručík Riker."

"Těší mě," řekl Riker a uvědomil si, že Roper při představování použil jeho skutečnou hodnost. Byl za to vděčný.

Wendy mu potřásla rukou ve stejném stylu, jako Roper: "Máme shodné iniciály," poznamenala, "W. R." Dívala se na něj upřímným, pronikavým pohledem.

"Opravdu," přisvědčil Riker.

"To je dobře," usmála se uličnický. "Až se vezmeme, můžeme na ručnicích nechat staré monogramy."

Riker se zarazil a pohlédl na Ropera, ale ten jen pokrčil rameny. "Wendy tu se mnou strávila uplynulé tři roky. Zvykla si říkat všechno, co si myslí... i těm, kdo neumějí číst myšlenky."

"Šetřít to čas," řekla. Pustila Rikerovu ruku, ale pořád se usmívala. "Až na to, že kdybyste mohl číst v mých myšlenkách, poručíku, věděl byste, že jsem jen žertovala."

"Aha." Riker si pomyslel, že si z něj dělá blázny. "Jistě."

"Jste milý. Líbí se mi vaše oči. Vypadají, jako by toho už spoustu viděly... spoustu úžasných věcí a spoustu ošklivých

věcí."

Rikerovi začala připadat její přímočarost osvěžující. Pomyšlení na planetu, kde lidé rovnou říkají, co si myslí, se mu už nezdálo tak příšerné. Proč by mu vlastně ta upřímnost měla dělat starosti?

"Máte pravdu," řekl. "Rád vám o tom budu někdy vyprávět."

"Já si to ráda poslechnu."

"A já jsem rád, každý je rád. Radostná radosti," vložil se do toho Roper trochu mrzoutsky. "Wendy, máš něco skutečně důležitého?"

"Ano," obrátila se k otci. "Chtěla jsem vědět, které šaty se víc hodí na svatbu ke Xerxovým: ty modré s fížím nebo ty zelené s výstřihem?"

"A jaký je mezi tím rozdíl?" zeptal se Roper. Pohlédl na Rikera: "To je jen, další ze společenských událostí, jichž se má tento úřad zúčastnit. Chandra Xerx, dcera z třetího betazedského rodu, se dnes vdává. Za Federaci tam má někdo jít. Hádejte kdo."

"Já se na to těším," řekla Wendy.

"Co je to třetí rod?" zeptal se Riker.

"Ach tak. Víte, betazedská společnost uznává jistý počet rodin, které jsou považovány za základní, odvozují totiž svůj původ až z nejstarších písemných památek o dějinách a kultuře na Betazedu.

Těchto rodů, tak se jim totiž říká, je celkem dvacet. Rod Xerxů je třetí nejstarší, proto ten titul "třetí rod". Chandra je nejstarší dcera Garta Xerxe a jak se Wendy zmínila, svatba je dnes večer. Nemám rád betazedské svatby," dodal temně.

"A tahle přichází zvlášť nevhod... kdy se sakra mám sejít s Harrasem a projednat tu náhlou recepci, kterou mám dát dohromady?"

"Podívejte, pane, pokud vám to dělá takové starosti, mám pro vás jednoduché řešení," řekl Riker. "Půjdu tam já." Roper na něj pohlédl: "Vý?"

"Pokud ovšem," dodal Riker a usmál se na Wendy, "to nebude vadit vám, že vás doprovodím místo vašeho otce."

Prohlédla si ho ještě pronikavěji než předtím a Riker nechápal, proč se tak usmívá. "To by bylo skvělé." "Opravdu byste šel, poručíku Rikere?" zeptal se Roper. To byste mi prokázal ohromnou službu - měl bych čas věnovat se jiným záležitostem a ušetřil bych si jednu z těch ceremonií."

"Nevidím v tom žádný problém," odpověděl Riker. "Rád vám pomůžu, kde to jen bude možné."

"Tak ujednáno," zvolala Wendy vesele.

"Výborně," řekl. Roper a poplácal se po mohutném břichu. "Musím přiznat, že vy budete Federaci reprezentovat mnohem důstojněji než já."

Riker se zdvořile usmál a příliš nechápal, jak to Roper myslel.

Později to pochopil.

Kapitola třináctá

Svatební kaple byla malá, usedlá, jednopatrová budova ve tvaru lichoběžníku.

Byl chladný večer a Riker, vystrojen v kompletní uniformě, přišel vyzvednout Wendy. Viděl, že se nakonec rozhodla pro zelené šaty s výstřihem a cítil se tak trochu potěšen. Dekolt půvabně odhaloval rýhu mezi ňadry a navíc ještě zdůrazňoval dlouhé štíhlé hrdlo.

Usmála se na něj a řekla: "Moc vám to sluší, poručíku."

"Chtěl jsem udělat dobrý dojem na všechny, na kterých záleží. A říkej mi, prosím, Wille."

"Nezkoušej odporovat." Wendy zlehka naklonila hlavu na stranu. "Kaple je odsud jen kilometr daleko a je nádherná noc. Nechceš se projít?"

"To zní báječně," nabídl jí rámě a ona je přijala.

Na ulici spolu zapředli příjemný rozhovor. Riker se dozvěděl, že Wendy je socioložka a že její matka zemřela před několika lety. A že má ráda novodobou hudbu.

Riker si zahrál na zklamaného. "Musím tě zasvětit do krás skutečné hudby. Ta novodobá hudba je jen hluk."

"A co je tedy ta skutečná hudba?"

Usmál se. "Dixieland. Swing. Éra velkých kapel."

"Velkých kapel?" opáčila udiveně. "To znamená, že tam hráli vysocí lidé?"

"Vysvětlím to později," zamumlal. Kaple byla už přímo před nimi.

U dveří spatřil spoustu Betazoidů, kteří se na sebe usmívali a vzájemně se zdravili. Byla to první příležitost uvidět jich tolik pohromadě a Rikera na tom něco trochu zarazilo. A pak hned poznal, co to je.

Téměř nemluví. Lidé pokyvovali, usmívali se na sebe, nakláněli hlavy, jako by si pozorně naslouchali. Ale až na příležitostné zvolání nebo smích nepronесли ani slovo.

"Komunikují spolu telepaticky, že?" pochopil Riker, když k nim došli.

"Samozřejmě."

"Tak to pak bude celkem nudná slavnost. Všichni tu budou postávat a předávat si navzájem myšlenky, které my neuslyšíme."

"Ale kdepak - " odporovala Wendy a zasmála se - "to se neboj. Svatby dělají vždycky nahlas, kvůli cizincům, kteří bývají mezi přítomnými."

"To se mi tedy ulevilo." Chvilku přemýšlel. "Budu s nimi umět komunikovat? Myslím, v myšlenkách. Ještě jsem se s Betazoidy nesetkal... nevím, jak na to."

"Nebudeš s nimi moct mluvit, to ne. Oni snadno pochopí, co ti táhne hlavou. Ale ty, abys mohl vysílat a přijímat

představy, hm... na to je třeba jistě dovednosti. Něco, co se musíš naučit a co zahrnuje ovládání vlastních myšlenek a osvojení stavu čisté mysli. Pokud ovšem nenarazíš na silně telepatickou osobnost."

Vypadal překvapeně: "Chceš říct, že v tom nejsou všichni stejně dobří?"

"Ovšem, že ne. Copak jsou všichni lidé stejně inteligentní? Stejně silní? Stejně výmluvní? Nejsou. Všichni Betazoidi mají určité telepatické schopnosti. Většina z nich umí bez velkých potíží číst myšlenky. Ale jen malé procento je skutečně tak nadaných, tak... hrozivých," hledala správná slova, "a na ty si musíš dávat pozor. Ti jsou nejobratnější."

"Nejobratnější?"

"Umějí to nejlépe využít. Používají své schopnosti tak samozřejmě, že máš pocit, že uvnitř tebe... nevím, jak bych to... není nic v bezpečí."

"Budu si na ně muset dát pozor."

Vstoupili do kaple. Vzduch uvnitř byl čerstvý a chladný. Vešli do velké místnosti, kde se každý jen tak mlel a konverzoval... nebo jak to nazvat... s jinými.

Riker se pomalu rozhlédl po místnosti. Byla celkem obyčejná, jen na zdech byly nějaké betazedské nápisy. Zvláštní byly rovněž jakési výklenky po stranách, z nichž vyčnívalo něco, co vypadalo jako věšáky na šaty. Na podlaze stály řady menších krabic. Riker do jedné zkusmo poklepal špičkou boty a dutý zvuk mu potvrdil, že je prázdná. Věšáky a prázdné krabice. Nejspíš kvůli dnům, kdy počasí příliš nepřálo a lidé si přinesli pláště a jiné věci do ne pohody.

Na vzdáleném konci místnosti bylo několik krásně vyzdobených dveří. Byly zavřené a Riker předpokládal, že tamtudy se půjde na vlastní obřad, jen se čeká až bude vše připraveno.

Několik Betazoidů si povšimlo Rikerovy přítomnosti. Usmívali se na něj a pokyvovali na pozdrav. Jako by říkali víme o vás a buďte nám vítáni. A pak se zase vrátili ke svému způsobu komunikace.

Riker jednou navštívil svět, kde žádní tvorové neměli běžné zvukové či mluvicí ústrojí. Komunikovali výhradně posunky. Riker tam jednou navštívil večírek a to ticho bylo zcela zdrcující. Jediný zvuk, který porušoval klid bylo pleskání dlaní, když chtěli pomocí rukou vytvořit nějaké slovo.

Tady to tak zlé nebylo... ale i tak to Rikera poněkud vyvedlo z míry.

"Trochu těžké se s tím vyrovnat, že?" ozval se za ním hlas.

Riker se otočil a spatřil hubeného, ale příjemně vyhlížejícího Betazoida, který se na něj usmíval. "Co, prosím?" vyhrkl Riker.

Betazoid ukázal kolem. "Tohle všechno. Tiché společenství. Vy jste ze Země, že?"

Riker pochopil, že muž už zná jeho odpověď dopředu, ale ze slušnosti ponechává Rikerovi možnost, aby odpověděl sám.

"Ano. Poručík William Riker."

"Gart Xerx, váš hostitel."

"Ach tak. Blahopřeju, pane Xerxi."

"Říkejte mi Garte." Xerx pokynul Rikerově společníci. "Rád vás zase vidím, Wendy."

"Já vás také, Garte. Moc to Chandře i vám přeju."

"Díky, Wendy," Xerx kývl hlavou k zavřeným dveřím a řekl: "Za chvíli už by měli být připraveni. Chandra je samozřejmě nervózní. Chce vypadat bezvadně."

"To znám," poznamenal Riker. "Nevěsta chce, aby jí to v šatech slušelo."

Gert Xerx se zdvořile usmál. "Víte... to možná platí ve vaší kultuře, poručíku. My vlastně nemáme tento problém."

"Tak to jste šťastní lidé," řekl na to Riker.

Koutky Xerxových úst se mírně pozvedly. "Vy to nevíte, že?" konstatoval.

"Co bych měl vědět?"

"V tu chvíli se dveře na protější straně otevřely. Pohybovaly se velmi pomalu a vznešeně a Riker se zájmem čekal, jaký pohled do svatební svatyně se mu uvnitř naskytne.

Bylo to úchvatné, květiny od podlahy až do stropu, vše tropicky exotické. Zdálo se, jako by ve svatyni pěstovali malou džungli jen pro svatební účely. Riker zachytil závan vlhkého vzduchu - klima bylo pečlivě udržované, aby se květinám co nejlépe dařilo.

Otočil se ke Gartu Xerxovi, aby vyjádřil obdiv nad tím vším, ale s úžasem zpozoroval, že Xerx si svlékl košili a odhalil nahou hrud', která byla překvapivě hladká.

"Promiňte... co to děláte?" zeptal se Riker a snažil se, aby to neznělo příliš ohromeně. Pak se podíval na Wendy, co tomu říká.

Spatřil, že Wendin hluboký výstřih je ještě niž než před tím... až na podlaze. Wendy si svlékla šaty a Riker teď místo pouhých rýhy mezi řadry viděl mnohem víc, než bylo odhaleno předtím... přesněji, viděl vše, co tu bylo k vidění.

Jeho nahý průvodkyně k němu vzhledla s nevinným laním pohledem: "Na co čekáš, Wille? Až ti k tomu zahrají?"

Wendy se se smíchem otočila a zamířila k věšákům. Její zadek se přitom spokojeně pohyboval sem a tam. A Riker ke svému úplnému zděšení viděl, že všichni hosté se svlékají a zavěšují šaty na připravené věšáky.

Gart, už nahý s oblečením přehozeným přes ruku, pohlédl na Rikera s pochopením. "Je mi líto, poručíku. Měli vám to říct: Možná, že se Mark Roper bál, že byste pak nechtěl přijít."

Rikerova ústa se pohybovala, ale nevycházela z nich žádná slova. Nakonec se mu podařilo vykoktat: "Je to... běžné?"

"Ovšem," řekl Gart klidně. "Betazedské svatby se nevěsta, ženich, svatebčané a hosté, účastní nazí."

"Proč?"

"Aby fyzicky a duchovně vyjádřili, že nemají co skrývat. Že se všichni společně podílejí na vytváření souladu a jednoty."

Riker měl pocit, že mu z obličeje vyprchala všechna krev. "Nuže..." odkašlal si a nebyl si jistý, co má dělat. Protokol Hvězdné flotily od něj vyžadoval podřídit se pokud možno místním zvykům a obyčejům, pokud tím nebyla porušena Základní poučka. V Základní poučce se nehovořilo nic o tom, že by se nesměl před více než stovkou neznámých lidí vysvléct donaha, takže potud bylo vše v pořádku. Jenže...

"Poručíku," řekl Gart a snažil se nedat najevo své pobavení. "Jestli se nesvléknete, ujišťuju vás, že to ani v nejmenším nebude nikomu radit. Věříme, že od žádného člověka nelze žádat víc, než je sám schopen udělat. Toto je čas oslav, nikoli rozpaků. Chovejte se na svatbě tak, abyste se sám cítil co nejpohodlněji."

"Nechtěl bych se někoho dotknout..." poznamenal Riker nejistě.

"Nikdo si to nebude vykládat jako urážku. A teď mě, prosím, omluvte... musím se věnovat hostům." Gart odešel k věšákům a zanechal Rikera uprostřed svlékajících se lidí.

Wendy se vrátila k Rikerovi a kriticky se na něho podívala. Dala si ruce v bok, aby vypadala obzvlášť vyzývavě.

"Copak, Wille? Máš problémy? Počkej... já ti pomůžu," sáhla po sponách na uniformě.

Chytil ji za zápěstí, i když nijak zvlášť silně. Násilně se usmál a pravil: "Mohla jsi mi to říct dopředu."

"Cože?" řekla pohoršeně, "a propást tak příležitost vidět, jak se budeš tvářit?"

"Tak to jsi už viděla. Jak ti připadá?"

"Mám dojem, že bys hledět na popravicí četu Klingonů mnohem odvážněji než teď na pár nahých lidí."

"O té popravicí četě bych alespoň dopředu věděl."

"Ale Wille," řekla Wendy a roztáhla tvář do širokého úsměvu, "nemáš se za co stydět." Potom chvilku čekala s obočím lehce pozdviženým, "Nebo snad ano?"

"Ne!" odsekl Riker trochu příliš hlasitě, a tak zopakoval poněkud tišším hlasem: "Ne."

"Takže... ?"

"No, abych byl upřímný..." přejel si prsty po čele a snažil se najít nejvhodnější slova. "Nikdy jsem ještě nebyl v situaci, kdy se snažím zachovat prestiž důstojníka Hvězdné flotily bez přispění uniformy... nebo něčeho jiného."

"Zapomeň na svou situaci a zúčastni se oslav. Podívej... jestli se nechceš svléknout, nesvlékej se. Pojď tak, jak jsi."

"Tak dobrá. Díky za porozumění."

Věšel spolu s ní do kaple. Vzduch byl prosycen vůní z květin. Bylo to, jako kdyby vstoupil z města rovnou do džungle.

Wendy ho vedla k volnému místu asi tak uprostřed. Riker se rozhlédl.

Nazí lidé napravo, nazí lidé nalevo. Před ním i za ním. Všichni se chovali naprosto přirozeně, jako by ani nazí nebyli.

Nikdo nebyl nervózní nebo rozpačitý. Vlastně vypadali ještě uvolněnější než venku. Dokonce ani mužům a ženám, kterým by to, alespoň podle měřítek lidské dokonalosti, daleko více slušelo v šatech, nahota vůbec nevadila.

Měl pocit, jako by se na něj všichni dívali. Riker věděl, že tomu tak samozřejmě není... ale ten pocit přetrvával. Otočil se k Wendy a řekl: "Omluv mě... budu hned zpátky." Pak vstal a odešel, ještě než se ho stačila zeptat, kam jde.

Seděla tam, hleděla na opuštěné sedadlo, pokyvovala na pozdrav, usmívala se na všechny kolem a přemítala, kam mohl Riker odejít. Potom uslyšela jeho hlas: "Děkuju, žeš mi podržela to místo."

Vzhlédla a usmála se. "Takže ses nakonec rozhodl připojit k ostatním."

Usedl vedle ní a uvažoval, jak má složit své holé nohy. Nakonec je nechal jen tak a ruce si položil na stehna. Teprve teď si všiml, že sedadla jsou promyšleně vypořádána, což bylo příjemné. Chladný kov by v tu chvíli přece jen nijak zvlášť neocenil.

Wendy se naklonila a zašeptala mu do ucha: "Měl jsi mimochodem pravdu... nemáš se za co stydět."

Potěšil ho tón, jakým to řekla... měl v sobě cosi jako příslib do budoucna. "Děkuju. To je od tebe milé."

Opřela se a dodala: "Nevím, proč jsi byl tak nervózní. Co sis myslel, že se stane? Ženy si budou ukazovat a smát se?"

"Já nevím. Jen je to pro mne zvláštní situace, to je všechno. Myslel jsem, že by lidé mohli říkat něco, co by mě přivedlo do rozpaků."

"Ale jdi. Co, například?"

Gart Xerx vedl dopředu starší Betazoidku. Riker se domníval, že to pravděpodobně bude jeho matka či prateta.

Zastavila se, podívala se na Rikera a zamračila se. "Vy, Humanoidi, jste velmi chlupatí. Proč?"

Xerx obrátil zahanbeně oči vzhůru. Wendy si dala ruku před ústa, aby zakryla úsměv.

Ale Riker, který na něco podobného nebyl připraven pouze řekl: "Přitažlivost."

Wendy se krátce zasmála, ihned však smích zase potlačila. Xerx se otevřeně usmíval. Stará žena na Rikera pronikavě pohlédla a potom se nechala odvést.

"Přitažlivost?" zašeptala Wendy.

"Musel jsem něco říct."

"To, cos řekl, bylo skvělé. Vidíš? A to ses bál, že ztratíš svou důstojnost, když budeš nahý. Zachoval ses nanejvýš důstojně."

"Děkuju ti."

Wendy si ho chvilku měřila pohledem a pak se opatrně dotkla prstem jeho chloupků na prsou.

Riker si překřížil nohy.

V tom okamžiku začala slavnost... ohlásil to velmi hlasitý gong.

Poručík se soustředil na přední část svatyně. Svatebčané přicházeli. Také oni byli nazí. Z jedné strany svatyně vcházel jako první ženich, následován svou matkou.

Rikera udivilo, že matka chytá syna za ruku a snaží se ho zadržet. On ji ignoroval a neúprosně krok za krokem

postupoval doprostřed místnosti. Do cesty se mu postavil muž, snad jeho otec. Otec zvedl ruku dlaní dopředu a

naznačoval ženichovi, aby se zastavil. Ženich uchopil otce za předloktí a odstrčil ho stranou... ne hrubě a Riker si dobře

všiml, že ženich dává pozor; aby pohyb nebyl příliš prudký a starší muž neztratil rovnováhu.

"Symbolické, jestli tomu správně rozumím," poznamenal Riker tlumeně k Wendy. Souhlasně přikývla.

Ženich se zastavil před knězem (pravděpodobně), který stál bez hnutí uprostřed místnosti s dlouhým svítkem mezi dlaněmi. Pohlédli doprava, odkud právě přicházeli rodiče nevěsty - matka nevěsty hlasitě vzlykala na rameni Garta Xerxe. Příliš hlasitě - samozřejmě, že to vše bylo symbolické, ale Rikerovi to připadalo, že matka trochu přehrává něco, co mělo být jen obrazné.

A pak vkráčela do místnosti nevěsta. Nevěsta...

Kráčela...

Riker zamrkal jako člověk, který si není zcela jist, zda ho neklame zrak.

Byla nádherná.

Měla ty nejzářivější oči, jaké kdy Riker viděl. Špičatou bradu držela vzhůru jako aristokratka a její tmavé vlasy vířily v hustých prstencích kolem hlavy. Měla útlou šíji a její postava... jak se psávalo ve starých detektivních románech, křivky jejího těla byly takové, že kdybyste byli pravítko, měli byste chuť se zkroutit také.

Představy, co by s takovým tělem rád dělal, se mu divoce honily hlavou, ale musel si připomenout, pro všechno na světě, že už je zadaná. Byla to nevěsta. Za chvíli se vdá.

Poodstoupila a pokynula mladé ženě, která seděla v první řadě.

"Volám tě na místo sňatku," řekla. Měla hluboký melodický hlas s exotickým přízvukem, který Riker nikdy předtím neslyšel. Vzdáleně připomínal směsici tří středoevropských přízvuků, ale přece jen to znělo trochu jinak.

Mladá žena povstala. Měla světlé vlasy stažené dozadu bílou stuhou. Uchopila ruku té, která ji "volala," a stoupla si vedle ženicha. Vzali se za ruce a otočili se ke knězi...

A tehdy to Rikerovi se spožděním došlo. Brunetka nebyla nevěstou. Byla něco jako první družička. Spontánní, necenzurované myšlenky, jak se se vším všudy seznámit s první družičkou mu opět pádily hlavou. Jeho oči se do ní hladově vpíjely, jak tam tak stála, zády k němu. Nádherné křivky jejich boků, elegantní oblouk jejich zad a lopatky vlnící se pod kůží... a jak se jí kůže v tom světle leskla... jaký měla nádherný úsměv...

Usměv.

Byla k němu zády, ale on spatřil její úsměv...

Protože se ohlédla...

A dívala se na něj.

Přímo na něj.

Na něj. A usmívala se.

Panebože, pomyslel si, ona ví, na co, myslím. Ví, co bych...

Wendy se na něj podívala a viděla, jak silně zčervenal. "Wille... je ti něco?"

"Ne, nic." Hlas zněl těžce a chraplavě. Ani vzdáleně nepřipomínal jeho hlas. "Vůbec nic."

"Určitě? Jsi zpocený."

"Je tu horko. To je všechno. Prostě horko."

Stále se na něj usmívala a Rikerovi to připadalo jako celá věčnost. Její prsa (bože, její prsa) se lehce otrásala něčím, co považoval (správně) za tichý smích. A pak se milosrdně otočila a obrátila svou pozornost znovu k obřadu.

Riker už další jednání vůbec nevnímal. Hlavu měl plnou něčeho úplně jiného. Jedinou otázkou bylo, jak to nejlépe navléknout.

Recepce byla přichystána venku na zahradě za kaplí. Byly tam velké reflektory, které zalévaly večer svým světlem. Riker absolutně nevnímal, jaká jídla jí a kolik... skutečně to pak těžce odnesl velkým bolením břicha. Ale teď si vkládal do úst různé pokrmy jeden za druhým a myslel při tom na něco jiného. Hosté se už oblékli a fakt, že Riker měl na sobě zase uniformu, byl pro něho pravým požehnáním. Umožnilo mu to - do jisté míry - chovat se automaticky a příjemně a pohotově rozmlouvat s těmi, kdo za ním přišli jako za zástupcem Spojené federace planet. Občas ho napadlo, zda si jsou vědomi, že v myšlenkách je někde jinde.

Očima stále hledal v davu první družičku. Nevěsta s ženichem se zatím také neobjevovali - zřejmě se zdrželi kvůli obřadu.

Nemohl se zbavit myšlenek na ni. V životě už se setkal s tolika ženami, a přesto, když ji uviděl, bylo tu něco... něco, co nedokázal pojmenovat. Skoro jako by ji odněkud znal.

Ale nikdy předtím ji neviděl. Tím si byl naprosto jist. Kruci, nebyla dokonce ani jeho "typ." Ale bylo v ní něco, co - Výbuch potlesku ho vrátil zase zpět a tu ji spatřil. Vyšla z kaple spolu s nevěstou a ženichem a několika dalšími přáteli novomanželů se kolem nich shromáždilo. Blahopřáli jim a usmívali se.

Čekal, až první družička zachytí jeho pohled. Ale nepodívala se na něj. Vlastně se dívala na všechny, jen ne na něj.

Nebyl si jist, zda úmyslně nebo náhodou. Ale ať už to bylo jakkoli, hrozně ho to zklamalo.

Někdo mu poklepal na rameno. Otočil se a spatřil Wendy, která k němu vzhlížela svými velkými laníma očima. "Copak, Wille? Vypadá to, že máš čas na všechny kromě mě, já jsem přišla s tebou."

"Nic se neděje. Vůbec nic se neděje." Ovinul kolem ní paži a držel se v její blízkosti po celý zbytek večera. Téměř jako by byla štítem, připomínkou, že v galaxii je ještě spousta dalších žen.

Téměř jako by se trochu děsil toho, jak na něj mladá betazedská družička zapůsobila.

Bylo to bláznivé. Neznal ji... vůbec ji neznal. Jistě, věděl, že vypadá dobře nahá - skvěle nahá - úžasné, až k nevíře skvěle nahá - ale přesto nic nemohlo odůvodnit ten pocit naléhavosti, který se dostavoval, kdykoli na ni pohlédl. Ten pocit, že ji musí blíž poznat.

"Věříš v lásku na první pohled?" zeptal se Wendy.

"Ne. Myslím, že se můžeš na někoho podívat a být fyzicky přitahován. To je snadné. Ale opravdová, ryzí láska? Ne. Někdo tě může přitahovat a ty se následně do něj můžeš zamilovat. Jenže pak to není láska na první pohled. Takže jde pouze o... jak bych to řekla... náhodné poblouznění."

"Úplně s tebou souhlasím," Dokonce pocítil značnou úlevu. Byl tu někdo, kdo dokázal vylít kbelík chladné reality na nereálnou situaci. "Myslím si totéž. Něco najdeš, přemýšlíš o tom, vyvodíš závěry a někam směřuješ. Neskočíš prostě do něčeho na základě slepé víry."

"Wille," řekla Wendy a plaše se usmála, "chceš mi tím naznačit, že se ti líbím? Nebo... co chceš vlastně říct? Že myslíš, že se do mě možná zamiluješ na první pohled?"

"Samozřejmě, že ne. Myslím, že jsme se shodli, že... nic takového neexistuje. Nebo ne?"

"Aha, ovšem. To jsme se shodli."

Všechny mladé ženy se teď shromažďovaly do houfu, včetně první družičky. Riker zvědavě přihlížel a Wendy prohodila: "Znáš ten starý pozemský zvyk, kdy nevěsta hází kytici?"

"Ano."

"Tady mají něco podobného. Až na to, že to není kytice. Nevěsta nosí ve vlasech bílou stuhu a tu hází."

"Aha."

Chandra se jako nevěsta postavila zády k mladým ženám a po chvilce hodila stuhu přes pravé rameno. Třepotala se ve vzduchu a letěla k zástupu natažených rukou, z nichž jednu ji v letu zachytily. Ozval se potlesk a první družička s ní vítězně předstoupila.

"To je skvělé! Deanna ji chytila, řekla Wendy. "Ona a Chandra jsou už léta přítelkyně."

"Deanna?"

"Deanna Troi. Byla první družičkou."

"Vážně?" podívil se Riker s úzkostlivou neutrálností v hlase.

Tak úzkostlivou, že přiměl Wendy k udivenému pohledu. "No ovšem. Překvapuje mě, že si na ni nevzpomínáš. "

"No, víš, jak to je... ta nahá těla vypadají všechna stejně. A co znamená ta chycená bílá stuha? Že bude další, která se vdá?"

"Ne. Znamená to, že její velká životní láska je tady na té sešlosti."

"Jak romantické." Riker zjistil, že celý svůj pohled a veškeré myšlenky věnuje mladé ženě, o níž nyní věděl, že se jmenuje Deanna Troi.

Po zbytek večera na něho sotva pohlédla.

Kapitola čtrnáctá

"Mohl jste mi to říct."

Mark Roper zvedl hlavu k poručíku Rikerovi a usmál se: "Dobré ráno, kapitáne."

"Neříkejte mi tak." Rikera bolelo břicho a obdobně se dařilo i jeho hlavě. "Proč jste mi neřekl, že se tady na svatbě nenosí šaty?"

Roper se opřel a podíval se na Rikera s lehkým pohrdáním. "Ale jděte, kapitáne. Všichni v Hvězdné flotile do vás horem dolem nalévají, jak si poradit v nečekaných situacích. Myslel jsem si, že vás to ani na okamžik nezazadí."

"Svlékání jsme na akademii Hvězdné flotily neprobírali," řekl Riker klesl do křesla naproti Roperovi.

"Třeba byste měl doporučit, aby to doplnili do osnov," poradil Roper.

"To také udělám," lhal Riker.

"Předpokládám, že Wendy byla skvělou společnicí?"

"Velmi společensky zbláhlé děvče."

"Vzal jste si ji do postele?"

Rikerovi spadla čelist, když hleděl na Roperův veselý výraz. "Co se to na téhle planetě děje?" řekl Riker nevěřicně, "lidé se tu jen tak svlékají do naha. Otcové se hned po ránu vyptávají na sexuální aktivity svých dcer..."

"Bylo by vám milejší, kdybych vyčkal do odpoledne?"

"Pane Ropere," řekl Riker po chvilce, "vážně si myslím, že vám do toho nic není."

"Rikere, Rikere, Rikere. Vy nic nechápete. Já se to stejně dozvím. Moje dcera a já se k sobě chováme velmi otevřeně. To jsme se naučili za tu dobu, co jsme zde, na Betazedu. Upřímnost - to je klíč téměř ke všemu. A jestli jste se s mou dcerou potěšili, pak i já mám z vašeho potěšení radost."

Riker na něho zíral. "Víte... nikdy jsem si o sobě nemyslel, že jsem pruderní v žádném směru. Ale ve srovnání s tím, co se děje s vámi tady... cítím se vyloženě staromódní."

"Však si zvyknete na volnost. Každý si na ni za čas zvykne. Občas to jen vyžaduje trochu se přizpůsobit, toť vše."

"No dobrá. Pro pořádek... ne, nevzal jsem si vaši dceru do postele. Ani ona mne. Bylo už pozdě, byli jsme unaveni..."

A já se nemohl zbavit myšlenek na Deannu Troi. O tom ovšem Riker pomlčel.

"Na tom nesejde," pravil suše Roper, "má dcera je zcela samostatná mladá žena. Důvěřuji jejím rozhodnutím, ať je udělá kdykoli a s kýmkoli," odmlčel se. "Sázím se, že ta Chandra Xerx byla nádherná nevěsta."

"Ano. Ano, to byla." Tohle byla skvělá příležitost začít mluvit o tom, nač celou dobu vlastně myslel. "A ta její první družička... jak se jen jmenovala? Donna? Dena?"

"Deanna? Deanna Troi?"

"Ano, správně," řekl Riker a doufal, že ten afektovaně nedbalý tón je alespoň vzdáleně přesvědčivý. "To je to jméno, které tam padlo. Deanna Troi."

"Krásné děvče. Prostě krásné. Co ona to vlastně dělá?" Roper se hodnou chvíli díval ven, jako by odpověď, kterou

hledal, byla v mracích. A dost možná, že ji tam i našel, protože se pak otočil k Rikerovi a prohlásil: "Studentka psychologie. To dělá. Na univerzitě. Jedna z nejlepších v ročníku... Měl bych si to pamatovat, vždyť Lwaxana se s tím všude chlubí."

"Lwaxana je její matka?"

"Hmm, ano. To je persóna. Znáte to staré přísloví o tom, že když chcete vědět, jak bude dcera vypadat za dvacet, třicet let... stačí se podívat na její matku?"

"Ano."

"Tak to je ten případ."

Riker vypadal užasle. "Cože, to je tak ošklivá?"

"Lwaxana? Ale ne, v žádném případě ne. Naopak, je to velmi nápadná žena. Je atraktivní a umí toho využít. Ale občas je příliš... neodolatelná."

"Neodolatelná v jakém smyslu?" Ale dříve než Roper odpověděl, Riker dodal: "Počkejte... Wendy hovořila o malém procentu Betazoidů, kteří jsou, po telepatické stránce, dost hrozní."

"To možná hovořila právě o Lwaxaně," souhlasil Roper. "Myslím, že 'hrozný' je zcela výstižné pojmenování. Ostatně, soudě podle toho, co vím od Wendy... a věřte mi, to děvče je velmi dobře informováno o nejnovějších událostech... když přijdete jako nápadník, tak Lwaxana se dokáže chovat přímo urážlivě. Chudák Deanna si společenského života. moc neužije."

"To je škoda."

"Hlas mu sklouzl trochu víc, než by chtěl. Roper se na něj vychytrale podíval. "Vás to děvče zajímá, že?"

"Marku, vždyť ji ani neznám."

"Vyhýbáte se odpovědi."

"Nevyhýbám. Jak se mohu rozhodnout, že se budu o někoho zajímat, když jsme si neřekli ani deset slov." Roper posmutněl. "Kromě doby, kdy jsem byl ženatý, mým největším zážitkem byl vztah se ženou, s níž jsme si řekli nanejvýš pět slov." Změřil si Rikera. "To jsem byl samozřejmě ještě velmi mladý. Vitální, živý a nevybouřený. Asi tak jako vy."

"Držím se na uzdě, díky, Marku," pravil Riker pevně. Povstal a řekl: "Teď mě, prosím, omluvte, mám schůzku s velícím důstojníkem bezpečnostního týmu."

"Se seržantem Tangem? Dobrý chlap. Ví, co a jak." Roper natočil obrazovku počítače, aby překontroloval svůj dnešní itinerář. "Pozdravujte ho ode mne."

"Vyřídím mu to."

"A doufám, že jsem vás neurazil těmi poznámkami o Deanně Troi."

"Ani v nejmenším," odpověděl Riker a zamířil ke dveřím. "Ale abych byl zcela upřímný, nosím toho teď v hlavě daleko víc než jen Deannu Troi."

"Tím jsem si jist. Víte, kde je univerzita?"

"Ne, ale nebude těžké ji najít..." Riker si uvědomil, co říká, a umkl. Otočil se zase k Roperovi a dodal: "Tedy, samozřejmě, kdybych ji chtěl hledat."

"Samozřejmě," odtušil Roper klidně. "Kdybyste ji chtěl hledat. Což nechcete."

"V žádném případě."

"To rád slyším."

Kapitola patnáctá

Deanna Troi procházela univerzitním areálem. Myšlenkami byla stále na semináři o etnické psychologii, kde vášnivě diskutovali o různých tématech. A tak věnovala jen malou pozornost mladému šviháckému důstojníkovi Hvězdné flotily, který si to jen tak náhodou vykračoval kolem.

Ale pak někdo zavolal: "Já se na vás pamatuju."

Zastavila se. Ten hlas nedokázala vůbec zařadit, ale dojem z té osoby za ní byl důvěrně známý. Potom se pro sebe usmála. To jsem mohla čekat, pomyslela si a pomalu se otočila.

Přistoupil k ní a velmi se snažil přesně popsat, odkud ji zná. "Ta včerejší svatba. Vy jste na té svatbě byla, že?" Pomalu přikývla a dávala si pozor, aby si podržela nesmírně pečlivě vytvořený dojem nezájmu. Napřáhl ruku. "Poručík William T. Riker, k vašim službám."

Chvilí pozorovala jeho zdvořile nabídnutou ruku. Pak nesmírně opatrně, jako by zacházela se vzorkem, uchopila špičky jeho prstů do svých a velmi lehce mu potřásla rukou. "Co znamená to T?"

"Tvrdý." Nadzvedl lehce obočí aby mohl vše, pokud by to nepochopila, obrátit v žert.

Pochopila to. Ale její výraz ho nenechal na pochybách o jejím nezájmu.

I o něho.

"Jsem tu nový... tedy, na planetě... a chci jen poznat co nejvíc zdejších obyvatel."

"Aha." pod paží měla přenosný počítač. Nyní si založila ruce na prsou a počítač držela před sebou jako štít. Měla na sobě modrou, splývavou tuniku s volnými rukávy a dlouhou modrou sukni, s níž si vítr pleskavě pohrával kolem jejích nohou. "Takže vy chodíte po okolí a představujete se, každému zvlášť. To vám zabere dost času."

"Zabere to ještě víc času, pokud mi lidé, jimž se představuju, ani neřeknou, jak se jmenuji."

Lehce sklonila hlavu a pohlédla na něj s vystrčenou bradou: "Co bych se namáhala? Vy znáte moje jméno." Teď si založil ruce on. "Víte... bude velmi těžké cítit se uvolněně uprostřed populace, která pokládá mě myšlenky za otevřenou knihu."

"Nečetla sem vám v myšlenkách. Odvážila jsem se hádat a vy jste to jen potvrdil."

"No tohle. Já... prostě jsem předpokládal..."

"Předpoklady vedou někdy k velmi trapným nedorozuměním, poručíku. Ale to můžete jistě dosvědčit."

Obrátila se a odkráčela pryč.

Chvilí tam stál a pozoroval ji.

Nevzdávej se.

Ta myšlenka se mu uhnízдила v hlavě, ani si přesně nebyl jistý, odkud se tam vzala. Byla to jeho vlastní mysl... nebo byl zdroj jinde? Byla zde alespoň slabá naděje, že to vzbuzení přicházelo od ní... ať už vědomě či nevědomě?

Slabá naděje, ano. Slabá. Velice, velice chabá. Zoufale mizivá, když na to přijde. Tak mizivá, že snad vlastně ani neexistovala.

Ale pořád to stálo za pokus.

Rychle se za ní rozběhl. Pohybovala se překvapivě rychle, říznými, hbitými kroky. Rychlým tempem ji doběhl a řekl: "Vy jste se věnovala geologii, že?"

Zastavila se a pohlédla na něj.

"Než mi bylo dvacet, ano."

"Proč jste toho nechala?"

"Mám nadání na něco jiného. Jak jste to, pro všechno na světě poznal?"

"Podle vaší chůze. Měl jsem přítelkyni, byla také geoložka, až na to, že se to stalo jejím celoživotním povoláním. Chodila úplně stejně... přesný, odměřený krok. A velmi přesně věděla, kolik každý krok měří. Tímto způsobem určovala vzdálenosti, když neměla po ruce žádné přístroje." Pomalu pokývala hlavou. "Výborně, poručíku. Udělal jste na mě dojem."

"A na mne udělalo dojem, že jsem na vás udělal dojem." Ještě jednou napřáhl ruku. "Jsem poručík William T. Riker. A vy jste..."

Povzdychla si. "To už jsme probrali, ne?"

"Já ano. Vy ne."

Tentokrát ruku přijala a pevně jí potřásla. "Deanna Troi Odpověď zní ne."

Přál si z ní dostat víc než pokaždé pouhých pár vět. Rád poslouchal její hlas. "Odpověď na co?"

"Předpokládám, že odpověď na jakoukoli otázku, kterou byste mi chtěl položit." Znovu si založila ruce na prsou.

"Podívejte, poručíku... opravdu nechci být hrubá... ale nemám ani nejmenší chuť ve vás živit falešné iluze. Víím, že jste mě včera večer viděl na svatbě. Vlastně vííme oba, že jste mě viděl a oba vííme, co jste si přitom myslel."

Přistoupil k ní o krok blíž a snažil se, aby jeho hlas zněl nenuceně: "Tak to na tom nejsme tak docela stejně. Já nevím, co jste si přitom myslela vy."

"Tak vám to povím teď. Vaše úvahy mi velice zalichotily, poručíku. Jsem dost marnivá, aby mě potěšilo, že jsem ve vás vzbudila tak... silné city... jenom tím, že jsem vám ukázala své tělo. Avšak vaše reakce naznačila jistou posedlost pouhými povrchními atributy."

"To bude těžko můj jediný zájem," bránil se Riker.

"Ne, ale je to ten hlavní."

Udělal k ní ještě jeden krůček a snažil se poznat, jestli na ni jeho blízkost nějak působí. Necouvala před ním, což mohlo jednak znamenat, že chtěla, aby byl blízko, nebo také že nemá zapotřebí před ním couvat. "I kdyby tomu tak bylo... neznamená to, že bych vás nechtěl blíž poznat, na nejrůznější úrovni."

"To je možné. Ale já mám problémy s pořadím těch úrovní. Mám také potíže s prchavou povahou vaší osobnosti."

To ho zarazilo. "Prchavou?"

Sklopila zrak a se zaváháním pravila: "Nechci říct něco, co by vás mohlo vyvést z míry."

Jeho hlas nabyl hrubšího, trochu podrážděného tónu. "Mě z míry nevyvedete, to vás ujišťuju."

"No dobrá." Podívala se mu zpřímá do očí. Studenti, kteří kolem procházeli, jim pokaždé věnovali letmý pohled, ale, pak si šli dál po svém. Její hlas zněl přísně nezaujatě, když se dala do vysvětlování: "Cítím, že jste člověk, který žije v povrchních známostech. Máte rád fyzickou stránku vztahů bez hlubších citových závazků, jež by takové vztahy mohly a měly přinášet. A tyto vaše přirozené sklony vystupují do popředí, když si uvědomím, že na Betazedu strávíte jen pár měsíců. To ještě víc vybízí k navazování povrchních milostných poměrů bez jakýchkoli starostí, co se týče dlouhodobých vztahů, protože vy tu přece dlouho nezůstanete. Tak co? Jsem blízko pravdy?"

Jeho rty se zúžily, až skoro zmizely. "Teď si asi myslíte, že jste mi to pěkně nandala."

"Jen tak, jak bylo potřeba. Přiju vám příjemný den, poručíku."

Otočila se a odešla, a Rikerovou myslí tentokrát neproblesklo žádné znamení, nevěděl, co cítí on, co cítí ona, ani co přesně by měl teď podniknout...

... pokud se dalo vůbec něco podniknout.

Jsem doma.

Deanna pokynula hlavou panu Homnovi, který ustoupil ze dveří, aby mohla vejít do domu.

V hlavě jí zazněla matčina odpověď jsem nahoře, maličká. Deanna se podívala nahoru k ložnici. Co se stalo, maminko? Nestávalo se, že by Lwaxana Troi byla v tuto denní hodinu nahoře v ložnici... obvykle pobíhala po domě, starala se o to a ono, anebo třeba bavila nějakou hlavu státu. Její nepřítomnost dole byla velice zvláštní.

Deanna vyběhla nahoru a vběhla do matčiny ložnice. Lwaxana ležela na posteli a vypadala úplně zničeně. Hlasitě smrkala do kapesníku.

"Maminko, co se stalo?"

Najednou to na mne padlo, odpověděla matka na Deannino slovní vyjádření znepokojení. Z ničeho nic jsem měla pocit,

že mi praskne hlava. Chraň si své zdraví, maličká. Nikdy si ho dost nevážíme, až dokud je neztratíme.

Můžu ti nějak pomoci, maminko?

Lwaxana hlasitě kýchl a pak se zamyslela. Ano. Jdi tam za mne.

Kam?

Velvyslanectví Federace pořádá dnes večer recepci na počest rigelského velvyslance. Jako dcera pátého domu bych tam měla být. Ale v tomhle stavu samozřejmě nemůžu.

Deanna se posadila na kraj postele a pohrávala si s prsty. Nahlas řekla "Byla bych radši, kdybych nemusela, maminko. Včera jsem přišla pozdě z Chandřiny svatby. Chodím pozdě spát kvůli studiu. Já - "

Lwaxana se posadila a její trpělivý výraz se proměnil v zamračený pohled. "Kdo je poručík Riker?"

S dlouhým podrážděným povzdechnutím Deanna odpověděla: "Nikdo, maminko. A ty už dlouho moc dobře víš, že nesnáším, když to děláš. Kdybych si o něm chtěla s tebou promluvit, udělala bych to."

"Dřív nebo později bys to udělala." Ale pak se zase přihlásila Lwaxanina rýma a ona musela znovu ulehnout, a když smrkala, uvažovala: takže, kdo je to?

Už jsem ti řekla, že nikdo. Jen jakýsi důstojník Hvězdné flotily, který nedokáže držet své... základní myšlenky... na uzdě. Nic to pro mě neznamená.

Znamená to pro tebe dost, maličká, když on je ten hlavní důvod, proč nechceš jít dnes večer na velvyslanectví. Deanna ze sebe, vyrazila podrážděný zvuk. Půjdu tam, maminko. Jasně? Já tam půjdu. Budu okouzující a skvělá a ujist'uju tě, že s poručíkem Rikerem si vůbec nebudu dělat starosti. Dobře?

Matka natáhla ruku a láskyplně ji pohladila po tváři. To je moje holčička.

A hluboko ve své duši, kam, jak doufala, ani její matka nedohlédne, si Deanna pomyslela: Skvělé. To je prostě skvělé.

Kapitola šestnáctá

Velvyslanectví Federace bylo ten večer úplně osvětlené a shromáždění bylo plné živého, nezávazného hovoru.

Na rozdíl od svatební slavnosti, které se zúčastnili převážně Betazoidi, a proto byla spíše tichá, společenské události na ambasádě vyžadovaly dle protokolu komunikaci verbální, aby se do ní mohli zapojit i obyvatelé jiných světů. A tak se Riker tentokrát cítil mnohem uvolněněji.

Pozoroval, jak Mark Roper dohlíží, aby všechno klapalo, a jak se snaží, seč může, aby se rigelský velvyslanec cítil jako doma. Až dosud Riker poznal Ropera jen jako rozčileného a utrápeného člověka, který byl nucen se zabývat detaily své práce, a tak bylo pro něj příjemným zjištěním, že Roper je vskutku diplomatem na svém místě, když dostane prostor.

Riker se v podobném prostředí také vyznal. Nechal svůj šarm plně, rozehrátl a co se týče chování a konverzace, nedalo se mu vůbec nic vytknout. Roper se k němu na chvilku přitočil a řekl: "Myslím, kapitáne, že jste se minul povoláním. Vy máte pro tuhle práci opravdu vloh." "

"Jsem jen nadaný amatér, pane."

"Ale jděte, nač ta skromnost."

Avšak Riker už jeho poslední poznámku nevnímal, protože jeho pozornost zcela zaujala Deanna Troi, která právě vstoupila dovnitř. Sledoval ji, jak se rozhlíží kolem a snaží se najít někoho známého. Jeden ze starších poradců si ji povšiml a ona se k němu hned připojila.

Roper to celé sledoval s pobaveným úsměvem. "Vaše mysl je někde jinde, kapitáne."

"Hmmm? Ach tak." Riker sklopil zrak, trochu zahanben, že dopustil, aby se jeho pozornost tak snadno rozptýlila. Co jeho výcvik? "Odpusťte, pane."

"Váš okázalý nezájem o Deannu Troi je tu zas."

"Upřímně řečeno, Marku... ona není zrovna přátelská."

"Vážně?" Roper se zdál být upřímně překvapen. "Ke mně se chovala vždycky jen přátelsky, tak jako ke každému, kdo ji poznal. Jste si jist tím, co říkáte?"

"No, ke mně se chovala velice rezervovaně."

"Kdy to bylo?"

"Já... náhodou jsem ji potkal. Ve městě."

"Aha. A jak jste se choval?"

Riker na něho chvíli civěl. "Normálně. Slušně." pak se odmlčel a připustil: "Vlastně jsem se cítil zatraceně nepříjemně."

"Nebesa! Proč?"

"No... Bylo pro mne velmi těžké chovat se přirozeně se ženou, která zná všechny mé myšlenky."

Roper střídavě hleděl na Rikera a na Deannu, která stála na opačném konci místnosti. "Kdo? Deanna? Ona nezná všechny vaše myšlenky."

"Cože? Ale -" teď byl Riker už úplně zmaten. "Myslel jsem, že... totiž, předpokládal jsem... a vy jste říkal, že její matka je tak -"

"Její matka ano. Ale Deanna není ani zdaleka takový telepat jako její matka. Abych byl přesný, její telepatické schopnosti jsou jen poloviční. Deannin otec byl Humanoid."

"Humanoid?" Rikera to ohromilo. Tak on má problémy s tím, jak začít mluvit s Betazoidy, a nějakému muži se dokonce podaří se tu oženit. A ještě k tomu s mocnou ženou.

"Přesně tak. Deanna neumí číst v cizích myšlenkách. Je empatic. Vycítí nálady, emoce, city. Vycítí upřímnost, faleš, sexuální touhu..." Roper se na chvilku odmlčel a čekal, až Riker vyjádří své překvapení. Když se toho dočkal, pokračoval: "K tomu má velké schopnosti... ale jen všeobecné."

"Aha." Riker přikývl a usmál se. "Takže... zřejmě bych se měl pokusit vše napravit."

Vykročil vpřed a náhle se mu do cesty postavila Wendy. Držela v ruce sklenici a byla v náladě.

"Wille, ty se mi vyhýbáš?" Položila mu ruku na rameno a nasadila rozmrzelý výraz. "To by mě moc bolelo." Riker hledal nějakou hladkou výmluvu, která by mu pomohla z té situace, ale pak se do toho vložil Roper a řekl: "Wendy... rád bych tě seznámil s rigelským velvyslancem."

"Vážně?" zavrlikala. Začínalo být zcela jasné, že ta sklenice nebyla v žádném případě první, kterou ten večer pije.

"Ano, vážně. Stojí támhle." Roper popadl svou dceru za paži a odvedl ji pryč. Na chvilku zpomalil a mrkl na Rikera. Riker se ihned chopil příležitosti a proklestil si cestu davem jako žralok. Za několik okamžiků se dostal až za Deannina záda a jednoduše tam zůstal stát a čekal, až se otočí.

Věděl, že si jeho přítomnost téměř okamžitě uvědomila, ale celou věčnost mu ukazovala jenom záda. Diplomati, s nímž hovořila, byl náhle odvolán k někomu jinému a byl nucen se s omluvným pokývnutím hlavy vzdálit. Pak Deanna vzdychla a ramena jí mírně sklesla.

"Co tam tak postáváte, poručíku?"

"Jak jste to poznala?"

"Cítím, jak mi dýcháte na krk."

"To nemyslím. Myslím, jak jste poznala, že jsem na Betazed přidělen pouze na pár měsíců?"

Pomalu k němu natočila obličej a tvářila se pobaveně.

"Totiž," pokračoval Riker, "původně jsem se domníval, že jste to vyčetla z mých myšlenek. Ale empatik by to nedokázal tak přesně vyčíst z myšlenek, že ne?"

"Ne. To ne."

"Nuže? Čekám." Dokonce předstíral, že netrpělivě podupává špičkou boty.

Prohlížela si nehty na rukou a řekla: "Poptávala jsem se. Stačí?"

"A pročpak jste to dělala?"

"Zajímalo mě to. Spokojen, poručíku?"

"Říkejte mi Wille."

"Prozatím si myslím, že se víc hodí "poručíku"."

"Prozatím?" Usmál se lichotivě. "Znamená to snad, že předpokládáte, že někdy v budoucnu se najde příležitost, kdy mě budete oslovovat křestním jménem?"

"V této chvíli, poručíku, bych vás nejraději uložila do počítače a odeslala s další várkou komuniké."

Předstíral, že ho zasáhla přímo do srdce. "Ach! Jak jste zlá, slečno Troi! Být obětí vašeho břítkého humoru..."

"Poručíku," řekla s těžkým povzdechnutím, "co po mně vlastně chcete? Nebo ne..." pozvedla ruce vzhůru v němém gestu. "Zapomeňte na to. Vím co chcete. Otázkou zůstává, jak vám mám říct, že nemám zájem."

Riker vystrčil rozhodně bradu. "Začněte se mnou chodit."

"Chodit s vámi?" zasmála se, "máte dojem, že nejlepší způsob jak vás odradit je povzbudit vás? No to je tedy unikátní logika."

"Neřekl jsem, že to má logiku."

"To se mi ulevilo."

"Ale říkám, že vám to dá možnost rozhodnout se na základě něčeho jiného než prvního dojmu. Když spolu strávíme nějaký čas a vy se rozhodnete, že nemáte zájem... dobrá. Přijmu to. Věřte mi... nevnučuji se tam, kde mě nechťejí."

Neodolala a vmetla mu do tváře: "To, si tedy mnoho společnosti neužijete."

Oči se mu zúžily a pak pomalu přikývl. "Dobrá." Pozdvihl ruce. "Dobrá. Ať je po vašem."

Chystal se otočit a odejít. Ale k jeho překvapení mu položila ruku na rameno. Podíval se na ni ještě jednou.

"Zítra mám hrozný den," řekla. "Pozití. Zastavte se kolem poledne, u mě doma. Uděláme si piknik. Já to všechno připravím."

"Nechci, abyste měla pocit, že mi prokazujete milost, slečno Troi. Totiž, nedělejte si násilí, nebo -"

"Poručíku, nezhazujte příležitost."

"Tak tedy v poledne."

"Dobře." Pak se odmlčela. "Povězte mi, poručíku, tady je spousta žen... a na řadu z nich byste jistě udělal větší dojem svým - zvláštním - druhem šarmu než na mne. Proč se tedy zajímáte právě o mne?"

"Protože si rád s někým nebo s něčím změním své síly."

"No to je skvělé. V tom případě to vy dva odstartujete, hned jak si pro mě přijdete."

"My dva?"

"Vy a má matka. Víte, taky si ráda změří své síly." Deanna se usmála tak sladce, až se Riker cítil celý nesvůj. "A já tuším, že vás bude přímo zbožňovat."

Kapitola sedmnáctá

Seržant Roger Tang, ostrílený veterán a velitel čety v bezpečnostní jednotce přidělené na Betazed, zahlédl Rikera, jak míří ke dveřím. "Poručíku," řekl a spěšně pozdravil.

Riker v duchu udiveně zavrtěl hlavou. Pozdravy už se po dvě století nevyžadovaly, ale Tang, zcela v duchu retro, znovu vyvolal ty staré časy extrémní disciplíny. Riker zamával rukou něco na způsob pozdravu a odpověděl: "Pohov, seržante."

"Tang si hnětl svou kulatou vyčnívající bradu. Velký fázér, který neustále nosil u opasku, měl připlácnutý k tlustému stehnu. Riker by se vsadil, že s ním chodí i spát. "Krásný den, poručíku. Kam máte namířeno... nevadí vám, že se ptám?" dodal rychle.

"Ven."

"Ano, pane, to vidím. Přibližný směr vaší chůze naznačuje, že miníte odejít branou ven. Jen jsem chtěl vědět kam, pane. Bezpečnostní důvody. Opatrnosti nikdy nezbyvá, víte."

Riker si založil ruce za záda a nedbale přistoupil k Tangovi. "Když to musíte vědět, seržante, mám schůzku."

Tang o tom chvilku přemýšlel. "Místní děvče, pane?"

"Ano. Místní děvče. Chtěl jsem si vzít jedno s sebou z Fortuny, ale nevešlo se mi do kufru."

"Zatracená směla," odtušil s účastí Tang. Ztišil hlas do důvěrného tónu. "Smím vám dát jednu radu, pane?"

Riker pokrčil rameny.

"Ti lidé vás mohou zničit."

Riker překvapeně zamrkal. "Prosím?"

"Jsou mírní. Jsou příjemní." Poklepal si na hlavu. "Pořád o něčem filozofují, něčím se zaobírají, něco zvažují. Zatraceně moc přemýšlejí, to si myslím já."

"Přemýšlení o různých věcech je dobrý zvyk, seržante."

"Jistě. Ale ne do té míry, kdy už nic jiného neděláte. Čeho je moc, toho je příliš i rozumování. Nebojují... raději mluví o důvodech, které vedly k neshodám. Kdysi jsem jednomu z nich řekl, že jedině, čemu Sindariňané rozumějí, je síla, a ten chlapík na mě koukal, jako bych spadl z vesmíru."

"No... nic ve zlém... ale vy jste skutečně spadl z vesmíru."

Tang se krátce zasmál a znělo to jako štěknutí. "Jo, když se to tak vezme, spadl. Podívejte, poručíku... chci jen říct, uvědomte si, kdo jste. A kdo jsou oni. Poznávat jiné kultury je správně... ale nepamenejte, že galaxie je rozdělená na dva tábory."

"A ty jsou?"

"Hvězdná flotila... a ostatní." Tang si přiložil prst na ústa a dodal: "Jasná věc."

"Díky, seržante."

Tang ještě jednou pozdravil a pravil: "To patří k službě." Pak se otočil a odkráčel. Fázer mu něžně pleskal o stehno.

Riker stál před panským sídlem, které bylo domovem Deanny Troi. Budova na něj udělala nesmírný dojem, a tak chvíli váhal se zaklepáním na dveře.

Neslyšel žádné kroky, ale potom se dveře pomalu rozevřely.

Riker vzhlédl.

A pak ještě výš.

Nad ním se tyčil vysoký muž. Nevypadal přesně jako Betazoid. Vůbec se nedal přesně zařadit. Bezvýrazně se na Rikera díval.

"Jsem poručík Riker. Přišel jsem vyzvednout Troi." Pak Riker zaváhal. "Jsem tu správně v rezidenci rodiny Troi?"

Muž pomalu přikývl a ustoupil, aby mohl Riker vejít dovnitř. Riker vešel a rozhlédl se zvědavě po bohatém zařízení.

"Kde mám počkat?"

Obr zavřel domovní dveře, ale na Rikerovu otázku neodpověděl. Riker si zcela ohromeně prohlížel to hrozivé zjevení, a pak za ním, kdosi promluvil: "S panem Homnem už jste se tedy seznámil."

Riker se ohlédl a spatřil přitažlivou ženu s dlouhými hnědými vlasy a velice aristokratickým držením těla. Přicházela k němu plynulým krokem v šedorůžovém plášti, který zvýrazňoval její tmavé oči a narůžovělou pleť. "A vy jste paní Homn?" zeptal se.

Pobaveně se zasmála. "Ne, ne, já jsem Deannina matka."

Potřásl rukou, kterou mu podávala a mírně se uklonil v pase. "Poručík William T. Riker. Ale říkejte mi, prosím, Wille. Nebo Williame, co se vám líbí víc. A jak mám oslovovat já vás?"

"Paní Troi."

"Aha," usmál se statečně. "Dobrá, paní Troi. Ehm... Mám s Deannou schůzku."

"Ano, vím." Vzala ho pod paži a uvedla do prostorného obývacího pokoje. "Hned tu bude. Právě se obléká... a já jsem si myslela, že by bylo vhodné, abychom si spolu trochu promluvili."

"Bude mi velkou ctí."

Usedl na pohovku a nečekaně hluboko přitom klesl do podušek. Lwaxana se posadila do blízkého křesla, které velmi připomínalo trůn: "Tak... povězte mi něco o sobě."

Přejel si dlaní po bradě a řekl: "Co kdybyste pověděla něco o sobě vy mně?"

Zasmála se tornu. "Vy jste dobrý, poručíku. Místo, abyste pronesl svůj projev, který bych mohla kdykoli nabourat, já mám začít jako první, abyste věděl, na čem jste. Budiž."

Náhle se její hlas změnil. "Jste agresivní, pracovitý, zaujatý, opatrný. Rád si držíte ostatní od těla, a proto se cítíte nesvůj v prostředí, kde jste donucen se chovat otevřeně. A navíc vás nesmírně přitahuje moje dcera a spojujete si ji s mnoha sexuálními fantaziemi. Vlastně doufáte, že tato vyjížďka skončí v dostatečně romantickém prostředí, aby se vám s použitím vašeho nemalého šarmu podařilo zlomit Deannin odpor a poskytnout jí všechny rozkoše vašeho mužství. Při milování upřednostňujete pozici -"

"Paní Troi!" zvolal Riker poněkud ostřeji, než zamýšlel.

"A jak je to s těmi olejovými mastmi s citrónovou vůní?"

Povstal. "Paní Troi, musím říct, že jsem šokován."

"Vy jste šokován?" vzhlédla k němu s nevinným pohledem, "poručíku, to jsou vaše myšlenky."

"Dost možná, ale jestli dobře rozumím, Betazoidi se pyšní svou zdvořilostí. A podle mého, vy ke mně nejste zrovna zdvořilá."

Paní Troi ztuhla. "To máte pravdu. Kam jsem jen dala své dobré vychování? Ani jsem vám nenabídla nic k pití. Pane Homne!" Rychle zatleskala. "Pití pro hosta."

"To jsem vůbec neměl na mysli. Vy mluvíte... jako bych byl nepřítel."

"To je váš výklad, poručíku. Nemyslím si o vás, že jste nepřítel. To vůbec ne. Považuji vás jen za jistou..." odmíkla se a uvažovala, "zkušenost. Prchavou, pomíjivou zkušenost, kterou Deanna prožije, poučí se z ní a dospěje. To je vše. Nepřítel je příliš silné slovo. K tomu, co jsem řekla, poručíku - myslím tím své shrnutí vaší povahy a myšlenek - sám jste mě k tomu vybídl. Sotva mě můžete z něčeho obvinít jenom proto, že jsem zdvihla rukavici."

Vedle Rikera se zjevil pan Homn s nápojem, který přinesl na zářícím stříbrném podnosu. Riker si ho bezmyšlenkovitě vzal.

"Pochopte, poručíku. Mám jisté povinnosti vyplývající z mého postavení. Jsem dcera Pátého rodu. Držitelka posvátného kalicha Riixu. Dědička Svatých kruhů Betazedu. Jsem zvyklá říkat, co si myslím, a také jsem zvyklá dbát zájmů své dcery. Je to poslušná mladá dáma. Zdělá po mně ohromnou zodpovědnost, která nyní spočívá na mých bedrech. Na rozdíl od vás, který žijete ve světě Hvězdné flotily a otvírají se vám nekonečné horizonty... Deanna si nemůže dovolit ten luxus. Jsou tu jisté zásady spojené s tím, kým je. Smířila se s nimi. Těší se na ně. Ráda bych, abyste ty zásady bral v úvahu. A nepřeju si, abyste jakkoli zasahoval do toho, k čemu je předurčena."

"Jakkoli, to znamená..."

"Nijak," pravila Lwaxana rozhodně, "prostě nijak."

"Paní Troi," řekl Riker pomalu a odhodlaně, "chápu, co mi chcete říct. Uznávám vaše postavení. Ale při vši úctě... nemůžete mi rozkazovat."

"Zcela správně," odvětila úplně klidným hlasem. "Ale Hvězdná flotila ano. A věřte mi, poručíku... jestli si bude dcera Pátého rodu stěžovat u Hvězdné flotily, určitě tam najde někoho, kdo ji vyslechne. Rozumíme si?"

Naznačila mu, aby se napil. Hleděl na obsah sklenice a na chvílku ho napadlo, jestli tam není jed.

"Klidně se můžete napít, poručíku."

Vzhlédl a opět si uvědomil, že čtení jeho myšlenek je pro ni zcela samozřejmé.

"Ani na okamžik jsem si vážně nepomyslel, že bych nemohl."

Sladce se usmála.

V ten okamžik se Deanna rozhodla vstoupit. Riker pocítil jisté zklamání - dlouhé husté vlasy měla svázané do malého, pevného uzlu. Křivky jejího těla skrýval volný, kaftanovitý oděv. V rukou měla malý košík. "Ahoj, Wille," řekla bodře. Povstal. "Deanno, moc ti to sluší."

"Až na to, že se mu nelíbí tvoje šaty a účes," pravila Lwaxana. Riker jí věnoval jedovatý pohled a Deanna trochu zmateně řekla: "Ale maminko... to oblečení a účes jsi mi poradila ty."

"Skutečně?" usmála se neupřímně. "Vlastně máš pravdu. Copak, můj vkus se vám nelíbí, poručíku?"

Ochotně odpověděl: "Mně by bylo jedno, kdyby si třeba oholila hlavu a oblékla se do pytloviny jako popelka. Deanně by to i tak slušelo."

Matka a dcera si vyměnily pohled a pak Lwaxana znovu pohlédla na Rikera. "Velmi uhlazeně jste to řekl, poručíku," poznamenala.

"Díky."

Přistoupil k Deanně a ukázal na dveře. Oběma rukama pořád křečovitě svírala košík s piknikem, ale při odchodu se na matku usmála.

Lwaxana její úsměv neopětovala.

"Doufám, že na tebe nebyla moc zlá."

Deanna a Riker se usadili na travnatý kopec s pěkným výhledem na betazedskou krajinu. Piknikový košík stál vedle a obsah byl rozložen kolem.

Dlouho tiše jedli. Deanna často pohlédla na Rikera a střídavě se mračila nebo usmívala. On si zřetelně uvědomoval, že spolu beze slova konverzují a že si ani plně neuvědomuje, o čem je řeč.

Ta poznámka, kterou pronesla, byla to odpoledne zatím asi nejdelší větou.

"Nic, co bych nezvládl," odpověděl vesele. Když to řekl, zvláště se zasmála. "Proč se tak směješ?"

"Víš, asi kvůli tvé odpovědi. Ptala jsem se, jaký dojem na tebe něco udělalo. A ty odpovíš tak, abys mě nenechal na pochybách, žeš tu situaci zvládl."

Nechápavě se na ni podíval. "No a?"

"Ne všechno musí být definováno podle toho, jestli to zvládáš, nebo ne. Někdy jen stačí, že ta situace nastala a žeš ji vzal na vědomí."

"To by asi moc nepomohlo."

"Proč ne?"

Lehl si do trávy a založil si ruku pod hlavu. "Nemůžeš se spokojit s tím, že situaci vezmeš na vědomí. Musíš s tím něco dělat."

"To není pravda. Co vaše Základní poučka? Neříká vám náhodou, že se nemáte do ničeho míchat?"

"Naznačuje nám jen, jak máme zvládat určité situace... zejména takové, které by byly v rozporu s kulturním rozvojem. Ale pořád se točíme kolem myšlenky, že každá situace se musí nějakým způsobem řešit... přestože někdy je nutné použít metodu mytí rukou."

"Aha." Sebrala z klína ubrousek, pečlivě ho složila a dala do košíku. "Je pro vás sebekontrola důležitá, poručíku?"

"Pro mne je důležité, aby se mi věci nevymkly z rukou. V tom je rozdíl."

"A v čem spočívá ten rozdíl?"

"Rozdíl spočívá v tom, že máš různé situace různých parametrů... a pokud prvky té které situace nevybočí z daných parametrů, je všechno v pořádku. Pak nemusíš dělat nic, jen sedíš a necháš věcem volný průběh. Jenomže někdy musíš věci kontrolovat, je třeba zabývat se osobně a do detailu každým prvkem. To je špatný způsob kontroly. Ukazuje sníženou schopnost předávat zodpovědnost."

Mírně naklonila hlavu. "Uvažuješ o všem v duchu Hvězdné flotily?"

"O všem ne."

Dlouho hleděli jeden na druhého a Riker v jejích očích cosi spatřil... něco, co ho vábilo.

Natáhl se, chytil ji za paži a přitáhl k sobě. Upadla do trávy a vyděšeně vykřikla. Tělo v jeho náručí bylo mdlé, ale přesto si přitáhl její obličej a přitiskl rty na její ústa. Něco elektrizujícího proběhlo jejich těly...

A pak pocítil v žaludku její koleno.

Riker se snažil popadnout dech a odvalil se. Držel se za břicho a slabě sténal. Když se vzpamatoval, Deanna si uhlazovala šaty a tvářila se, jako by se nic nestalo.

Vděčně do sebe vtáhl vzduch a pokusil se zahnat bolest. Deanna zatím z košíku vytáhla hnědé pečivo. "Zákusek?" zeptala se nevinně.

"Proč... proč jsi to udělala?" vyrazil ze sebe.

"Wille, proč se ptáš na takové samozřejmosti?" podávala mu pečivo. "Já se tě taky neptám, proč ses na mne vrhl.

Myslím, že to nepotřebuje vysvětlení. A myslím, že ani moje důvody, proč jsem ti v tom zabránila, nepotřebují vysvětlení. Takže mi pověz, pořád si myslíš, že máš všechno pod kontrolou?"

"Ani... moc ne." Bolest pomalu ustupovala.

"No vidíš... tak jsem se cítila před chvílí. Milování, Wille, znamená, že se dva lidé dobrovolně rozhodnou dát kontrolu nad sebou tomu druhému. Ale já jsem se ničeho vzdávat nechtěla. Proto jsem ji rychle musela získat zpět."

"Mohla jsi... jednoduše říct ne."

Zamračeně se na něj podívala. "To jsem udělala."

"Neudělala."

"Jasně si pamatuju -"

"Neudělala jsi to. Kdybys řekla ne, přestal bych. Pomalu se posadil a třel si své bolavé břicho. "Tím si můžeš být jistá."

Svraстила obočí a tvářila se zmateně. "Byla jsem přesvědčena, že jsem -"

"Chceš něco vědět?" řekl Riker a ukázal na ni. "Můžeš si klidně myslet, že to řekla... ale neřekla jsi to. A možná, že to neřekla, protože jsi to ve skutečnosti říct nechtěla. Jednu chvíli, ses vůbec nebránila. Vlastně ses chovala zatraceně vyzývavě. Něco ti povím - jsi si tak jistá, že znáš moje myšlenky. Já si myslím, že neznáš ani svoje vlastní."

"Skutečně?"

"Ano."

"V tom případě mi odpověz..."

Čekal na otázku. "No?"

"Chceš ten zákusek nebo ne?"

Potřásl zmateně hlavou. "To má být ta otázka?"

Ona vypadala rovněž zmateně. "Ano "

"Ne. Nechci zákusek, díky. Nejprve syté jídlo, potom tvoje koleno, můj žaludek toho má už dnes odpoledne dost."

"Dobrá. Jak chceš." Deanna nespouštěla z Rikera podezíravé oči... zřejmě proto, že si sama nebyla jistá, co k němu cítí... a snědla Rikerův zákusek společně se svým. Riker jí mlčky pozoroval.

Nakonec se zeptal: "Znáš hodně Humanoidů?"

"Několik. Většinou jsou to přátelé mého otce."

"Udělala sis na ně nějaký názor?"

"Ani ne. Jsou to lidé jako všichni ostatní. Povrchní generalizace jsou zřídka k něčemu dobré. Dávám přednost hodnocení od případu k případu."

"To je slovo opravdové studentky psychologie. Takže... co budeš dělat, až dostaneš titul?"

"Co budu dělat?" pokrčila rameny. "Nevím. Nejspíš nic."

Vytřeštil na ni oči. "Nic?"

"Totiž... znalost toho, jak funguje mozek a schopnost mluvit s lidmi... to mi určitě pomůže při mých společenských povinnostech. Mnohem víc, než mi by byla pomohla geologie."

"Ale... přece nehodíš za hlavu svou budoucí kariéru."

"Můj život je moje budoucí kariéra. Moje povinnosti jsou nedílnou součástí betazedské tradice. Nejsem jako ty, Wille. Mnoho věcí v mém životě je dáno."

"Víš, tohle už jsem slyšel," řekl Riker smutně. "Od tvé matky. Škoda, že nemáš svou vlastní hlavu."

"Mám svou vlastní hlavu," odsekla vztekla Deanna. "Sotva můžu za to, že se můj názor shoduje s matčíným názorem, že?"

"Jistě, jistě. Já jsem jen ubohý hloupý Humanoid, který ani dobře nechápe, co se mu táhne hlavou, a ty jsi chytrá Betazoidka, která všechno zná. Je libo ještě něco doplnit?"

Deanna si zklamaně povzddechla a začala házet věci zpátky do košíku. "Byla to hloupost," zamumlala částečně pro sebe.

"Nechápu, proč jsem se nechala přemluvit."

"Protože ses chtěla nechat přemluvit."

"Ach. To je nesmysl."

"Víš, co je tvůj problém, Deanno?"

"Ano. Můj problém jsi ty."

"Ne." Přisunul se blíž a dřepel si před ní. Když se na něho odmítala podívat, uchopil její špičatou bradu a otočil tváří k sobě. "Tvůj problém je, že všechno příliš analyzuješ. Ty už sis natolik zvykla studovat pocity a přemýšlet o pocitech a rozebírat pocity, že už nemáš ponětí, jak zkrátka jen žít s pocity."

"A tobě," řekla prudce a odstrčila jeho ruku, "stačí jen žít s pocity. Bude z vás jeden z důstojníků Hvězdné flotily, poručíku. Někdo, kdo nedokáže prostudovat situaci a klidně a racionálně rozhodnout co se má udělat. Vsadím se, že se nikdy nebudeš nikoho ptát na jeho názor. Vsadím se, že nebudeš stát o rady. Uděláš jenom to, co budeš chtít a kdy budeš chtít, impulsivně, protože tvé city tě k tomu budou nabádat, a ty do toho zatáhneš i celou svou posádku. A nebe buď jim milostivo, když se zmýlíš."

Sedl si na paty. Připadal si trochu hloupě a usmál se. "Ty mě opravdu musíš mít ráda, když se kvůli mně dokážeš takhle vzrušit."

"Jsi nesnesitelný."

"Popadla košík na piknik a vyrazila na cestu. Dlouhý kaftan jí plandal kolem těla. Riker se zvedl a připojil se k ní.

"A já se vsadím, že ty nevěříš v lásku na první pohled," řekl vyzývavě.

Ani se na něj nepodívala. "To chceš říct, že mě miluješ?"

"Ne, to nechci říct. Chci jen znát tvůj názor. Věříš v lásku na první pohled?"

Byl si jist, že řekne ne, tak jako Wendy. Proto ho překvapilo, když se zastavila a otočila k němu celou svou tvář s velkýma zamyšlenýma očima.

Pak se odvrátila a vykročila jiným směrem. Zmateně ji následoval.

Kopce tu byly strmější, a Deanna odložila košík, aby měla volné ruce a mohla šplhat nahoru. Riker šplhal za ní. Nebyl si jist, o co jde, ale nechtěl říct ani udělat nic, co by ji mohlo zastavit. Chtěl vědět, co Deanna zamýšlí.

Nakonec Deanna vylezla na něco, co vypadalo jako vrcholek, opatrně usedla a pečlivě si urovnala kaftan. Riker se posadil vedle a zatajil dech.

Otevřel se mu nádherný výhled. Ten předešlý se s tímhle nedal vůbec srovnat. Nebe bylo teď světle oranžové a stovky metrů pod nimi se jako stužka vinula řeka, hluboko mezi svými dvěma břehy. Dlouhá, nezkrotná stébla trávy vyrážela hned tu, hned jinde, snad náhodně, ale na druhé straně to vše přispívalo k celkovému obrazu a dojmu z toho místa, jako by vše bylo přesně naplánováno...

"Ráda sem chodím přemýšlet. Je to jedno z mých oblíbených míst."

"O čem přemýšlíš?"

"O lásce na první pohled." Odmlčela se. "Ano, opravdu v ni věřím."

"No, musím se přiznat, že mě to překvapuje. Tím se sotva vyznačuje racionální a neimpulsivní mysl. Lásky na první pohled je totální skok do neznáma."

"Není na ní nic moc racionálního," připustila. "Řekla bych, že můj logický výklad je romantičtější než cokoli jiného."

"A jaký je tvůj logický výklad, smím-li se ptát?"

Zprvu mlčela, jako by se snažila najít nejvhodnější způsob pro vyjádření svých myšlenek. "Myslím, že všichni jsme do jisté míry zlomené duše. Rozseknuté napolovic. Protloukáme se životem a hledáme zbytek sebe sama. A občas máme štěstí, že potkáme někoho, kdo v sobě má tu část z nás, kterou postrádáme. Nemusíme na to přijít vědomě, ale jistě je to možné pomocí nevědomí. Vidíme v někom... něco z nás."

Napřáhla před sebe ruce dlaněmi k sobě. "Proto se stává, že někoho potkáš a ihned se v jeho společnosti cítíš pohodlně. Máš pocit, že ho znáš odjakživa. Je to proto, že je součástí tebe a ty jsi součástí jeho. Jste spřízněné duše. Prostě se k sobě... hodíte." Propletla si prsty. "A jelikož se k sobě hodíte, nic vás nemůže od sebe odtrhnout, ledaže by se jeden z vás pustil." Uvolnila sevření a odtáhla ruce od sebe.

"A jak jsi přišla k té..." zdvořile si odkašlal, "té teorii?"

Usmála se. "Jeví se mi to jako nejrozmumnější vysvětlení, proč se dali dohromady mí rodiče. Totiž, žádná rozumná bytost by je nepovažovala za pár, v kterém to může fungovat. Ale matka prohlásila, že v ten okamžik, kdy se setkali, prostě... věděli." Pokrčila rameny: "Takže, kdoví."

"Jenže to je tak trochu smutné, ne?"

"Pročpak?" zeptala se překvapeně.

"Protože pokud jsi racionální typ, až jednou potkáš svou "spřízněnou duši", zřejmě to zintelektualizuješ k smrti. Jak může čistě romantická představa obstát, když ji racionálně vykušáš? Nikdy se nepoddáš impulsu."

"Láska na první pohled nepřichází dnes a denně. Můj přístup je jiný než tvůj. Ty jednáš na základě svých impulsů. A jsem si jistá, že jsou to celkem vzato dobré impulsy. Jsi velmi sebevědomý a tvoje povolání to vyžaduje. Ale na takový stav myslí já nejsem zvyklá. Pochybuju, že máme nějakou budoucnost."

Přitáhl se k ní a řekl: "Tak mě změň."

Vytřeštila na něj oči. "Cože?"

"Studuješ, aby z tebe byla psychologka., Budeš pomáhat lidem. Jestli si myslíš, že mám nějaké citové nedostatky, pak mi tedy zkus pomoci."

"Ještě nejsem zcela vyškolená terapeutka, Wille. Nemám k tomu kvalifikaci. Ty bys... byl bys jako pokusný králík. Nebylo by to etické."

"Proč ne? Je to neetické jen tehdy, když se vydáváš za něco, co nejsi. A já budu klidně dělat pokusného králíka. "Věř mi, pochybuju, že cokoli z toho, co řekneš nebo uděláš, bude horší než výcvik důstojníků ve Hvězdné flotile."

Napřáhl ruku. "Co říkáš? Platí?"

Chvilí na něj hleděla: "Ty doufáš, že ti to poskytne příležitost se se mnou milovat."

"Přesně tak," řekl bez váhání. "A ty v to doufáš také. V skrytu duše jsi vděčná za tu příležitost "povznést" mě na tvou úroveň, aby ses mohla cítit lépe, když sestoupíš do nižších sfér mé přizemnější úrovně."

Mluvil s takovým přesvědčením a jistotou, že Deanna pocítila cosi neobvyklého... tváře jí hořely. Riker si červeně v jejích tvářích ihned všiml použil tentýž tón, kterým ho nedávno počastovala ona sama: "Nečetl jsem ti v myšlenkách. Odvážil jsem se hádat. A tys to jen potvrdila." A díval se na ni tak vyzývavě, že mu stiskla ruku tak silně... tak silně, že se pár minut nemohl hýbat. "Tak platí. Připravte se na úlohu pokusného králíka, poručíku Rikere." "Slečno Troi, zaveďte mě do labyrintu."

Kapitola osmnáctá

V kavárně hned u velvyslanectví Federace usedl Mark Roper k snídani. Prohlédl si jídelní lístek a pak se zamyslel, co si dá. Za malou chvíli to měl na stole, péčí usměvavé číšnice, která věděla, že si nic jiného nedá, znala název jeho účtu a odečetla si z něj nejen cenu jeho snídaně, ale i spropitné.

Marku Roperovi to ušetřilo spoustu nervů a starostí s jídlem.

Zaklepání na okno kavárny ho přimělo, aby vzhlédl. Venku stál poručík Riker, v dobré náladě a odpočatý. Roper mu pokynul, aby se k němu přidal, a mladý důstojník vešel do kavárny a posadil se naproti němu.

"Tak jaké to bylo včera s Deannou?" zeptal se Roper.

"Velmi hezké. Velmi hezké."

"Vsadím se, že se Lwaxanou to bylo něco docela jiného."

"Ovšem."

"Takže mi povězte... dělal jste to s Deannou?"

Celé Rikerovo tělo se nevěřicně zhroutilo do sebe. "Marku... proč vás tolik zajímá můj sexuální život?"

"Svůj vlastní už nemám," opáčil Roper trochu, smutně, "a tak musím dostat svůj požitek v zastoupení."

"Pokud vám mohu poradit, najděte si někoho, a rychle. Začíná to zavánět posedlostí. Mimochodem, nedělá vám starosti, jak to přijme vaše dcera, když si něco začnu s Deannou?" A pak se zamračil. "Moment. O to vám přece jde, že?"

"O co mi jde?"

"Vy byste rád, abych si s Deannou začal, protože pak bych dal pokoj vaší dceři."

Roper se tomu hlasitě smál, tak hlasitě, až se rozkašlal. Když se pak uklidnil, řekl: "Kapitáne... přisuzujete mi příliš machiavellistické motivy. Nemám nic proti tomu, co děláte vy a moje dcera. Ani proti tomu, co děláte s Deannou.

Upřímně řečeno, neměl bych nic proti tomu, kdyby si něco začala má dcera s Deannou. I když to by mě, připouštím, strašně překvapilo. Jsem jen zvědavý, to je všechno."

"Tak abych uspokojil vaši zvědavost..."

"Nic se nestalo."

"Přesně tak."

"Náhodou," řekl Roper, naklonil se kupředu a ukázal na Rikera, "že, jste se o něco pokoušel a ona vám to zadržela?"

"No..." Riker si mírně odkašlal, náhodou ano."

"Myslel jsem si to."

Riker se podívil. "Proč jste si to myslel?"

"Nejste Deannin typ. Znáám ji, znám prostředí, z něhož pochází. Její vkus by ji vedl k někomu víc intelektuálně založenému - neberte to jako urážku."

"Neberu to tak," odpověděl Riker, přestože si nebyl zcela jist, jak na to má reagovat. . "Ale nejsem přece žádný mentální trpaslík."

"Ale já jsem neřekl, že jste. Zdaleka ne. Jste velice bystrý chlapík. Jenom neuvažujete stejným způsobem jako ona. Ona je malá bouřka a vy jste blesk v lahvi. Pochybuju, že byste měli s tím druhým dostatek trpělivosti, aby mohlo mezi vámi cokoli vzniknout."

"Abyste věděl, já se s ní ještě uvidím. Vlastně už zítra."

"Ne!"

"Je to tak."

"Vaše věc, kapitáne. Jen doufám, že nepočítáte s tím, že Deanna přeruší vaše krátké údobí celibátu během pobytu na této planetě."

"Nemám v úmyslu pěstovat celibát, Marku," řekl Riker, naklonil se kupředu a ztišil hlas, "a jestli to opravdu musíte vědět... rozhodně mě chce."

"Nesmysl."

"Je to pravda. Jenom si to ještě nepřiznala. Však ona procitne."

"Kdy? Na smrtelné posteli?"

"Mnohem dříve."

"To se nikdy nestane."

"Ale stane, Marku. Vsadte se."

Roper se na něj uličnický podíval. "Tak dobrá. Sto kreditů na to, že s ní nikdy "intimně nesblížíte".

Riker se nevěřicně zasmál. "Marku! O to bych se nikdy nevsadil! To je... naprosto nevkusné, to je..."

"Dvě stě kreditů."

"Tak tomu už říkám sázka."

Roper varovně vztyčil prst. "A žádné podrazy. Ne abyste ji opil. Musí to být zcela vzájemné. Nesmíte ji nutit." "Nutit? Marku, já jsem nikdy v životě nenutil žádnou ženu. Mluvím čistou pravdu. Za koho mě máte?"

Roper poplácal Rikera po hřbetu ruky. "Kapitáne... mám u vás dvě stě kreditů."

Kapitola devatenáctá

Betazedské muzeum umění bylo ve vysoké, úctyhodné, neuvěřitelně vyzdobené budově. Deanna a Will stáli venku a ona mu vysvětlovala dějiny této budovy, projektantské práce a teorie, které jsou s ní spojeny. Hovořila nepřetržitě několik minut.

Pokud jde o Rikera, ten byl spokojen, že má znovu rozpuštěné vlasy a že oděv, který měla na sobě, víc zdůrazňoval její postavu. Tomu, co řkala, věnoval jen malou pozornost, až se na něj nakonec otočila a řekla: "Co se vůbec snažím?"

"Cože?"

"Vždyť tebe to vůbec nezajímá, Wille. Pokouším se ti vysvětlit, proč je tahle budova sama o sobě uměleckým dílem."

"A já se snažím vysvětlit tobě, Deanno, že dokážu oceňovat v jeden okamžik vždy jen jedno umělecké dílo."

"A teď ještě stále oceňuješ mě."

"Myslím, že ano."

Vzdychla, vzala ho za ruku a řekla: "Tak pojď." Táhla ho k budově a kolem velkých sloupů dveřmi dovnitř.

Uvnitř hrála hudba, hlasitá a zvučná, připomínající trochu varhany.

Vyluzoval ji velký nástroj s mnoha píšťalami, který stál uprostřed velké kruhové místnosti. Kolem hudebníka seděli různí Betazoidi, kteří poslouchali hudbu s očima zavřenými a blaženým výrazem v tváři. Riker se rozhlédl snažil se zjistit, o co tu jde. Hudba byla dobrá, ale nic zvlášť vynikajícího. Nechápal, proč na posluchače tak hluboce působí.

Pohlédl na Deannu a viděl, že i ona jí zjevně podléhá. Oči měla napůl zavřené a jemně se pohupovala podle tónů. Riker zašeptal: "Co je s tebou?"

Otevřela oči a podívala se na něj. Její pohled byl nevěřící, jako by nechápala, že on může mluvit. "To je hudba duše," zašeptala, "poslouchej. Nech ji pronikat každým svým pórem. Co ti to říká?"

Poslouchal. Nechal hudbu pronikat každým svým pórem.

"Co mi to má říkat?" zeptal se.

Rozzlobeně ze sebe cosi vyrazila, popadla ho za ruku a vlekla ho pryč rozlehlou chodbou.

Vzduch v budově byl chladný jako v jeskyni. Riker se rozhlédl kolem a pokoušel se vnímat okolí. Oči už přivykly přítmi a on se snažil nalézt něco překvapujícího a převratného. Něco, co by dalo jeho nejvnitřnějším myšlenkám hlas a naplnilo ho pochopením. Jenže na nic zvláštního nikde nenarazil.

Deanna ho zavedla do jakési místnosti a ukázala kolem sebe.

Na zdech visely obrazy. Pro všechny z nich by Riker použil termín "abstraktní"... nevypadaly jako obrazy něčeho konkrétnějšího. Před každým obrazem byla malá lavička a mnohde na ní seděl nějaký Betazoid a pozorně si dílo prohlížel.

"Sem chodím jednou týdně," zašeptala Deanna. Přestože ztišila hlas, jak jen to bylo možné, obrátily se na ni zraky přítomných. Tiché společenství zde bylo normou. Lidé si prohlíželi ji, pak Rikera, a pak zase ji a jejich výrazy se změnily z lehkého pobouření na shovívavé pochopení... a v několika případech dokonce soucit - k Rikerově značné nelibosti.

"Jednou týdně? Pročpak?"

Vedla ho k jednomu dílu, které se vyznačovalo soustřednými střikanci červené, modré, zelené, bílé, černé a dalších barev, které Riker nedokázal určit. Zde, v jedné z odlehlejších částí místnosti, právě nikdo neseděl. "Protože, Wille," řekla tiše, "je to jedna z metod, kterou používám, abych se sama sobě neodcizila." Přesto, že jeho pohled zůstal prázdný, odvázně pokračovala: "Abys , mohl plně porozumět ostatním, musíš porozumět sám sobě. Jen pokud si budeš vědom, jaké jsou motivy tvého jednání, pochopíš, jaké jsou motivy druhých."

"To jsem studoval na akademii. Ten seminář se jmenoval dynamika velení."

"Velení komu?"

"Jiným důstojníkům. Posádce."

"Aha, totiž, víš... v tomto případě se snažíš velet jenom sám sobě. A teď... podívej se na ten obraz a pověz mi, co ti to říká."

"Tohle mi má taky něco říkat? Nemůže tady na té planetě alespoň něco mlčet?"

Jeho poznámka vyzněla ještě sarkastičtěji, než původně zamýšlel, avšak Troi se nedala odradit. "Na Betazedu věříme v úplný kontakt. Kontakt jednoho s druhým. Kontakt se světem. Ale než se tak může stát, musíme navázat kontakt sami se sebou."

"Jak se jmenuje ten obraz?"

Zmateně na něj vytřeštila oči. "Cože?"

"Jak se jmenuje? Jaký má ten obraz název? Budu mít alespoň nějaké vodítko k tomu, co chtěl malíř říct, když budu vědět, jak tu zatracenou věc pojmenoval."

"Ta "zatracená věc" nemá jméno. To by bylo arogantní... jako by malíř chtěl vnutit svůj pohled na svět i divákovi."

"Ohromné. Podívej, nemohli bychom začít s jiným obrazem? Něčím, co něco připomíná?"

Chtěl se zvednout, ale ona ho stáhla zase dolů. "Wille, ty se ani nesnažíš. Říkal jsi, že budeš spolupracovat." "Promiň," povzdychl si. "Tak já se o to pokusím, ano?"

Potíž byla v tom, že pokaždé, když se na něj podíval, pokoušel se ji v duchu svlékat. Ale věděl, že takové nekontrolované myšlenky by ho přivedly znovu do nesnází. A tak se statečně zaměřil na obraz.

Byla to změř. Cákance barev. Bez ohledu na to, jak pozorně se na něj díval, pořád se mu to jevilo jako změř barev, nic víc.

"Teď se snažíš až moc."

Podrážděně vyprskl. "Napřed mi řekneš, že se vůbec nesnažím a teď mi řekneš, že se snažím až moc. Tak jak je to?"

Podíval se na obraz. "Nemohla bys mi říct, co ode mne vlastně chceš?"

Potom na hrdle pod lebkou pocítil dva silné prsty, které se tiskly k sobě a masírovaly ho. Deannina paže se pohybovala v pravidelném krouživém rytmu.

Pocítil, jak z něho padá napětí, o němž neměl ani tušení. Byl rád, že se nevidí, protože si byl jist, že se tváří jako pitomec.

"A teď," řekla měkce, "zatímco odpočíváš... podívej se na ten obraz a pověz mi, co vidíš. Nauč se dívat pod povrch, za hranice vnějšího. Co se dá z toho obrazu vyčíst... a co se můžeme dovědět sami o sobě?"

Jeho hlava se kývala zepředu dozadu v mírném houpavém pohybu. Hleděl na obraz celou věčnost.

"Vidím..."

"Ano?"

Chvilí byl zticha a pak řekl: "Vidím... změř barev."

Přestala ho masírovat. "A to je všechno?" řekla úplně znechuceně.

"To je všechno. Je mi líto." Otočil se k ní a nebyl si jist, jestli se zlobí víc na sebe nebo na ni. "Nechtěla bys přece, abych ti lhal... a pochybuju, že bych mohl, i kdybych chtěl. Vidím změř barev. Velkou pitomou změř barev."

"Pitomou? To řekneš? Pitomou?"

"Nemám abstraktní umění moc rád. Když se na něco dívám, chci, aby se to něčemu podobalo."

Zamyslela se a složila ruce pečlivě do klína. "Řekněte mi, poručíku. Až budete dál zkoumat galaxii, nevyhnutelně narazíte na věci, které se nepodobají ničemu, co byste si vůbec dokázal představit. Co hodláte v těch případech dělat? Budete je pokládat za jaksi méněcenné? Nebo si budete myslet, že s nimi není něco v pořádku? Jak je budete hodnotit? Podle míry jejich pitomosti?"

"V případech, kdy se setkám s novými formami života přesahujícími mou zkušenost, mám k dispozici přístroje, které mi pomohou. Řadu senzorů. Rentgeny. Pohotoví tlumočníky a komunikační přístroje. Nebudu muset -"

"Nebudeš se muset spolehnout sám na sebe."

"Tak to jsem neřekl."

"Neřekl. Ale v konečném důsledku se to tomu rovná, poručíku. A věř mi, octneš se v situacích, kdy ti všechny přístroje světa nebudou nic platné. Mohou tě vést, ale ty se budeš muset spoléhat na něco, co je za tím. Ostatně, troufám si říct, že občas budeš muset jednat v rozporu s tím, co ti přístroje řeknou... anebo v rozporu s tím co ti říkají lidé. A ty budeš muset velmi přesně vědět, proč si myslíš to, co si myslíš, protože jinak by ses mohl vydat špatným směrem."

"Děkuju vám za názory, slečno Troi... načerpané nepochybně z mnohaletých zkušeností v Hvězdné flotile."

"Nemusím mít vůbec zkušenosti s Hvězdnou flotilou, poručíku, abych chápala, jak je důležité znát svou mysl."

"Skutečně?" Uchopil její ruku a pevně ji stiskl. "A co tvá mysl říká o citech, které chováš ke mně? No?"

Jeho pohled snesla vyrovnaně: "Říká mi, že zřejmě musíme začít s něčím mnohem elementárnějším než tohle." Zvedla se. "Pojď. Jdeme odsud pryč."

"Kam jdeme?"

"Zpátky ke kořenům."

Nad nimi se tyčil strom s hnědým a zkrouceným kmenem. Nebylo na něm žádné listí a zdálo se, že větve ční až do nebe. Kmen byl tak zkroucený, že bylo snadné na něj vylézt. Deanna to udělala a pokynula Rikerovi, aby ji následoval. Šplhal a cítil úlevu, že tohle bylo alespoň trochu zábavné... zvláště proto, že se rád díval na hru Deanniných svalů pod přiléhavým oblečením.

Zastavila se asi tři a půl metru nad zemí. Na obě strany čnely mohutné větve. Odsunula se na jednu z nich, a když ji Riker chtěl následovat, zavrtěla hlavou a ukázala, že má jít na druhou stranu. Pokrčil rameny a udělal, co mu naznačila.

"Váš problém, poručíku, je, že žádosti vašeho těla příliš ovlivňují vaši mysl," řekla, když se oba usadili na větvích naproti sobě.

"Co tím chceš naznačit?"

"To, jak tě přitahuju, například. Nebo jak tě přitahuje většina žen, řekla bych. To jsou jen hormony. Je to poháněno výlučně tvou sexuální touhou, která je biologická, nikoli intelektuální. Ale ty jsi víc než ochoten vyměnit svůj intelekt za požadavky svých biologických procesů."

"Cos to prve říkala? O lásce na první pohled, co v ni věříš? Jak do toho zapadá biologie?"

"Nezapadá do toho. Láska na první pohled je duchovní. Jenže ty uvažuješ příliš primitivně."

"Chceš říct, že" - trochu se zašklebil - "že nejsem schopen se do někoho zamilovat na první pohled, protože myslím svými žlázami a to automaticky vytěšňuje všechny vyšší emoce?"

"Správně."

"Velmi pěkně děkuju, slečno Troi."

"To nebyl kompliment," řekla škrobeně. "Vyšší emoce nás oddělují od nižších forem života."

"Jenom to?"

"Vyšší emoce a chování u stolu."

"Pověz mi Deanno, měla jsi někdy opravdu dobrý sex? Nebo je to pro tebe jen teorie?"

Zasmála se tomu. "Vy o mně skutečně nic nevíte, poručíku. Myslíte si, že stačí, když se budete usmívat, dábelsky pomrkávat, působit na mne svým šarmem a silou, a já se pak dobrovolně poddám vaší zdrcující mužnosti."

"Tak nějak."

"Poručíku, vítejte v dvacátém čtvrtém století. Nevím, jak to chodí na Zemi nebo na palubách kosmických lodí... ale na Betazedu chce žena od muže víc, než aby byl pouze hrdina se skvělou figurou. Někým, kdo odnese svou bezmocnou dámičku pryč ve svém svalnatém náruči, tím ji omámí a ona mu pak odevzdá své tělo v horkých agóniích vášně. Tady takové ženy nejsou. Já taková nejsem."

"Ne, samozřejmě, že ne. Jsi dost zaměstnaná tím, že děláš přesně to, co ti maminka nařídí, a jsi přesně taková, jakou tě chce mít. Takže nemáš čas nechat se ovlivnit někým tak přízemně sprostým, jako jsem já."

Nezatvářela se zrovna jsi mi vysvětlovala, jak mám oddělit duchovní potřeby od tělesných?"

"Ale jistě, jistě. Zrovna jsi mi vysvětlovala, jak mám oddělit duchovní potřeby od tělesných."

"Tak dobrá. Je to vlastně velmi jednoduché. Uchop pevně větev tak jako já." Udělal to a ona pokračovala: "Teď se prostě svezeme Z větve a pokusme se vydržet co nejdéle."

"To je zkouška síly svalů... což se mi zdá trochu hloupé, jelikož jsem samozřejmě silnější než ty. Takže jestli to má být soutěž..."

"Budete soutěžit jen sám se sebou, poručíku. A navíc to nemá co dělat se silou svalů, protože svaly a tělo mají vždy své omezené možnosti, bez ohledu na to, jak jsi trénovaný. Dosáhneš bodu, který nelze překonat. Ale na druhé straně, správně trénovaná mysl je neomezená. Připraven? A... teď."

Deanna se svezla po větvi dolů a visela tam s nohama více než metr nad zemí. Riker učinil totéž.

Hleděl na ni a povšiml si, že její špičky nesměřovaly dolů, ale spíše rovnoběžně. Oči se jí zavřely, když předřikávala tichým, melodickým hlasem: "Teď... dříve nebo později se tvoje prsty budou chtít pustit instinktivně se budeš tomu impulsu bránit. Nebraň se mu. Místo toho... jednoduše jej nevnímej. Musíš jej vymýtit ze své nejnítěrnější podstaty a místo toho se soustředit na něco jiného."

"To jako na co?"

"Na cokoli. Cokoli, co odvede tvou pozornost od tvého těla - nebe. Oblaka. Ptáci v letu. Vznik hvězdy. Cokoli, co tě odpoutá od hmoty. Teď udělej to, co já soustředím se na nějakou představu, přijmi ji do své mysli. Zavři oči. Vdechuj nosem, pomalu a pravidelně, vydechuj ústy, takhle," předvedla mu to. "Pomalu, pravidelně, postupně... to je ono."

Riker zavřel oči, ale pak se natočil a sledoval Deannu skrz přivřená víčka.

Vypadala zcela uvolněně. Nádra se pomalu zvedala a klesala, takže pohyb byl téměř nepostřehnutelný. Pokoušel se očistit svou mysl. Myslet na něco jiného, než že ho prsty začínají trochu bolet a ramena měl ztuhlá. Myslel na Deannu. Představil si ji tak, jak ji viděl poprvé na té svatbě - nahou a usměvavou.

Stála na pláži, právě vyšla z moře a po těle jí stékaly pramínky vody. Pomalu potřásla hlavou a voda z jejích hustých vlasů cákala na všechny strany. Potom kráčela pomalu k němu, s úsměvem a otevřenou náručí, a její prsty mu kynuly, aby k ní přistoupil...

Pohybovala prsty... s napřaženou náručí...

Cítil, jak bolest roste až za hranice jeho tolerance. Otevřel oči a zpozoroval, že má prsty zpocené, že mu kloužou a ztrácí v nich sílu. Zoufale se snažil upravit polohu, ale v prstech nebyl žádný cit. Neměl představu jak dlouho už tam visí, protože ztratil pojem o čase... ale bylo to dost dlouho na to, aby mu ruce od loktů výš ztuhly.

Tiše zamumlal jakousi kletbu, pustil se větve a dopadl těžce dolů.

Seděl tam, opřáhl se a díval se vzhůru.

Deanna tam stále visela. Vyrovnaně. Klidně. Vypadala, jako by jí patřil všechn čas světa. Oči měla stále zavřené, hrud se zdvíhala a klesala v téměř rytmu jako dřív... ne. Ve skutečnosti se pohybovala mnohem pomaleji.

Seděl tam, pozoroval ji a snažil se různými cviky rozproudil znovu krev.

Deanna tam visela.

Když se Rikerovi vrátila krev do nadloktí, pocítil prudkou bolest. Trhnul sebou, když se dotkl odřené kůže na dlaních. Potom znovu vzhledl ke své učitelce.

Deanna tam visela.

A visela.

Neměl ponětí, jak dlouho to trvalo... deset, snad patnáct minut. Možná déle. Na jejím štíhlém těle se stále ne projevovaly žádné známky únavy.

Po nekonečně dlouhé době se Deanna začala pomalu pohupovat sem tam. Oči měla stále zavřené. Postupně rozkomíhala tělo tak, aby se mohla jako gymnastka vyšvihnout kupředu, omotat nohy kolem větve a přitáhnout se zpátky do sedící polohy.

"Co to děláš tam dole?"

"Co to děláš tam nahoře?" kontroval. "Už ses unavila?"

"Ne. Ještě jsem to mohla chvíli vydržet. Škoda, žeš to nevydržel. Asi tě stáhla ta váha tvých svalů. To musí být hrozně nepohodlné, být o tolik silnější než má maličkost."

Vstal, opráhl se a vykročil ke kmeni stromu. Když ho Deanna viděla, vzepřela se a stoupla si na větev, jako provazochodec. Vypadala velice uvolněně.

"No dobrá, dokázala jsi, cos chtěla," řekl a snažil se, aby to neznělo znechuceně. "Teď můžeš slézt."

Deanna udělala krok ke kmeni, aby se jej mohla chopit a svézt se po něm dolů...

A noha jí uklouzla.

Deanna ztratila rovnováhu, zapotácela se a s vyděšeným výkřikem máchla rukama do vzduchu.

Riker nebyl daleko od stromu. Jako blesk byl pod ní, rozpráhl náruč, sklouzl dolů a zachytil Deannu, ještě než dopadla.

Nestihl se však zapřít a její váha ho srazila k zemi. Klesl na kolena, čelisti sevřené napětím, ale pevně ji držel.

Reflexivně mu položila ruce kolem krku. Snažila se ovládnout a automaticky provedla dechové cvičení, aby znovu nabyla, duševní rovnováhy. Riker zatím prudce zavrtěl hlavou. Pak se na ní podíval... a usmál se od ucha k uchu.

Vstal a držel ji přitom stále v náručí. "Jsi celá?"

"Nic mi není. Můžeš mě pustit -"

Její tváře byly jen centimetry od sebe a Riker využil příležitosti a políbil ji na ústa.

Vydrželi tak dlouho a on pocítil, že její tělo ochabuje. A pak úplně roztála a její ruce reflexivně sevřely jeho lopatky, jako by se bála, že zmizí, nebo že ten okamžik skončí.

Ale nakonec to byla ona, kdo to celé skončil. S hlučným mlasknutím se mu vytrhla. "Pust' mě," zašeptala. Okamžitě mě PUSTÍ!

Pustil ji.

Nechtěl to udělat. Ale tak děsivě naléhavý rozkaz vůbec nečekal. Spadla mu k nohám, rychle se zvedla a odstoupila od něj.

"Já tě slyšel," řekl, "v hlavě. To znamená, že se zlepšuju. Že je to tak?"

"Nemohl jsi mě slyšet v hlavě."

"Já vím, co jsem -"

"Mlč!" vykřikla a zuřivě zadupala.

Odvrátila se od něho a pochopitelně se snažila ovládnout. Neudělal žádný vstřícný pohyb, zůstal od ní tak daleko, jak to jen šlo.

Bolelo ji to. Bože, jak ji to kvůli němu bolelo.

V tom okamžiku očistil svou mysl, protože instinktivně nechtěl na nic myslet ani nic cítit, aby to nezachytila a nepůsobovalo jí to ještě větší úzkost. A tak najednou na nic nemyslel. A cítil se úplně svěží.

"Deanno -"

Neodpověděla. Tiskla dlaně pevně k sobě a snažila se zpomalit svůj dech. A když se pak k němu otočila, všechn zmatek byl pryč. Místo toho byla vyrovnanost sama.

"Tvým problémem bylo," pravila velmi nezaujatě, "že ses znovu snažil probudit erotické sny o mně. A následkem toho ses zaměřil na své tělo. Nemůžeš se přes to přenést, pokud se soustředíš jen na to. Měl byste to mít na paměti, poručíku."

"A teď vážně," přistoupil k ní. "Dobrá, víte, co si myslím, slečno Troi. Já se domnívám, že vaše tělo a mysl nejsou tak sladěny, jak byste si představovala. Domnívám se, že vaše tělo chtělo spadnout do mé náruče, na rozdíl od toho, co si o mně myslí váš mozek. A tak vás vaše jindy tak jistá noha zradila."

"Takže jsem ti podvědomě padla do náruče, to chceš říct?" chabě se zasmála.

"Je to možné, ano."

Znovu se zasmála. "Ne, poručíku. To není možné. Pro vaši informaci, ulomil se pode mnou kousek kůry a to způsobilo, že jsem uklouzla. To je vše. Když se rozhlédnete po zemi, určitě najdete místo, kam ten kousek spadl. A teď mě omluv..."

Otočila se a odcházela pryč. Volal za ní: "Kdy máme další lekci?" ale neodpověděla. Strávil dalších dvacet minut prohledáváním každého centimetru půdy a snažil se najít ten zrádný kousek kůry.

Žádný nenašel.

Kapitola dvacátá

U Troiových měli v ten den tichou večeři. Jediným zvukem bylo stálé jemné vyzvánění, které obstarával pan Homn uprostřed stolu pravidelnými údery na malý nástroj, jehož prostřednictvím děkovali bohům Betazedu za požívané jídlo.

Lwaxana co chvíli pohlédla na Deannu. Dcera ten večer vypadala zabraná do myšlenek, ponořená do sebe. Když Lwaxana ze zvyku vyslala jemnou narážku do dceřiny mysli, aby zjistila, co ji trápí, s ohromením pocítila, že její myšlenkový dotaz byl odražen. Mohla samozřejmě ihned proniknout hlouběji a účinněji, ale to by bylo proti nepsané dohodě mezi nimi. Obvyklé letné dotyky byly jedna věc. Vynucený přístup poté, co se setkala s vědomým odporem, bylo něco zcela jiného.

Deanno...?

Lwaxana nedostala odpověď a musela se s podrážděním přenést do mnohem nepohodlnější verbální komunikace, pro kterou bylo třeba přerušit jídlo: "Deanno."

Deanna vzhledla. "Ano maminko?"

"Co tě trápí, maličká?"

Dcera se statečně usmála, "Nic, maminko."

"Obvyklé lži?" otázala se Lwaxana s nevolí. "Nejprve odvrátíš myšlenkový dotek a pak následuje lež, že tě nic netrápí, když to zjevně není pravda. Myslela jsem, že jsme k sobě mnohem otevřenější, Deanno. Upřímně.... dotklo se mě to."

"Nemusíš být, maminko, dotčená jen kvůli tomu, že se ti nechci svěřovat s intimnějšími detaily svého života." Lwaxana nadzdvihla obočí. "Intimnějšími?"

"Maminko, nechci to probírat."

Lwaxana vyslala do Deanniny mysli poněkud brutální vlnu a dočkala se očekávané reakce. Deanna trochu zrudla a odsekla. "Tos přehnala, maminko."

"Dost možná. Ale trefila jsem se?"

"Ma-minko..."

"Je to on, že? Ten důstojník Hvězdné flotily, Striker."

"Riker."

"Takže on."

Lwaxana před sebou pečlivě složila ubrousek a otočila se ke sluhovi. "Pane Homme, chci odeslat komuniké na Hvězdnou flotilu."

Deanna prudce uhodila do stolu a řekla: "Opovaž, se!"

Lwaxana se zatvářila, jako by jí Deanna naplivala do jídla a pak se pomalu, užasle otočila na své dítě. "'Opovaž se'?" opakovala nevěřičně. Deanna sklopila zrak a neslyšně pohybovala rty. "To říkáš mně," pokračovala Lwaxana, "co se já, držitel Svatého kalicha Riixu, mám či nemám opovážit? Při Velkém ohni, dovolíš, abych se zeptala, mladá dámo, jestli si uvědomuješ, s kým mluvíš?"

"Maminko, prosím tě, odpusť mi to -"

"Takhle se mnou mluvit nebudeš... tím velkorysým, přímočarým tónem. Já nejsem jednou z tvých "kamarádek", Deanno. Nejsem jednou z tvých povrchních známostí. A už vůbec nejsem jedním z tvých přátel z Hvězdné flotily."

"On není přítel! On není ani... maminko, mně se ani nelíbí!"

"Tak kdo to tedy je?" vyzvíдалa Lwaxana, "co pro tebe znamená?"

"Zklamání. Velké zklamání, to je všechno. On je... studijní práce na téma povrchní arogance. On je... nula. Nula. Na neosobní úrovni."

"Mám ti připomenout," pronesla Lwaxana škrobeně, "tvé závazky k Wyattovi?"

"Já vím, maminko. Ale upřímně, opravdu mě chceš nutit do té... dohody?"

"Maličká, já tě přece k ničemu nenutím! Tady jde o tradice a zvyky. Já si nevymyslím nic, co by tvůj život dělalo složitějším a horším. Jednoduše tě učím tomu, co tradice znamenají, a že je třeba je dodržovat. A ty, protože znáš své místo ve společnosti a závazky z toho vyplývající, je budeš dodržovat. Že ano?" Poslední slova nebyla míněna jako otázka.

Deanna sklopila zrak.

"Že ano?" Tentokrát to znělo ještě naléhavěji než předtím.

"Ano, maminko," odpověděla Deanna automaticky frází, v kterou už nesčetněkrát opakovala při nejrozličnějších příležitostech.

"To je dobře, protože, upřímně řečeno... a to ti podávám jen své povrchní vysvětlení, vzhledem k tomu, že mi nechceš dovolit do té věci víc proniknout... je zcela jasné, že se nedokážeš tak docela kontrolovat, když přijde na toho poručíka."

Deanna sevrhla rty a vzhledla: "Já se úplně kontroloju, maminko. Já nejsem nějaké... nějaké nadržené zvíře."

"To jsem vůbec neřekla."

"Ne, ale naznačila to."

"Vůbec jsem nenaz -"

"Naznačila."

"Tak dobře, možná, že jsem to naznačila," přiznala Lwaxana a pozvedla ruce "Ale je to pochopitelné. Vypadáš nesvá, když o něm uvažujeme. Snad bych si měla promluvit s někým z univerzity. Pokud je ten poručík pouhou studijní prací, pak mám dojem, že tě univerzita není schopna naučit ani nejelementárnějším věcem, jako je například vědecký odstup."

"Oni jsou velice dobří, maminko. Prosím... nemíchej se do toho. Já poručíka Rikera zvládnou."

Lwaxana se na ni pronikavě zahleděla. "A co u tebe znamená "zvládnou"?"

"Znamená to, že jsem schopná svěprávně věci řešit bez tvé pomoci."

Lwaxana o tom chvíli uvažovala a potom nabodla na vidličku další kousek ryby. A pak prostě řekla: "Jen pozor, aby to nedopadlo jinak."

Pan Homn zazvonil a Deanna sebou mírně škubla. Zvláštní, že si po celá ta léta nikdy neuvědomila, jak zatraceně protivné to zvonění je.

Riker se ve svém apartmá na velvyslanectví natáhl na postel a četl úvod do betazedské filozofie, který mu doporučila Deanna.

Nerozuměl tomu. Příklad za příkladem byly čtenáři předkládány různé situace a po nich následovala zhruba tato otázka:

"Co byste udělali nebo řekli vy, v takové situaci?" A Riker se s železnou pravidelností mýlil.

Přešel k dalšímu příkladu a četl ho nahlas, protože ho napadlo, že tak tomu třeba lépe porozumí: "Přítelkyně vám řekne, že je velmi rozrušena. Její přímý nadřízený se o její práci vyjádřil kriticky a ona se tím cítí zklamaná a dotčená. Jak zareagujete?"

Riker nad tím uvažoval a pak nahlas řekl: "Tak tedy, řeknu jí jednu z těchto dvou věcí: buď aby se zamyslela nad svými pracovními návyky, zjistila, co zanedbala, a zlepšila svůj výkon, anebo pokud je pevně přesvědčena, že kritika nadřízeného je neopodstatněná, může to nadřízenému říct a ukázat proč. Kdyby nepřiměřená kritika pokračovala, může mu sdělit, že pokud neupustí od nesmyslných požadavků, obrátí se na vyššího nadřízeného a podá stížnost." Chvilku to ještě zvažoval a dospěl k závěru, že je to dobrá, solidní, rozumná odpověď a našel si v textu místo se správným řešením.

Četl to nahlas a ničemu nerozuměl.

"Povězte svá přítelkyni" - četl Riker nevěřičně - "že chápete její rozrušení. Že víte, že je ve složité situaci, ale že jste si jist, že dokáže věc vyřešit. Popište svou životní zkušenost, kdy jste měl podobné starosti. Dejte jí najevo, že není sama a že se na vás může spolehnout jako na zdroj citové podpory."

Zíral na ta slova, která svítila z obrazovky a zavrtěl hlavou. "Ale co se tím vyřeší?" zeptal se znechuceně. "Sedět tam a litovat se, jak je život složitý? Vždyť takhle nelze ten problém ani pojmenovat! To nepovede k zlepšení. Proč by za mnou s tím problémem chodila, když nechtěla, abych se pokusil najít způsob, jak ho vyřešit?"

Odsunul znechuceně obrazovku a vypnul ji. Bylo to absurdní. Tang měl úplnou pravdu. Ti lidé se donekonečna zabývali tím, jak se kdo cítí.

Rozhodl se, že se na to zeptá Deanny, až ji příště uvidí. Což nebylo zítra.

Ani pozitiv.

Ba ani popozití.

Koncem týdne už mlčení ze strany "učitelky" začalo být tak trochu záhadné, ne-li přímo zneklidňující. Několikrát se zastavil v jejích sídle a opakovaně slyšel, že Deanna tam není, nebo že nemá čas. Požádal, aby ho navštívila, ale nikdy to neudělala.

Začal být podrážděný a svou podrážděnost dal najevo, když se seržant Tang náhodou zastavil na kus řeči o novém kanónu. Riker se unáhlil a pak toho ihned litoval.

"Promiňte, seržante. Unáhlil jsem se."

Tang na něj civěl a zamyšleně si třel strniště na bradě. Riker se na chvilku zamyslel, čím to sakra je, že Tang vypadá permanentně neoholen. Zkracoval si snad jenom špičky vousů do této obzvlášť neuspořádané podoby?

Způsobem, který byl trochu příliš důvěrný na seržanta ve styku s poručíkem - na druhou stranu však úplně odpovídal Tangově povaze - poplácal vesmírný veterán Rikera po rameni a řekl: "Pojďte se mnou, poručíku. Mám tam dole něco, co zrovna potřebujete."

Riker následoval Tanga do nižších pater velvyslanectví, která občas sloužila jako skladové prostory. V té chvíli byly prostory relativně prázdné, protože recepce na počest rigelského velvyslance vyčerpala značnou část zásob. Riker věděl, že několik týdnů sem nedorazí žádná loď, která by zásoby opět doplnila.

Riker byl překvapen - ale ne příliš překvapen - když viděl, že Tang přebudoval se svými muži ty velké prostory na provizorní zbrojnice. "Umíme vystačit s tím, co máme," řekl Tang. "Tu a tam ovšem máme i trochu štěstí." "Dobrý bože." Riker hleděl na jeden z nejmasivnějších kusů výzbroje, který kdy viděl. Všel na zdi a byl téměř tak velký jako sám Riker. Podíval se na Tanga a optal se: "Smím?"

Tang zamával rukou směrem ke zbraní. "Vy jste velitel. Jako doma."

Riker sejmul dlouhou, válcovou zbraň a zapotácel se pod její hmotností. Nebylo snadné dát ruce tam, kde měly být, a navíc cítil, jak mu zbraň klouže s ramene. Ale Tang mu pomohl nabýt znovu rovnováhy, i když se zřejmě bál víc o tu zbraň než o Rikera.

"Tu máte, vemte si to vy," řekl Riker a předal zbraň Tangovi. Přestože byl Tang o hlavu menší než Riker, zdvihl zbraň lehce, jako by vážila jen zlomek toho, co ve skutečnosti. Riker se pokusil potlačit své ohromení nad tím projevem síly, ale podařilo se mu to jen částečně. "Co je to?"

"Tohle," řekl Tang a poplácal zbraň pyšně volnou rukou, "je novinka v oboru pohyblivé obrany země - vzduch. Libela 10, přenosný ramenní fázový kanón model II."

"To vybízí k otázce, jaký byl model I."

"Model I vybuchl během pozemních zkoušek a zničil polovinu Pluta. Ne že by to někomu vadilo - stejně to byla nudná planeta." Když si povšiml Rikera výrazu, usmál se a odhalil při tom mírně nepravidelné zuby. "Dělám si legraci, poručíku."

"To jsem pochopil," lhal Riker. "Jak je ta věc silná?"

"Při maximálním výkonu bych zřejmě byl schopen vychýlit jeden z betazedských měsíců z oběžné dráhy."

"Teď si zase děláte legraci."

Tang na něho pohlédl s nečitelnou tváří. "Netvrdím, že bych se trefil."

Pověsil zbraň na zeď a vzal z podstavců dva menší terčové fázery. "Pojďte. Ukážu vám, co tu pro vás mám." Vedl Rikera do jiné místnosti, která byla trochu tmavší, a podal mu jeden z fázérů. Potom odepnul z opasku pár malých věcíček ve tvaru kosočtverce. "To patří k běžné výbavě pozemní bezpečnosti," komentoval. "Abychom nezlenivěli, ať jsme, kde jsme."

Výhodil je do vzduchu a ony začaly samy poletovat po místnosti. Nepravidelně vykonávaly trhané a vířivé pohyby a třeptavě se přitom leskly. Rikerovi se jich podařilo několik sestřelit. Tang jich sestřelil mnohem víc.

A jako by nemusel zrádné střelbě věnovat celou svou pozornost, Tang poznamenal: "Je v tom ženská, vidíte?" "Co, prosím?"

"Jedno z těch místních děvčat, jak jste říkal, že s ní budete chodit. Udělal jste se do ní... neberte to jako projev neúcty."

"Neudělal jsem se do ní, seržante. Mají zajímavou filozofii. Snažím se jí porozumět."

"Kolik filozofie pro život potřebujete? Když na vás něco zaútočí, zastřelte to. Když to na vás nezaútočí, nechte to na pokoji. Zbytek je jen omáčka."

"To je dost zúžená představa, seržante."

"Tahle představa vás udrží naživu, poručíku Rikere. Já jsem pořád tady. Mí lidé sdílejí mou představu. I oni jsou pořád tady. A o to jediné tu kráčí."

"Nazdar, Wille."

Oba muži se zarazili a ohlédlí. Spatřili Wendy Roperovou. Měla na sobě bílou kombinézu, která jí přiléhala k tělu jako druhá pokožka. "Ahoj seržante."

"Slečno," pozdravil Tang.

Obrátila se k Rikerovi a nedokázala skrýt rozčarování, které se zračilo v její tváři. "Wille... pořád jsi někde pryč."

"Já, no... měl jsem teď spoustu práce, Wendy."

"Vážné?" opáčila a naklonila vyzývavě hlavu. "S čím?"

"Byl jsem..."

"Poručík byt většinou zaměstnán inspekcemi obranného systému, slečno," pravil Tang škrobeně. "Máme zprávy, že

každou chvíli může dojít k útoku."

"Ano, každou chvíli," řekl Riker jako ozvěna.

"Spoustu času taky zabraly bezpečnostní procedury. Všechno z obavy o vaši bezpečnost, slečno."

"Aha. No... až budete mít chvilku čas, poručíku... ráda vás zase uvidím. Myslela jsem, že jsme začali docela dobře."

Pokývla k Tangovi. "Na shledanou, seržante." A odkráčela. Riker slyšel její lehké kroky, když vystupovala po schodišti nahoru.

"Hodné děvče," prohodil Tang. "Velmi příjemná společnice. A co je nejlepší - neberte to jako projev neúcty - není přemoudřelá, pokud víte, kam tím mířím."

"Nezbývá než souhlasit."

"Ale předpokládám, že ona není tou mladou dámou.. ?"

"Ne, není."

"Nikdy jste nezahřival dvě postele najednou, poručíku?"

Riker se na něho úkosem podíval. "Myslíte tím mít víc než jen jeden poměr?"

"Když to tak chcete nazvat, ano."

"Abych byl upřímný... zahřival. Ale jaksi, než se to všechno vyjasní s Deannou -"

"Deanna je to místní děvče?"

"Ano. Nevím, jak to říct, seržante, ale nebylo by to... nevím, jak bych to řekl... jaksi správné."

Tang nesouhlasně zamlaskal. "Špatné znamení, poručíku. Velmi špatné. Štíty nastavit, pokračovat obezřetně."

"Bráno na vědomí a zapsáno do deníku, seržante. Mimochodem," Riker začal znovu střílet po poletujících kosočtvercích. "Nemusel jste kvůli mně Wendy lhát."

"Já vím, pane. Na druhé straně mám jisté zkušenosti, co se týče krytí palbou. Považujte to za část mých služebních povinností."

"Dobrá... děkuju vám za to. Nevěděl jsem přesně, jak jí říct o Deanně... zvlášť, když ani nevím, jestli je co říkat."

"V pořádku, poručíku."

"Skoro celý týden se ani neukázala. Snad bych měl zajít na univerzitu, kde má přednášky..."

Tang prudce zavrtěl hlavou, nicméně zásah byl přesný. "Velká chyba, pane. Moc velká chyba. Mějte na paměti, že ona vás také neviděla. Teď jí to buď leží v hlavě a v tom případě ji nechte ještě chvíli podusit, až dokud to sama nevydrží, anebo na vás vůbec nemyslí a v tom případě to nemá smysl. Ale jestli za ní poběžíte, dáte jí do ruky strategickou výhodu. To by byl velmi špatný manévr."

"Děláte z toho vojenské tažení."

Tang na něho pohlédl. "Víte, pane... vážně se tomu říká válka pohlaví. Válka je válka. Strategie je strategie. A vítězství" - Tang rychle dvakrát za sebou vystřelil a trefil oba poletující kosočtverce přímo doprostřed, až se roztrhly a s řinkotem dopadly na podlahu - "je to, co se počítá."

"Vítězství není všechno, seržante."

"Vítězství není všechno, pane... ale prohru nelze brát na lehkou váhu."

Riker se snažil nalézt odpověď, ale na žádnou nepřišel. "Myslím, že je to pravda."

"To není z mé hlavy, pane. Prý s tím přišel jakýsi filozof ve dvacátém století. Ti lidé tehdy věděli, o čem mluví." "Který filozof?"

Tang se zarazil a sraštil čelo. "Už si ne - počkat. Vzpomínám si. Jmenoval se Charlie Brown."

Riker o tom chvilku přemýšlel a pokýval hlavou. "Ten Charlie Brown musel být velmi moudrý muž."

"To bych řekl, pane. To bych řekl."

Kapitola dvacátá první

Mark Roper se pochechtával. "Tak kdy dostanu svých dvě stě kreditů?"

Seděli naproti sobě v kavárně, kde se ze setkání při snídani vyvinul ranní rituál. Riker si natíral žitný toast máslem a podíval se nevinně na Ropera. "Co máte na mysli?"

"Těch dvě stě kreditů, které mi dlužíte za sázku o Deannu."

"Mám na to ještě spoustu času, nemyslíte, Marku?" pravil Riker vyrovnaně.

"Spoustu času?" Roper se zasmál. "Kapitáne, čas nehraje žádnou roli. Přerušila s vámi všechny styky. Nyní nebo na soudný den, na tom už nic nezměníte. Nestane se to. Lwaxana mi řekla -"

"Co vám řekla?" vyzvídal Riker a jeho oči dostaly dychtivý a trochu rozčilený výraz. "Kdy jste s ní mluvil?"

"Nezávazný rozhovor asi tak před týdnem."

"Proč jste mi nic neřekl?" zakousl se do toastu.

"Vždyť vám to říkám. Upřímně řečeno, vy jste nebyl ani předmětem hovoru. Vyměňovali jsme si poznámky o tom, jak je složité vychovávat dcery. A Lwaxana se chlubila, jak jí Deanna posлуouchá a jak dělá, co jí Lwaxana řekne, protože je vedená k zodpovědnosti jako dcera Pátého rodu. A jako příklad uvedla, jak ukončila vztah mezi Deannou a "tím chlapem z Hvězdné flotily," protože se to nehodilo."

"Ukončila vztah," řekl Riker ledově. "Divné. Já to vidím trochu jinak."

"Já vím, že to vidíte jinak," zněla Roperova klidná odpověď. Nabodl kus vejce a řekl: "Ale přesto... myslím, že vaše vidění nemá pro situaci velký význam, že ano, kapitáne?"

Riker probodl Ropera pohledem, avšak starší z mužů byl ztělesněný klid. A proč by také nebyl? Pokud šlo o něj, vyhraje přece sázku o dvě stě kreditů.

Ale Riker na to měl poněkud odlišný názor.

Problém byl v tom, že seržant Tang mu dal jednu cennou radu. Běhat za Deannou, navštěvovat ji v domě, začínat si s ní něco, když byla zjevně zastrašena svou matkou... to nevypadalo zrovna nejnadějněji. Otázkou zůstávalo, co bylo potenciálně víc ponižující. Vrhout se na Deannu? Nebo prohrát sázku?

Tangův hlas mu stále zněl v hlavě a varoval ho před špatnou strategií. Varoval ho...

... jeho hlas, který mu zněl v hlavě.

A tehdy dostal nápad.

Na druhý den, po ranním setkání s Tangem, kde si prošli nejnovější zprávy z Hvězdné flotily o činnosti nájezdníků, se Riker vydal na univerzitu. Vybral si pro sebe vhodné místo, usadil se pod velkou, bohatě zdobenou sochou uprostřed univerzitního areálu a jednoduše čekal. Dříve nebo později kolem něho Deanna bude muset projít.

Strávil tam půl dne a sledoval slunce, jak putuje po obloze, a stíny, jak mění svou polohu. Byly to jednoduché, bezvýznamné věci. Ale pozoroval je, soustředil se na ně, snažil se cvičit. Přitom zpomaloval a prodlužoval svůj dech. Vdechoval nosem a vydechoval ústy.

Dělal to nejen kvůli, tomu, aby našel klid duše. Měl určitý záměr, pohnutku ke svému jednání. Využil naléhavosti a odhodlání, aby se soustředil na své myšlenky a na všechno, co dělal.

Ztratil úplně pojem o čase, ale něco ho přimělo, aby vzlédl.

Byla to ona.

Kráčela přes areál a povídala si s několika přítelkyněmi. Něčemu se smála a v záblesku iracionálního okamžiku pocítil Riker ohromnou zášť. Jak to, že je veselá, když on má v hlavě takový chaos?

Ale tak tomu nesmělo být. Nesměl se tomu chaosu poddávat. Musel potlačit zmatek a soustředit se plně na to, co přijde.

Nedíval se na ni. Místo toho pozoroval prodlužující se stíny a znovu prováděl pravidelné dechové cviky. Dosáhl až na dno sebe sama, až k té rozhodnosti, která byla motorem jeho kariéry. Nyní však mělo toto jádro jeho energie dát do pohybu cosi jiného.

Cítil, jak se v něm energie zdvíhá, cítil - nebo alespoň doufal, že cítí - schopnosti, potenciál, na který se mohl spolehnout. A pak vyhledal očima Deannu.

Za tu chvíli ji její odměřené kroky přivedly jen o pár metrů dál. A dívala se na něj. Zjevně si ho právě všimla, jemně dloubla do jedné ze svých přítelkyň a pokynula hlavou směrem k Rikerovi. Ta druhá dívka se rovněž podívala, všechny tři si ho chvíli prohlížely a pak daly hlavy dohromady a chichotaly se.

A Riker zabral Deannu, v duchu pořídil snímek a otiskl si ho do svých myšlenek. A potom se odhodlal k nedisciplinovanému, neuhlazenému výlevu.

Ty se mě bojíš, sdělil jí.

Odměna za jeho herkulovský výkon přišla okamžitě. Deannu to, vyhodilo z rytmu chůze a udiveně se rozhlížela kolem. Pak se podívala přímo na něj a ve tváři měla šokovaný výraz.

Budiž jí přičteno ke cti, že se ihned vzpamatovala. Obnovila pravidelný krok a pokusila se chovat, jako by se nic zvláštního nestalo.

Ale Riker to poznal, sakra, poznal to.

Ještě jednou se pokusil vysílat, ale jeho myšlenky už byly chaotické a tékající, naplněny radostí z úspěchu. Nedokázal se znovu vzpamatovat dost rychle - stále měl značné rezervy v sebeovládání.

Pochopil, že měl jen začátečnické štěstí. To však nic neměnilo na tom, že dal Deanně přesně vědět, co si myslí. V podstatě jí hodil rukavici přímo na její domácí půdě.

Obezřetně se dívala jinam a pokračovala s přítelkyněmi v cestě přes areál. Deanna dokonce zrychlila chůzi. Rikerovi bylo jasné proč: obávala se, že se za ní rozběhne.

On však nic takového neměl v úmyslu. Když byla Deanna téměř z dohledu, odvážila se rychle ohlédnout za sebe.

Viděla však Rikera sedět přesně na tom samém místě jako předtím, se skříženými nohama jako vznešený Buddha.

Riker spal, když na jeho dveře někdo naléhavě zaklepal. Ve zmatku se posadil a pohlédl na chronometr. Byla hluboká noc.

Nejprve si myslel, že došlo k útoku. Omotal kolem sebe přikrývku a spěchal ke dveřím.

Stála tam Deanna se založenýma rukama a oči jí svítily.

"Já se tě nebojím."

Rikerovi to chvíli trvalo, než přehodil výhybku a uvědomil si, že žádné nebezpečí ze strany útočných vetřelců nehrozí. Přesto se poměrně rychle vzpamatoval. "Skoro jsi mě oklamala."

"Samozřejmě, není těžké tě oklamat. Na základě čeho se domníváš, že se tě bojím?"

"Na základě toho, že jsi se mnou přerušila veškeré styky. Na základě toho, že se mi vyhýbáš."

"Přerušila jsem s tebou veškeré styky, protože než abych věnovala čas někomu, kdo není schopen pochopit nuance naší filozofie, dala jsem přednost jiným věcem."

"No, rozhodně alespoň něčemu rozumím," řekl a opřel se o rám dveří, "protože jsem na tebe dokázal přenést své myšlenky."

"Šťastná náhoda. Pouhá shoda okolností. Kromě toho jsi to neudělal pro uspokojení z otevření své mysli. Udělal jsi to proto, abys přitáhl mou pozornost, možná dokonce, aby ses ke mně znovu dostal, třeba neumělým způsobem. Co se týče toho, že se ti vyhýbám, má přítomnost zde by měla být dostatečným důkazem, že je to prostě směšné. Jak můžeš - ?"

"Protože pokaždé," přerušil ji Riker nelítostně, "pokaždé, když jsme blízko sebe, začínáš ztrácet kontrolu. Tvé tělo začne vysílat signály, které tvůj mozek odmítá přijmout. Smiř se s tím, Deanno... dokážu tu tvou intelektuální káru pěkně

vyšinout z dráhy."

Její pohled byl pevný a nepoddajný. "Obleč se."

"Kam jdeme?"

"Ven."

"Kam? Proč bych s tebou měl chodit, když mi nechceš říct, kam jdeme?"

Vyzývavě se na něho podívala, "Copak, poručíku, bojíte se mě?"

"Tak dobrá," řekl za chvíli. "Dej mi na to pár minut."

"Máš na to tolik času, kolik jen chceš."

Byla celkem teplá noc. Místo, na němž Deanna stála, zaléval měsíční svit, který se odrážel od hladiny velkého jezera. Ruce měla skřížené, jako by jí bylo chladno.

Riker stál za ní a trpělivě čekal. "Je tu krásně," řekl opatrně. "Chodíš sem často?"

"Ano," řekla trochu roztržitě. "Čas od času."

"Pěkná samota."

"To je schválně."

Stáli na kraji lesa. Riker se podíval vzhůru na stromy a na napřažené větve, které vypadaly jako prsty, co ho chtějí odlákat do lesních temnot. "Takže co teď? Budeme zase viset na větvích?"

Obrátila se tváří k němu. "Svlékni se." Vytřeštil na ni oči. "Co prosím?"

"Je to terapeutická metoda, kterou jsem se naučila před pár dny na semináři. Svlékni se. Úplně."

Nevyrovnaně se usmál. "Dobrá. Co je to za tip? Je tu někde v lese schovaná některá z tvých přítelkyň? Svléknu se donaha, vy mi se berete šaty a utečete s nimi. Budu muset jít zpátky do města, přijít na ambasádu a vysvětlit, jak jsem vlastně přišel o uniformu. Veliká legrace na účet Pozemšťana, že?"

Deanna si zhluboka povzdychla, sáhla dozadu a rozepnula spony na své tunice. Za pár vteřin tu stála před Rikerem nahá a hodila mu své oblečení. Dopadlo na malou hromádku k jeho nohám.

"Svlékni se."

Riker se svlékl.

Stáli tam v měsíčním světle nazí, tváří v tvář, a pak k němu Deanna přistoupila. Rikerovo tělo se uvnitř třásl, ale pokusil se nedat to na sobě znát.

"Lehni si." Hlas měla pevný, ale Riker si pomyslel, jestli není uvnitř stejně rozrušená jako on.

Tak proč by sakra on měl být rozrušený? Určitě to není takové, jako kdyby měla být jeho první ženou.

Deanna viděla, že stojí a nehýbá se. "Jestli chceš a jestli si pořád myslíš že jde o nějaký žertík vezmi si uniformu do rukou, aby ti ji žádný "komplic" nemohl sebrat."

Riker si pomalu lehl na zem.

"Na bok. Zády ke mně."

Rikera to úplně zmátlo, ale udělal, oč žádala. Přitáhl trochu nohy vzhůru, vypadal trochu jako nenarozené dítě a cítil se trochu pošetile.

Zaslechl za sebou nějaký pohyb, a pak si Deanna k němu lehla. Přitiskla se k němu způsobem, kterému Pozemšťané říkají lžice, podle toho jak se do sebe lžice vkládají. Vsunula jednu ruku pod něho, druhou položila přes a ovinula se kolem jeho těla.

Na rameni ucítil její bradu, ale tento kontakt byl z těch nejméně dráždivých, které cítil. Zbytek jejího těla byl ze zadu přitisknut k jeho. Puls a myšlenky mu běžely jako o závod. Její tělo bylo neuvěřitelně teplé. Cítil každý sval, jako by měl v sobě příliš mnoho krve... jako by ta krev nevěděla kudy kam a hrozilo mu, že každým pórem vybuchne.

"A nyní," zašeptala, "si promluvíme."

Jeho hlas zněl přiskrceně. "Pro-promluvíme?"

"Ano. Víš... musíš ještě v sobě rozvinout mentální disciplínu. Musíš se naučit ovládat. Musíš se naučit ke mně chovat bez myšlenek na fyzickou stránku věci."

"A tohle mě má přimět, abych se zbavil fyzických představ o tobě!" Zatoužil ji k sobě obrátit, zmocnit se jí, otočit, ji na záda a -

"Tak je to správně," řekla nelidsky chladně. "Budeme si povídat o všem, co bys rád a zůstaneme takhle. Seznámíš se s tím, co je tvoje sexualita a moje sexualita a pak budeš schopen přejít k duchovnějším věcem."

"Umím si -" ale jeho hlas mu o oktávu přeskočil. Odkášlal si, pokusil se ignorovat koně cválající jeho hlavou a začal znovu. "Umím si představit daleko lepší způsob, jak se seznámit se sexualitou - a bylo by to mnohem zábavnější, než jak se cítím zrovna teď."

"Jak se cítíš zrovna teď?"

"Bolí mé celé tělo a mám chuť výt na měsíc."

K jeho údivu se tomu jemně zasmála. A le pak pravila: "Kdybychom podlehli těm impulsům, Wille, jen bychom pokazili vše, o čem jsem mluvila. Tělesná žádost musí přijít až po duchovní žádosti."

Riker by ji byl nejraději zabil. "Proč to sakra děláš?" procedil skrz zuby. "Proč se musím cítit, že bych nejradši vylétl z kůže? No ovšem, samozřejmě, na tebe to vůbec nepůsobí, ale já se z toho zblázním!"

Zašeptala něco tak tiše, že tomu vůbec nerozuměl. "Co?"

"Povídám," zopakovala s jistým sebezapřením, "že na mě to zcela určitě taky působí."

"Vážně? A... ehm... jak?"

Pohládila ho jednou rukou po hrudi a řekla poněkud bezmocně: "No, jak ty si myslíš?"

Pokusil se co nejlépe ovládnout svůj hlas, aby se mu netrásl, a odpověděl: "Deanno... pokud oba cítíme takhle... tak by

mělo smysl, kdybychom...?"

"Wille." Poprvé zněl její hlas skutečně prosebně. "Wille, já nemůžu. Copak to nechápeš? První a nejdůležitější: lidé se musejí spojit na intelektuální a duchovní úrovni. Pokud se milují výlučně kvůli fyzické přitažlivosti, pak je to jen... jen sexuální akt. To by byla chyba."

"Deanno... jak může být odevzdání tomu, co oba chceme, chybou?"

"Já nechci, Wille."

"Ale říkalas přece...?"

"Nechci se poddat impulsům, které cítím. Proč to nedokážeš pochopit? Zničilo by to vše, v co věřím. Necítím k tobě nic na duchovní úrovni. Necítím se s tebou příjemně. Nemůžu se prostě oddat, já..."

"Ty se mě bojíš." Tentokrát jeho hlas nezněl vyzývavě ani výsměšně. Tentokrát to řekl a v jeho hlase byl... zájem? Porozumění? Nevěděl jistě, co to je, ale chtěl ji ukonejšit. Chtěl, aby se cítila lépe.

Přitiskl k sobě její paže a nebylo v tom nic sexuálního. Bylo to, jako by jí chtěl předat trochu síly.

"Trochu," řekla tak tiše, že musel napnout uši; aby ji slyšel. "Mám trochu strach. Když žiješ podle nějaké filozofie, a pak přijde někdo, kdo ti tu filozofii rozvrátí..." Na chvíli se odmlčela. "Zase se vracíme k tomu, o čem jsme mluvili.... o lásce na první pohled. Přijímám lásku na první pohled. Přijímám rozkoš na první pohled. Ale to druhé je něco, co nechci udělat."

"Vždycky musíš něco říct, když se chceš poddat chvilkové rozkoši."

"Jsem si jistá, že na to jsi odborník, Wille."

Dlouho pak mlčeli. Pořád cítil její teplo a pomalý, hluboký dech. Ale už to na něho nepůsobilo tak docela stejně.

"Takže... co teď uděláme?" zeptal se.

"Budeme si povídat."

"O čem?"

"O čemkoli chceš... o čemkoli, kromě sexu. Záleží na tom, abychom..."

"Abychom se přenesli přes impulsy našich těl. Jo, to už vím." Chvilku o tom přemýšlel. "Tak dobře. Dobře, vím, o čem si budeme povídat."

"O čem?" zeptala se lačně.

Pokusil se ignorovat její melodický hlas a jemný dech u svého ucha. "Ta věc, co jsem četl o betazedské filozofii... ta, cos mi doporučila."

"Ano?"

"Nerozumím tomu."

"Čemu nerozumíš?"

"No, třeba... byl tam příklad o ženě, kterou nespravedlivě kritizoval její nadřízený. A ona přijde a poví mi o tom."

"Ano, znám ten scénář. A nech mě hádat tys: přišel s vlastním řešením jejího problému."

"Ano."

"A v textu jsi našel, že je to špatný přístup."

"Ano."

"A nevíš proč."

"Přesně. Takže, co je zlého na tom, když chce vyřešit její problém, místo abych s ní vzdychal a fňukal?"

"Na tom není nic zlého, pokud by to tak chtěla. Ale to ona nechce. Problém je v tom, že jsi byl necitlivý k jejím potřebám."

"Necitlivý?" Riker si podepřel hlavu o loket. "Jak jsem byl necitlivý? Vyslechl jsem její potíže a pokusil jsem se ulehčit jí život."

"Ale to ona po tobě nechtěla."

"Ale když - poslyš, pojmenujme ji nějak... Káča..."

"Přiléhavé jméno," odušila Deanna suše.

"Jestliže za mnou Káča přijde s problémem, samozřejmě chce, abych jí pomohl s řešením. To je jasné."

"Není to jasné."

"Ale je," trval na svém. "Podívej... když za šéfinženýrem přijde technik, že nefunguje vlečný mechanismus, šéfinženýr mu neřekne: 'To je smůla, to je průšvih, já vím, že to pro vás musí být rána.' Řekne: 'Musíme to opravit!'" Pokažený stroj, urážlivý vědoucí... všechno to směřuje k témuž. Totiž, že špatné situace vyžadují řešení."

"Nedochází ti to podstatné, Wille."

"Není pravda, že mi nedochází to podstatné." otočil se tváří k ní. Jejich těla se teď k sobě pevně tiskla. A Riker to kupodivu nevnímal. "Jsi jen tvrdohlavá."

"A ty jsi ve velitelské náladě, Wille. Vesmír není Hvězdná flotila. City se nedají řídit. A Káča, jak jsi jí nazval, nechtěla, abys řešil problém."

"Tak proč za mnou, kruci, chodila?" dotazoval se Riker. "Přišla za tebou, abys jí poskytl citovou podporu," odpověděla Deanna trpělivě. "Věděla, že má potíže. Věděla, že je potřeba je vyřešit, nebo je třeba nechtěla vyřešit, ale prostě se s nimi smířit. Ale ať tak nebo tak, musela se s tím smířit sama, protože to byl její problém. Káča u tebe jen chtěla načerpat morální sílu. Potřebovala, abys jí řekl, že chápeš její potíže a má tvou podporu. To je filozofie RaBeem, která, zjednodušeně přeloženo, znamená 'rozumím.' Ještě lepší způsob, jak to udělat, je říct jí o tom, když jsi sám byl v podobné situaci -"

"A vysvětlit, jak jsem ji zvládl?"

"A vysvětlit, jak ses tehdy cítil. Aby věděla, že to znepokojení a potíže, které prožívá, prožili před ní už jiní. Když jsi nešťastný nebo ztratil odvalu, velice snadno uvěříš, že jsi jediný člověk na světě, který se tak kdy cítil. Mladiství to

prožívají zvláště silně, ale dospěli někdy také. A Káča jen hledala pocit, že není sama."

"Ale... ale jak se potom vyřeší ten problém?"

"Ona si ho vyřeší, jak bude chtít. A také by si od tebe přála slyšet, že ať udělá cokoli, ty ji podpoříš, protože to je čin, k němuž se rozhodla."

"Pořád nevím, jestli jsem to pochopil."

"Začínáš to chápat." usmála se Deanna. "Jenom si to nechceš přiznat."

"Zkrátka, ty říkáš, že když jsem postaven před problém, nemám se ani v nejmenším pokoušet jej řešit."

"Vždyť to není tak těžké pochopit, Wille. Nepřipomíná ti to vlastně Základní poučku?"

"Ani v nejmenším. To už jsme si vysvětlili, je to něco úplně jiného."

"Jenom rozsahem, ne prakticky. Ta teorie přece neztrácí hodnotu jenom proto, že se místo neznámé civilizace týká blízkého člověka."

Chtěl něco odpovědět, ale zjistil, že neví, co by řekl. S porozuměním se usmála a pohladila ho hřbetem ruky po tváři.

"Vím, že je to pro tebe těžké, Wille. Impulsy ti velí řídit. K tomu tě vycvičili. Po tom toužíš. Ale řízení není v životě to nejdůležitější."

"Pro mne ano. Doufám, že nebudu vypadat jako egoista, ale... znamená to pro mne všechno. Je to můj cíl. Chci překonat Kirkův rekord."

Mírně svraстила čelo. "Co, prosím?"

"Nejmladší velitel kosmické lodi v dějinách Hvězdné flotily. To je můj cíl. Chci být sám velitelem... a myslím, že moje myšlenky mě vedou jen k tomu, abych..."

"Abys řídil každou situaci? Každého, koho potkáš?"

Povšiml si, že trochu výsměšně povytáhla obočí. "Ne úplně... ale trochu přece, snad," přiznal se.

"No, kdo ví? Jednoho dne třeba zjistíš, že bys mnohem raději někoho následoval, než abys ho řídil."

"Nikdy. Všichni, pod nimiž jsem sloužil, pro mne byli jen prostředkem k tomu, abych se co nejvíc naučil a nakonec se mohl sám stát velitelem."

"Nedokázal bys s někým sloužit jev proto, že by se ti líbilo s ním sloužit? Nebo s ostatními na palubě lodi?"

"Nikdy. Nezáleží vůbec na tom, jak moc by se mi líbila loď nebo posádka, kdyby mi někdo nabídl místo velitele, v momentě bych byl odtamtud pryč. Tomu věř." Pak se odmlčel. "Tomu asi nerozumíš."

"Mýlíš se, Wille. Já tomu rozumím. Možná, že nesouhlasím. Ale rozumím. Takže," řekla po chvilce uvažování, "pověz mi, čemu ještě z betazedské filozofie nerozumíš?"

A zůstali tak, naří, přitisknutí jeden k druhému a povídali si. Povídali si až do časného rána, kdy se první paprsky slunce vykradly nad koruny stromů. Oblékli se, Riker se cítil nesmírně rozpačitě, Troi se cítila... nevěděla, jak se cítila.

"Děkuju ti za... zajímavý večer," řekl.

"Myslím, že děláme pokroky."

"Kdy se zase uvidíme?"

"Proč se chceš se mnou ještě vidět?"

"Já... no..." usmál se: "Mám spoustu důvodů."

"V tom případě si myslím, že jsme udělali ještě větší pokrok, než jsem předpokládala," pravila Deanna škádlivě. "Ozvu se ti, Wille."

A pak se otočila a odešla.

Když se vplížila do domu, Lwaxana na ni čekala.

Její matka tu stála s rukama v bok a rty měla tak sevřené, že skoro nebyly vidět. "Řekla bys mi laskavě, kdes byla?"

Deanna sklopila zrak. "Neřeknu."

"Deanno, nikdy jsme před sebou neměly žádná tajemství."

"To není tak docela pravda, maminko. Já jsem před tebou neměla žádná tajemství. Nikdy jsem neměla na vybranou."

Lwaxana pokynula ke schodům. "Jdi nahoru do svého pokoje, maličká. Promluvíme si o tom později... možná."

"Maminko, já bych -"

"Mne to nezajímá!" Lwaxanin hlas byl naplněn takovou zuřivostí, jakou Deanna nepamatovala, a mladé Betazoidce došlo, že teď zřejmě není vhodná chvíle něco podrobněji probírat... zvláště s ohledem na ty podrobnosti. Nicméně si pomyslela, že musí něco říct.

"Maminko," řekla velmi tichým hlasem, "ty mi nevěříš?"

Svaly na Lwaxanině tváři se napínaly a zase povolovaly. A pak řekla měkce: "Ovšem, že ti věřím, maličká." "Pak tedy..."

"Ale nevěřím těm druhým. Deanno" - vzala dceřinu tvář do dlaní - "ty máš ve svém životě poslání. Vyšší poslání. A já mám strach ze všeho, co by tě mohlo od toho poslání odvrátit."

"Ale nemám snad sama vůči sobě povinnost -"

"Tvoje povinnosti," řekla Lwaxana smutně, "jsou mnohem větší než povinnosti, které snad máš vůči sobě. Je tu minulost, kterou musíš chránit. Jsou tu tradice, které musíš dodržovat. Lidé, kteří zemřeli před mnoha lety, či dokonce staletími, to dělali s pocitem uspokojení. Dokonce naplnění. Protože věděli, že jsou jen částí většího obrazu. Že jsou částí něčeho většího než oni sami. Není snadné, Deanno, přizpůsobit své zájmy a touhy těm, kteří jsou dávno mrtví a těm, kteří teprve přijdou. Ale shodou okolností ses narodila s určitým rodokmenem a to znamená, že máš závazek nejen ke svým předchůdcům, ale i ke svým následovníkům. Prosím, Deanno... řekni, že mě nezklameš."

Ve tváři měla prosebný výraz, který u ní Deanna nikdy neviděla. V tom okamžiku, tak jako už mnohokrát předtím, její vlastní zájmy a vůle ustoupily potřebám a požadavkům ženy, která měla takový vliv na její život.

"Samozřejmě, maminko. Nezklamu tě."

"Jistě?"

"Ano." Lwaxana se narovнала a vypadala téměř zahanbeně kvůli té srdceryvné prosbě. "Nu... to je... to ráda slyším. Ehm... je brzy, ale... co bys teď řekla horké čokoládě?"

Deanna se tomu musela pousmát. Čokoláda byla jednou z mála hmatatelných vzpomínek - kromě samotné Deanny, samozřejmě - na otce. Čokoládu prostě miloval a tuto náklonnost vtiskl své ženě a zjevně předal své dceři. Olízla si rty při té představě a řekla: "To by bylo báječné... ale nechci tě příliš obtěžovat."

"Ach!" mávla Lwaxana zamítavě rukou. "Vůbec mě to neobtěžuje. Otočila se, přiložila ruku k ústům a zakřičela tak silně, až se střecha otřásla: "Homne! Vzbudte se! Deanna chce horkou čokoládu!"

"Maminko! Já myslela, že ty -" a pak si všimla Lwaxanina ohromeného výrazu a opravila se: "Já jsem ji mohla udělat."

"Nesmysl. Dcera Pátého rodu? To je absurdní myšlenka."

"Ale proč jsi musela tak křičet?"

"Protože pan Homn má otrěsný zvyk spát dál i přesto, že mu vysílám myšlenky. Zvláštní. Kromě něho jsem znala už jen jednoho člověka, který to dokázal, tvého otce."

Pan Homn se za chvíli objevil. Deanna byla překvapena, že obří sluha byl zcela oblečen. Přemýšlela, jestli se prostě dokáže rychle oblékat, nebo jestli tak spí pro případ, že by ho Lwaxana k něčemu potřebovala. Ostatně, pokud ji bylo známo, on nikdy nespál. Život s Lwaxanou mu pravděpodobně bránil v tom, aby se věnoval něčemu tak světskému.

"Deanna, chce horkou čokoládu," sdělila mu Lwaxana. Pan Homn pohlédl apaticky na Deannu a Deanna mu gestem naznačila něco jako omlouvám se za všechno. Homn se pouze mírně uklonil a zamířil do kuchyně.

"Vidíš to, maličká?" řekla Lwaxana a vzala Deannu pod paži. "Pořád jsou na světě lidé, kteří vědí, že jsou povinováni úctou k těm, kdo na ni mají nárok. Radím ti, abys na to pamatovala... obzvláště tehdy, když půjde o poručíka Rikera."

Deanna se na ni neklidně podívala. "Nebudeš kontaktovat Hvězdnou flotilu, že ne? Jsme jen přátelé, maminko." "Jen přátelé podle tebe, ne podle něho. Ale ne... pochybuju, že bych kvůli němu volala Hvězdnou flotilu. Ty přece chceš, maličká" - Lwaxana poplácala Deannu po tváři - "abych ti věřila, že?"

Kapitola dvacátá druhá

Riker a Roper snídali ve své obvyklé kavárně, když se nad nimi neočekávaně objevil Gart Xerx. "Tak tady se schováváte, Ropere," řekl naoko rozzlobeně velvyslanci Federace.

Roper pokrčil rameny. "Tady jsem každé ráno. Zeptejte se tuhle pana Rikera."

"Je to pravda," potvrdil Riker Vážně. "Můžu se za něho zaručit."

"Ačkoli," řekl Roper a položil ubrousek, "nerad to říkám, ale musím náš ranní rituál zkrátit. Mám dnes časně ráno schůzku."

Zvedl se a Riker se automaticky chystal své jídlo, odsunout, i když ještě nedojedl. Ale Roper ho rychle zadržel. "To, že já musím přerušit snídání, kapitáne, neznamena, že vy také. Zůstaňte tu. Pohovořte s naším velkým přítelem Xerxem."

"Velký přítel," řekl Xerx s přehnaným ehmm. "Před několika týdny nepřišel na svatbu mé dcery."

Roper znovu pokrčil rameny. "Má dcera a kapitán mě tam zastoupili. A poslal jsem přece krásný dar, ne?"

"To jistě," odušil Xerx diplomaticky.

"No tak vidíte," zakončil Roper spokojeně. Pokynul k uprázdňené židli. "Posaďte se. Dejte si něco na můj účet." "Jak si přejete, Marku." Xerx si sedl a trpělivě čekal, až Roper odejde. "Bude toho litovat," prohodil k Rikerovi. "Pročpak?"

Za okamžik se objevila číšnice s kouřící mísou jídla a položila ji před Xerxe. Riker na to vytřeštil oči a řekl: "To je nejdražší věc z menu."

"Ano, já vím," souhlasil vesele Xerx. "Dáte si?"

"Ne, díky."

Xerx se na něj tázavě zadíval. "Mimochodem... kapitáne? Myslel jsem, že jste poručík."

"To jsem. Je to... no, taková legrace mezi mnou a Markem."

"Ano. On mívá zvláštní smysl pro humor."

"Tak," řekl Riker a napil se kávy, "jak se má vaše dcera?"

"Znáte to, mladí manželé," řekl Xerx, a krátce se zasmál. "Mají svůj vlastní svět. Momentálně slepě milují vše, co dělá ten druhý. To, jak ten druhý chodí, mluví, dýchá. Nedávno jsme je pozvali na večeři a bylo zábavné sledovat, jak Chandra seděla a obdivovala, jak její manžel žvýká."

"Žvýká?"

"Novomanželé. Co k tomu dodat?" Xerx pokrčil rameny, a potom trochu přivřel oči. "A jak je to s vámi a mladou slečnou Troi?"

Riker nadzdvihl obočí. "Čtete mi myšlenky Garte?"

"Jen abych si ověřil, co už vím. Povšiml jsem si, jak jste na ni civěl při té svatební hostině. A také vím, že se s ní stýkáte. Náhodou jsem vyslechl Deannu a její přítelkyně z univerzity."

"Co jste dělal na univerzitě, pokud se můžu ptát?"

Xerx si napíchl na vidličku další sousto. "Jsem profesorem psychologie. Kde jinde bych měl být?"

"Aha. To jsem nevěděl."

"Nějak na to nikdy nepřišla řeč. Dokonce mám Deannu v jednom ze svých seminářů."

"Není to ten, kde se učí o nudistické terapii?"

Xerx se na něho překvapeně podíval. Už nesl k ústům další sousto, ale nechal vidličku viset pár centimetrů od nich.

"Co prosím?"

"Slyšel jsem, že existuje tato... metoda... kde pacient a jeho či její terapeut se svléknou a lehnou si k sobě... dokonce

se..." odkašlal si, "dokonce se k sobě přitisknou."

"Řekl bych, že by to nejspíš vedlo k pohlavnímu styku," zhodnotil Xerx a vypadal pobaveně. "Kdepak. Dělá se to tak, aby byla potlačena fyzická žádost a oba spolu jednali výlučně na intelektuální úrovni. Jenže... proč vám to vysvětluju? Vždyť vy o tom určitě víte..."

Xerx měl co dělat, aby se nesmál. "Poručíku... Učím a praktikuji psychologii už pomalu třicet let. A ujišťuju vás, že jsem nikdy neslyšel o žádné metodě, kdy se pacient a terapeut vysvětlí a lehnou si k sobě... s výjimkou specifických případů sexuálních dysfunkcí a terapie těchto dysfunkcí. Šlo o případ spadající pod tyto dysfunkce?"

"N-ne," koktal Riker zcela popleten.

"V tom případě," rozpráhl Xerx ruce, "bych v kontaktu tohoto druhu neviděl žádný smysl přesahující obvyklé ukojení."

Pak se naklonil přes stůl. "Kdo vám pověděl o té "metodě?"

"Nikdo," řekl Riker rychle. "Já, .. jen jsem to někde zaslechl."

"No, zdá se mi, že něco takového může být nesmírně příjemné, ale jinak bych tomu nepřikládal žádnou psychologickou váhu."

Riker se opřel v křesle a obličej se mu pomalu roztáhl do úsměvu.

"Poručíku, nechcete si se mnou o něčem promluvit?"

"Ne," odvětil Riker a nemohl se zbavit úsměvu. "Ne, není o čem. Jenom mi celá ta věc přišla... zábavná."

"Aha."

Rikerův komunikátor náhle zapípal. Mírně se polekal. Jestliže na lodi bylo vyvolávání zcela běžné, zde, v daleko klidnějším prostředí na Betazedu, to bylo velmi neobvyklé. Dokonce natolik neobvyklé, že Riker měl trochu obavy, když sáhl na prsa a přepnul. "Tady Riker."

"Poručíku, tady je Tang," ozval se seržantův hlas.

"Co se děje, T - "

Tang nenechal Rikera ani dokončit, otázku. "Planetární senzory objevily blížící se loď, která se pohybuje extrémně rychle a ignoruje všechny pokusy o spojení. Tvar naznačuje, že je sindarínského původu."

Riker byl okamžitě na nohou. "Planetární obranný systém -"

"Je pozdě, poručíku. Tihle Betazoidi jsou tak zatraceně mírumilovní, že nemají skoro nic. A toho, co mají, je příliš málo a je to příliš pomalé."

Xerx vzhledl k Rikerovi a v očích se mu zračily velké obavy, ale Riker neměl čas někoho uklidňovat. "Sežeňte jednotku."

"Už se stalo."

"A určíte pravděpodobný cíl plavidla, podle dráhy."

"Už se stalo, pane. Naše výpočty potvrzují, že dopadnou na povrch planety přímo v srdci města."

Riker byl v extázi. "A tam si na ně počkáme. Jejich přílišné sebevědomí je zároveň jejich první a poslední chybou. Hned jsem tam. Konec."

Všichni v kavárně se teď na Rikera dívali s velkými obavami. Přestože nikdo nic neříkal, téměř cítil, že úzkost rychle narůstá. Vykročil ke dveřím, ale Xerx ho ještě na chvíli zastavil.

"Otevřený prostor by z nich udělal snadné cíle," řekl Xerx. "Ale hustě osídlená oblast, jako je naše, znamená, že budete muset brát ohled na nevinné. Nedopusťte, aby vaše rozhodnutí zneškodnit je bylo vaší první a poslední chybou."

Riker mu na okamžik pohlédl do očí a pak krátce přikývl.

"Rozumím," řekl a vyběhl z kavárny.

Kapitola dvacátá třetí

Deanna a Chandra se upřeně dívaly na obraz. Dívaly se na ten obraz jednou týdně, už deset let. A pokaždé na něm našly něco nového... i když ani jedna z nich nemohla s jistotou tvrdit, zda to nové našly na obraze nebo v sobě.

Deanna skřížila paže a přejížděla si po nich rukama, jako by chtěla zahnat mrazení. Chandra si toho všimla a zeptala se:

"Není ti něco?"

"Ne, nic. Já jen..."

Hlas jí odumřel a Chandra jemně dodala: "To ten Riker, že? Ten ze svatby."

Deanna váhavě přikývla.

Chandra se odvrátila od obrazu. "Co na něm vůbec máš?"

"Já nevím. Je úplně jiný než ostatní muži, které jsem... on, on je tak neintelektuální."

"Chceš říct, že je hloupý?"

"Ne! Vůbec ne. Je velmi bystrý. Pohotový. Vlastně velmi inteligentní. Je jen..." snažila se zvolit vhodná slova, "tak divošský. Jeho jednání je motivováno instinktem stejně jako racionálním uvažováním."

"A co je na tom zlého? Jen málo věcí na světě je přirozenějších než instinkt. Když jsem poznala Teba," pokračovala Chandra a mluvila o svém manželovi, "také jsem přitažlivost pocítila instinktivně."

"Ale vy dva se alespoň doplňujete. Riker a já, my..."

"Co?"

Deanna se opět trochu otrásla. "Každá racionální úvaha mě vede k tomu, že Will Riker se pro mne vůbec nehodí."

"A tvé iracionální úvahy?"

"Mé iracionální úvahy," přiznala, "mi nahánějí husí kůže."

"Vida!" uculila se Chandra. "A co na to tvá matka?"

"Ach, ani se neptej. Jestli k němu mám výhrady já, tak pro matku on už vůbec není typ, se kterým by mě ráda viděla."

Bez společenského postavení. Bez vztahu k Betazedu nebo betazedské společnosti. Bez..."

A pak náhle umlkla a její tmavé oči se rozšířily zděšením. Ve tváři byla bleďá jako stěna.

"Deanno," zeptala se Chandra znepokojeně, "Co se ti..."

A pak to pocítila také. "Velcí bohové," zašeptala.

Deanna ji popadla za ruku a sykla: "Rychle! Musíme odsud pryč! Dřív než -"

Ostatní Betazoidi zareagovali rovněž. Reagovali na silné a děsivé myšlenky, které hýbaly davem.

Ale nereagovali dost rychle.

Několik vstupních dveří do galerie se rozletělo. Na jednom místě byl dovnitř mohutným paprskem vmeten kus zdiva.

Letící úlomky porazily nějakého muže a přibily ho svíjejícího k podlaze.

Dovnitř vnikli sindarínští válečníci v blyštivém brnění a paprskomety pod paží. Jeden z nich vystřelil do vzduchu a ohlušující zvuk všechny zmrazil v pohybu.

Deanna a Chandra se otočily a rozběhly se k jednomu z východů, který zůstal volný. Už byly od něj jen pár kroků, když se otevřel a téměř úplně zaplnil masivním a velmi nepřátelsky vyhlížejícím Sindariňanem.

Stáhl rty a celý jeho obličej vypadal jako smrt. Namířil na obě ženy zbraň a zdánlivě příjemným hlasem řekl: "Vraťte se."

Chandra se lehce zapotácela, když ji Deanna vedla zpět. Deanna ji tiše domlouvala: "Nedávej najevo, že máš strach."

Sama neměla o nic menší strach, ale snadněji se s ním vypořádala, když se soustředila na to, aby uklidnila svou přítelkyni.

Cítila, že Chandřinu mysl opanovala hrůza. Jako novomanželka měla největší obavy z toho, že už nikdy neuvidí svého muže. Na druhé straně Deanna tu situaci nedomyšlela do takových konců. Nepřipouštěla si myšlenku, že by tu mohla umřít, zbytečně a nečekaně. Chtěla hlavně přežít.

Když Sindariňané naháněli asi třicet Betazoidů do malého houfu uprostřed místnosti, Deanna na nic jiného než na záchranu nemyslela. Byla si jistá, že přítomnost Sindariňanů nemohla uniknout pozornosti. Věděla, že právě teď někdo určitě podnikal kroky k jejich záchraně.

A jaksi bez stínu pochybností věděla, že to bude poručík William T. Riker, který povede záchrannou akci. Ačkoli si to nedovedla rozumově zdůvodnit, uklidnilo ji to a měla jistotu, že všechno dobře dopadne.

Byla klidná až do chvíle, než jí jeden ze Sindariňanů nacpal hlavě paprskometu přímo do úst.

"Tak co všechna víme?"

Riker stál vedle Tanga, nějakých sto metrů od budovy. Betazoidi se pokoušeli dostat blíž, protože cítili děs vyzařující z budovy a instinktivně chtěli pomoci a poskytnout útěchu těm, kteří byly zadržováni uvnitř. Ale Tang nařídil svým lidem, aby nikoho nepouštěli, a ti teď byli zcela zaměstnáni vyháněním znepokojených občanů z bezprostřední blízkosti pavilónu. Tang si hladil svůj věčně mrzutý obličej.

"Támhle je loď, kterou přiletěli," ukázal Tang. A opravdu, na střeše budovy bylo malé sindarínské plavidlo, jemuž se běžné říkalo pavouk podle zvláštních úsečných linií a osmi výběžků, co vypadaly jako nohy.

"Můžete ji odsud odstřelit? Zneškodnit ji?" Tang si Rikera chvíli prohlížel a pak přisvědčil: "Ano. Chcete, abychom to udělali?"

Riker přemýšlel. "Ne. To by nebyl dobrý nápad. Pak by byli v pasti na ničem by jim nezáleželo. Nejprve musíme zajistit bezpečnost všech, kteří jsou uvnitř."

Tang bryskně přikývl a Riker zjistil, že vesmírný veterán už předtím dospěl ke stejnému závěru. Riker pocítil tak trochu pýchu. Ale jeho myšlenky už spěšně letěly dál. "Kdo je komunikační specialista?"

"Hirschová," řekl Tang a než mohl Riker pokračovat, dotkl se svého komunikátoru a řekl: "Hirschová - zvedněte zadek a už ať jste tady."

Zatímco čekali na Hirschovou, Riker si prohlížel budovu. "Víme, kolik je tam lidí?"

"Není to jisté, pane. Někteří, kteří byli v nižších patrech, se podařilo dostat ven. Jedna senzitivnější dáma řekla, že předpokládá uvnitř asi třicet místních lidí a snad devět Sindariňanů - což by odpovídalo desetičlenné posádce pavouka."

Vzápětí se dostavila Hirschová, podsaditá brunetka. Pod paží držela lehký fázér a kromě toho měla s sebou přenosnou komunikační aparaturu. Měla větší dosah než standardní přenosné komunikátory a obsahovala rovněž mnohem víc funkcí.

"Seržante?"

Tang jen ukázal na Rikera, otočil se k němu a čekal. "Chci se spojit se Sindariňany," řekl Riker. "Je možné, že nechali někoho v lodi, aby jim zprostředkoval, co se děje venku."

"Chcete zjistit frekvenci, na níž komunikují, a proniknout do ní, abyste je mohli vyslechnout?"

"Přesně tak. Mějte na paměti, že jejich komunikace může být šifrovaná."

Pohrdavý výraz Hirschové přesně vyjádřil, co si myslí o šifrovacích schopnostech Sindariňanů. "Nic ve zlém, poručíku, ale myslela jsem, že mi zadáte něco těžkého." Poklekla na jedno koleno, vyňala z brašny velkou komunikační soupravu a sledovala frekvence, které jí protékaly. Její prsty běhaly po klávesách.

"Už to mám, poručíku," oznámila ani ne za třicet vteřin. "Ještě chvíli a dešifruju to." Pousmála se. "Asi si myslí, že to neumíme."

"Poučte je, Hirschová," řekl Riker, "aby pochopili, že to dělají špatně."

Sindariňan, který odřízl Deannu s Chandrou cestu k útěku, byl zřejmě vůdcem skupiny. Jako většina Sindariňanů měl vlasy zčesané dozadu a černé jako uhl. Pleť měl křídově bledou jako albin. Ústa mu sloužila jen k jídlu. Řeč vycházela ze dvou mžurek na dlouhém krku.

"Baytzahu!" zavolal na ostatní členy skupiny. "Zroahu! Co tu postáváte? Charosete, ty a Chazeret jděte do vedlejší místnosti a vyčistěte ji. My ostatní se dáme do práce! Nemáme na to celý den!"

Sindariňané se rozběhli po rozlehlém muzeu s velkými krabicemi. Spěšně strhávali obrazy ze zdí a házeli blyštivé sošky do krabic. Každý pohyb byl komentován vzdychy a hlasitými protesty Betazoidů - což bylo vzápětí přerušeno tím, že vůdce naznačil pohyb zbraní směrem k vězňům.

"Moji drazí Betazoidi," řekl kupodivu klidně. "Jmenuju se Maror. Budete-li laskavě spolupracovat, zvládneme to velmi rychle a vám se nic vážného nestane."

"Ale proč?"

Ten výkřik ze sebe bez rozmyslu vyrazila Deanna. Chandra se pokusila ji vtáhnout zpět do relativně anonymního houfu, ale už bylo pozdě. Deanna upoutala Marorovu pozornost. Avšak prožité trauma z toho, že dostala pár štulců a pocítila hlaveň paprskometu v ústech, ji naopak dodalo odvahy.

Marorův pohled bloudil po křivkách jejího těla způsobem, že si Deanna náhle připadala nečistá. Ten pocit však odvodila pouze z povrchu věci. Zjistila, že se do žádného z nich nedokáže vcítit, což bylo pro ni neobvyklé a frustrující. Nekontrolovaná a nemoudrá otázka byla projevem této malé, ale nepříjemné porážky.

"Ale proč co?" zeptal se Maror. Ostatní muži za ním zatím pokračovali ve své práci. "Snad byste nám nechtěla zabránit v naší práci?"

Deanno, mlč! Chandrin hlas zvonil Deanně v hlavě. Ale v ona věděla, že to nejde. Její výbuch už přitáhl Sindariňanovu pozornost. Kromě toho... někde uvnitř chtěla prostě pochopit, co jen může motivovat tyto bytosti k takovým destruktivním činům.

Představila si svou matku, která za žádných okolností nepocítila strach. Narovнала ramena a pevným hlasem se otázala: "Proč kradete naše umělecké poklady? Nemají pro vás žádný význam. Jsou to práce, které vyvěrají ze srdcí a myslí betazedských umělců."

Maror ze sebe vyrazil zvuk, který měl zřejmě být sindarínským smíchem - mžurky mu zakmitaly rychleji a nebyly doprovázeny ničím jiným než pleskavým zvukem. "Vy si opravdu myslíte," ptal se, když se opět ovládl, že si někde sedneme a budeme se dívat na pěkné obrázky? Neudte směšná. Naším klientem je chtivý sběratel se vkusem typu od každého něco. A je velmi bohatý a velmi ochotný zaplatit cokoli, jen aby dostal, co si umane. Měli byste být polichoceni, že vaše díla ho zaujala - on je velmi náročný."

Pokud měla Deanna předtím strach, přehlušil ho teď výrazný pocit pobouření. "To byste obral národ o jeho kulturní dědictví, jen aby byla uspokojena chamtivost jednotlivce? Co jste to za bytosti?"

Když odpověděl, ústa se mu trochu vytočila vzhůru. "Podnikatelé." Potom poodstoupil a dal tak najevo, že diskuse pro něj končí, nebo že už ho přinejmenším nezajímá. Zmáčkl knoflík na svém zápěstním komunikátoru a řekl: "Karpasi. Podej hlášení."

V komunikátoru se ozval hlas: "Na ulici se sešla spousta lidí. Chovají se typicky jako Betazoidi - postávají kolem a snaží se pochopit, co si kdo o té situaci myslí, a nikdo s tím nic nedělá."

"Ano, to je typické," zabručel Maror: "Ještě něco?"

"Jo. Vypadá to na bezpečnostní četů Hvězdné flotily. Zjevně si berou situaci na povel."

"Nech je být. Známe jejich předpisy. Pokud tu budeme mít rukojmí, netroufnou si proti nám něco podniknout. Motory nech zapnuté. Odhaduju, že máme tak ještě dvě tři -"

Ale než mohl Maror dokončit příkazy, ozval se z komunikátoru jiný hlas: "Volám sindarínské nájezdníky. Jste úplně obklíčeni a nemůžete uniknout. Vzdejte se, je to vaše jediná alternativa."

Deanniny tmavé oči se rozšířily a pohlédla na Chandru, která ihned věděla, co se Deanně honí hlavou. Na kratičký okamžik se Deanně chtělo vykřiknout: "Wille! Já jsem tu uvězněna s nimi! Udělej něco!" Ale naštěstí držela rozumně jazyk za zuby. Riker jistě nemohl potřebovat, aby se do toho zamíchaly ještě osobní věci.

Maror byl vztekem bez sebe. "Kdo jste?" vyzvídal.

"Poručík Riker, Hvězdná flotila," přišla pevná odpověď "a kdo jste vy?"

"Maror, Sindariňan. Takže mi povězte, vy muži z Hvězdné flotily... kde je vaše loď? Neviděli jsme ji přiletět a v okruhu několika světelných let tu taky žádná není. To jsme siověřili."

"Loď není zapotřebí k řešení této situace."

"To mi lichotíte," řekl Maror sarkasticky.

"Ne. Varuju vás. Mám četů v plném počtu lidí a další jsou na cestě. Celá oblast je neprodyšně uzavřena. Nemůžete uniknout. Pokud se vzdáte hned, vezmeme v úvahu vaši ochotu spolupracovat."

"Vezmete to v úvahu. To je hezké. To by byl krásný náhrobní kámen: Zde leží Maror. Spolupracoval. Děkuju, poručíku, budu riskovat. A pokud i vy chcete riskovat, tak nám zkuste překazit odlet." Marorův hlas zazněl náhle chladně a tvrdě.

"A pak vysvětlujte tři tucty mrtvých Betazoidů vašim nadřízeným! Rozumíme si, poručíku?"

Rikerova odpověď byla pevná a neústupná. "Neuniknete."

"Vy mě nezastavíte," řekl na to Maror. "A teď se odpojte z mého komunikátoru."

"Zašifrujeme vám vysílání. Nebudete moct hovořit se svou lodí, dokud budete odmítat spolupráci."

"Skutečně?" Maror bez meškání namířil zbraň a vystřelil. Chandra byla zasažena do stehna. Padla s výkřikem, který byl zcela jistě slyšet i v komunikátoru. Deanna klesla na podlahu s ní. Chandra se držela za nohu a sténala. Přes stehno se jí táhla ošklivá rána, na okrajích ohořelá.

"Slyšel jste to?" ptal se Maror. "Mohl jsem ji třeba zabít!"

Naše spolupráce bude mít jen tento rozměr, poručíku! Příští výstřel už projde někomu srdcem a ujišťuju vás, Rikere, mřím dobře! Teď odstraňte zásahy do našeho vysílání, nebo někdo do deseti vteřin zemře - a padne to na vaši hlavu, poručíku Rikere. Na vaši!"

Po krátké odmlce se opět ozval Rikerův hlas: "Aby byla zachována možnost spolupráce, vracím vám spojení s vaší lodí. Předpokládám, že se do budoucna budete chovat slušně."

Za okamžik se už oval Karpasův starostlivý hlas: "Budeme mít potíže, Marore! Slyšels, co -"

"Samozřejmě jsem to slyšel, ty idiote," odsekl Maror, "a ještě něco, budou nás odposlouchávat. Zejména to, co bude řečeno na téhle frekvenci. Nechci, aby nás poslouchali! Použijte vysílačku, jen když to bude nezbytně nutné! Konec!" Ztlumil svůj komunikátor a obrátil se k Betazoidům. Deanna utrhla z rukávu kus látky a ovázala jím puchýře, které naskákaly na Chandřině popálené noze. Pohlédla na Marora zlostně a vzdorně. Maror však byl zcela klidný a Deanna opět pocítila frustraci z toho, že nedokáže žádným způsobem proniknout do jeho mysli. Něco v jeho psychologické stavbě - vlastně v psychologické stavbě každého z nich - mu dodávalo odolnosti vůči Deanniným empatickým pokusům. Nebo alespoň v tomto okamžiku.

"Ti zachránci," řekl Maror; "vaši pozici jen zhorší. Radím vám, abyste se modlili ke všem bohům, v které věříte, aby bezpečnostní jednotka Hvězdné flotily a její skvělý poručík byli méně výkonní, než si myslí. Protože jejich výkonnost bude měřena výlučně počtem mrtvých, které budou mít na svědomí."

Kapitola dvacátá čtvrtá

Riker se odvrátil od Hirschové a pohlédl zklamaně na Tanga. "Mohlo to dopadnout líp," řekl.

"Mohlo to dopadnout i hůř," odpověděl Tang. "Alespoň nemáme žádné mrtvé."

"Musíme zjistit, co chtějí. Jaké mají požadavky."

"To ani nemusíme. My víme, co chtějí," řekl Tang logicky. "Všechno, co je v té budově. Víme, jaké mají požadavky - žádají, abychom je s tím nechali odejít. Vystává jen jedna otázka, dovolíme jim to?"

Riker se zatvářil rozhodně. "Ne.. Nedovolíme."

"I když budou umírat lidé?"

"Tomu se pokusíme za každou cenu vyhnout," řekl pomalu Riker. "Ale zásadní věcí je, že pokud je necháme uniknout, prostě je vybidíme, aby v tom pokračovali na úkor životů jiných nevinných národů. Musí se to zastavit tady a teď." V tom okamžiku se po Rikerově boku objevil Gart Xerx. Zřejmě celou cestu běžel, protože nemohl popadnout dech.

"Sindariňští nájezdníci!" vyrazil ze sebe.

Riker na něj pohlédl a potvrdil: "Ano, pane, víme. Řešíme to. Kdybyste byl tak laskav a -"

"Chandra je tam uvnitř!"

"Co?" Riker se k němu otočil zády. "Jak to..." A pak si uvědomil, s kým mluví. "Ano, ovšemže to víte. Je v pořádku?"

"Byla zraněna. Ten dobytek ji střílel do nohy."

Rikerova tvář potemněla, když pomyslel na rozkošnou, dychtivou nevěstu, kterou, viděl před několika týdny. "Jak je jí?"

"Přiměřeně tomu, že byla postřelena," řekl Xerx už vyrovnaněji. Zevně - se snažil potlačit paniku, která hrozila, že ho úplně ovládne. Samozřejmě hledal to místo centrálního klidu, o němž Riker slyšel od Deanny. A pak, téměř jako by ho to napadlo později, Xerx dodal: "Deanna je tam s ní. Ovazuje jí ránu, jak se dá."

Riker se pokusil nedat najevo, jak na něj zapůsobila tato poslední informace. Místo toho, aby vzal zprávu na vědomí, řekl pouze: "Dobrá." Ale to, jak se na něj Xerx podíval, bylo za všechny komentáře. Xerx určitě svou intuicí okamžitě poznal, nač Riker myslí a co opravdu cítí, když se dozvěděl, kde je Deanna.

Riker byl rozhodnut jednat dál jako voják. "Dokážete s ní komunikovat? Zjistit informace?"

"Co chcete vědět?"

"Všechno."

Deanna čistila ránu kusem tkaniny a krvácení se znatelně zpomalilo. Podívala se na Chandru připravena říct jí pár uklidňujících slov, ale z Chandřiny tváře poznala, že mysl její přítelkyně se právě nezabývala obtížnou situací, v níž se nacházela. Zprvu se domnívala, že Chandra se jen oddělila od svého těla, aby se zbavila bolesti. Ale pak přesně pochopila, o co tu jde. Chandra komunikovala s někým zvenku. Chandra se na chvíli zahleděla na Deannu a pomalu souhlasně přikývla.

Maror k nim zezadu přistoupil, podíval se na ně a pochvalně řekl: "Výborně. Žádné fňukání. Vyrovнала jste se s tím. To rádi vidíme. Tak to bude pro nás pro všechny snadnější." Potom pozvedl ruku na níž měl komunikátor, aby získal od Karpase informace o pohybu posádky Federace... jen stručně, protože si byl dobře vědom toho, že Riker nepochybně odposlouchává každé slovo.

"Přesně je tam uvnitř dvaatřicet našich lidí," řekl Xerx Rikerovi. Nedíval se na něho, ale místo toho zíral do vzduchu: "Je tam devět Sindariňanů. Ten Maror, s nímž jste hovořil, je nepochybně vůdce. Výhrůžky rukojmím se omezují na napomenutí, aby nedělali nepříjemnosti. Zdá se, že jsou rozhodnutí vybrat z muzea všechny exponáty, aby je mohli prodat jakémusi soukromému sběrateli." Xerx mírně pokrčil rameny. "To je tedy barbarská myšlenka."

"Ve srovnání s tím, co jsem o Sindariňanech slyšel, je to ještě civilizované," odpověděl Riker. "Pravděpodobně jsou jedinou rasou ve vesmíru, s níž Ferengové opravdu rádi jednají. No dobrá, Garte... řekněte jí, že by nám měla dát vědět, až začnou Sindariňané ustupovat k lodi. Tangu, chci, aby vaši lidé zaujali stanoviště -"

"Už se stalo, pane," Tang ukázal na několik různých míst. Riker se rozhlédl a zlověstně se pousmál. Příslušníci bezpečnostní jednotky, kteří se shromáždili na ulici, měli pouze odvést pozornost. Ostatní zatím zaujali stanoviště na strategických místech okolních budov, přikrčení na střeších nebo přichystáni v oknech. Fázy měli nabitě a namířené na střechu, kde seděl pavoukovitý stroj jako přerostlý dravec.

"Potíž je," pokračoval Tang, "že Sindariňané tak možná nevypadají, ale jsou to tvrdí chlapíci. Výstřely z našich fázérů je mohou zastavit, ale jen v případě, že nejsou nastaveny na nízké hodnoty. To, co omráčí Sindariňany může těžce zranit nebo dokonce zabít lidi jiné rasy."

"Jako například Betazoidy," dodal pomalu Riker. "Přesně tak. Což znamená, že vezmou-li sebou nějaká rukojmí jako štítý..."

"Budete to muset nějak zvládnout, seržante. Upozorněte své střelce, aby byli maximálně opatrní. Tihle nájezdníci nám nesmějí za žádných okolností uniknout."

"Ano pane. A pro případ, že by se přece jen dostali do lodi..." Tang zakýval na jednoho z členů svého týmu. Ten popadl velké pouzdro, doklopýtal s ním k Tangovi a složil mu je k nohám. Tang je otevřel a Riker spatřil v pouzdře hroživou L-10, ramenní fázarový kanón, model II. Tang jej vytáhl ven a Riker byl znovu ohromen silou, kterou ten menší muž disponoval. Jako už jednou předtím kanón láskyplně pohladil a řekl: "Věřte mi, poručíku... oni neutečou."

"To rád slyším. Dobrá, seržante. Uvědomte své lidi, že uvnitř je určitě devět Sindariňanů. Nechci jediný, opakuju, jediný výstřel, dokud nespočítáme, že jich devět vyšlo ven a kráčí k lodi. Jakmile bude poslední z nich venku, což bude znamenat, že rukojmí jsou volná začněte střílet. Kdyby se jim povedlo vzlétnout, počítám s tím, že je dostanete dolů. Nechci," zopakoval důrazně, "aby nám unikli. Pošleme Sindariňanům a jim podobným zřetelný signál, a to teď."

"Rozumím, poručíku."

"Výborně. A ještě něco... mířte dobře, seržante," varoval ho. "Minete je, trefíte betazedský měsíc a máme průšvih."

"Trefím se, poručíku. Spolehněte se."

Krabice byly plné a Sindariňané je odnášeli nahoru ke střeše. Maror si stoupl před Betazoidy a chvíli si je přívětivě prohlížel.

"Bylo to okouzující setkání," řekl, "ale teď se s vámi opravdu musíme rozloučit. Mám však obavy, že lidé z Federace by se mohli rozhodnout, že nám budou při odletu dělat potíže. A tak, abych posílil naši ochranu, byl bych rád, kdyby nás jeden z vás doprovodil. Nejraději bych vás vzal všechny... ale naše loď je malá a máme s sebou velký náklad. Takže to bude jen jeden z vás. Nuže..." Krátce je přelétl pohledem, pak si zastrčil zbraň pod paži a řekl přísně. "Ty. Už jsi stejně zraněná a nebudeš klást žádný odpor." A natáhl se po Chandře.

"Ne! Nechte ji být!" vykřikla Deanna, když popadl položenou Chandru za rameno. Deanna vyskočila a zaryl Marorovi nehty do tváře. Maror rozrušeně zavyl a po bledé tváři se mu rozlila krev. Obličej se mu zkrivil vztekem a odhodil Chandru na parketovou podlahu s takovou silou, až na ni její hlava prudce narazila.

Deanna se instinktivně otočila ke své přítelkyni, ale Maror ji popadl a zacloumal s ní. Trhnutím ji k sobě přitáhl a zasyčel jí do tváře: "Věděl jsem, že máš kuráž. A že jsi chytrá. Kvůli tomu jsem tě chtěl nechat na pokoji. Ale nebyla jsi dost chytrá na to, abys šťastně vyvázla. Takže, ty bláznivá Betazoidko... půjdeš ty."

Xerx vykřikl děsem a trochu se zapotácel. Riker ho podepřel ze zadu paží a skoro se bál zeptat, co se stalo.

Nemusel se ptát. neboť Xerx řekl: "Ztratil jsem kontakt. Chandra je v bezvědomí." Riker čekal, až se Xerx vzpamatuje natolik, aby mohl poskytnout další informace. Xerx za chvíli skutečně pokračoval: "Bylo tam něco... oni - Sindariňani - se chystali vzít jedno z rukojmí s sebou. Jako štít. A chtěli vzít Chandru. A ona se bránila a upadla... a teď netuším, co s ní je. Poručíku..." V jeho hlase byla hrůza.

V Tangově komunikátoru to zachrčelo. "Tady Sommers, stanoviště gama," ozvalo se. "Vidím je. Vycházejí, pane!"

"Všichni čekat na můj povel!" vyštěkl Tang. "Opakuju, ani jeden výstřel, dokud nebudete mít povolení z velitelského centra!" Podíval se na Rikera. "Vy jste velící důstojník, poručíku. Měl byste to mít na povel."

"Budeme se držet plánu. Až se nám ukáže všech devět, zahájíme palbu," řekl Riker pevně.

"Moje dcera! Bohové, poručíku... nemůžete mi přece zastřelit dítě!"

"Budou střílet tak, aby se jí nic nestalo, Garte," řekl Riker a pohledem žádal Tanga o potvrzení svých slov.

Tang souhlasně přikývl. Potom vytáhl z opasku malý senzorický dalekohled, přiložil si ho k očím a pozoroval střechu.

"Dejte mi taky jeden," poručil Riker.

"Dalekohled pro poručíka!" řekl úsečně Tang a nepřestával přitom sledovat střechu. Za okamžik se objevila Hirschová a podávala Rikerovi přístroj. Teď i on mohl do nejmenších podrobností pozorovat, co se děje na střeše.

Nejprve se nedělo vůbec nic a Rikera na chvíli napadlo, že je chtějí oklamat, že ve skutečnosti měli připravenou jinou únikovou cestu a loď má pouze odvést pozornost. Ale pak viděl, že se dveře na střechu otvírají a vzápětí se objevili první Sindariňané - byli dva a nesli velkou bednu.

"Nestřílet," řekl Riker tiše a Tang opakoval povel dál. Bylo to vlastně zbytečné. Všichni znali rozkazy a věděli, co mají dělat.

Rozhostilo se hroživé ticho. Tanga v podobných situacích vždy ohlušovalo hučení davu a někdy ho i rušilo v práci. Ale ať už se v myslích a srdcích Betazoidů odehrávalo cokoli, dokonale se ovládali a byli zticha.

Objevovali se další Sindariňané s bednami. Riker je potichu počítal... pět... šest... a pak řekl: "Máme je zaměřené, Tangu?"

"Hlaste zaměření," řekl Tang do svého komunikátoru. "Stanoviště alfa, cíl zaměřen," ozvala se první odpověď.

Ostřelovači si zvolili své cíle podle toho, jak se objevovaly a podle svého pojmenování: alfa si vzala na starost první cíl, který se objevil, beta druhý a tak to pokračovalo dál.

Jeden po druhém se hlásili ostatní ostřelovači. Všichni měli cíle ve svém zorném poli.

Zatím bylo vidět osm Sindariňanů. Riker si pro sebe zamumlal nějakou nadávku. První dva se už blížili k lodi. Hned nato už jeden z ostřelovačů hlásil: "Tady stanoviště alfa. Za chvíli ztratím z dohledu zaměřený cíl. Čekám na rozkazy."

Riker si zřetelně představil ostřelovačův prst na spoušti. Rád by dal pokyn ke střelbě a cítil na sobě Tangův pohled. Ale v žádném případě nemohl dát povolení... devátý nájezdník se dosud neobjevil.

Pak si všiml, že se na střeše ještě něco hýbe, a spatřil posledního člena sindarínské nájezdnické skupiny. V pravé ruce držel paprskomet. Pomalu se rozhlížel ve snaze zachytit jakékoli nebezpečí, které mu mohlo hrozit od příslušníků Federace. Levou paži měl ovinutou okolo hrdla ženy.

"Deanna," vydechl Riker. Soustředil pohled na její obličej. Hlavu držela vzpříma, pohled měla jasný. Jestli měla strach, snažila se seč mohla, aby to nedala znát.

"Devět," řekl Tang. "Poručíku -?"

"Mají rukojmí," řekl Riker bezbarvě.

"Vím, pane."

Riker mlčel. "Kdo je váš nejlepší střelec?"

Tang předpokládal tuto otázku a dotkl se komunikátoru. "Sommersi. Vezměte si za terč toho posledního Sindariňana. Lorie, přeberte terč gamy."

"Provedeno," ozval se Lorieho hlas ze stanoviště alfa.

Hned nato hlásil Sommers: "Mám ho v zorném poli."

"Jistá rána?"

"Negativní," odpověděl Sommers, "opakuji, negativní. Terč je příliš pohyblivý."

Riker hned poznal, že Sommers má pravdu. Maror byl příliš zkušený. Stále měnil polohu a točil s Deannou kolem dokola, takže pořád stála v cestě.

Riker si přitiskl dalekohled tak těsně k očím, až měl pocity že mu temenem vyleze ven. Bylo mu jasné, co má udělat. Drtivá většina rukojmí už byla volná. Zbývala už jen jedna... jedna, která měla stále možnost přežít, pokud vše dobře dopadne. Ale jestli nic nepodniknou, nájezdníci uniknou a pak na to doplatí ještě víc lidí. Deanno, pomyslel si chmurně.

Vtom se Deanna octla přímo tam, kam se Riker díval...

A pohlédla přímo na něj. Přímě, hrdě a nebojácně.

Hlavou mu zněla dvě slova.

"Já rozumím."

"Palte po nich," řekl Riker.

"Palte," velel Tang. "Palte."

Deanna sebou trhla.

Odevšud pálily fázery a zahalovaly překvapené Sindariňany do oblaků energie. Několik se jich zapotácelo a padlo. Jeden z nich dokázal odolat výstřelům a vpotácel se do lodi.

Sommers Marora minul. Deannino instinktivní, nekontrolovatelné zachvění v očekávání nadcházející křížové palby bylo pro sindarínského vůdce dostatečným varováním, že se něco chystá. Proto se rychle shýbl a stáhl Deannu s sebou. Sommers však stejně mířil o něco výš, protože vsadil na to, že Maror na krátký okamžik, který Sommers potřeboval, natáhne krk. Ale to se nestalo, Maror se rozběhl k lodi a vlekl Deannu s sebou. Ostřelovači po něm stříleli, ovšem opatrně, aby nezasáhli zajatou Betazoidku.

Na krátký okamžik se objevila Marorova nekrytá záda a Sommers vypálil. Vysoce účinný fázový paprsek, který by vážně popálil, či dokonce zlikvidoval Deannu Troi, Marora porazil. Způsobil, že přepadl vpřed a téměř zalehl svou zajatkyni, ale pak se vzpamatoval a vklouzl do lodi, když do ní předtím vtačil Deannu. Poklop se schůdky se uzavřel a několik beden betazoidských pokladů - spolu s pěti těly Sindariňanů - zůstalo na střeše.

"Sakra!" křičel Riker. "Sakra!" Byla to reakce, která se zcela vymykala běžnému chování v Hvězdné flotily. A zároveň byla zcela pochopitelná.

S řevem tlakových motorů se pavouk vznesl do vzduchu. Ten, kdo loď pilotoval, měl samozřejmě velmi naspěch, takže se vůbec nezatežoval obvyklými navigačními postupy; hnán touhou rychle zmizet.

Riker se ani nemusel podívat, co dělá Tang. Houževnatý seržant si vyhodil fázový kanón na rameno a odjít ho.

"Dokážete je dostat dolů?" zeptal se Riker a ani se neohlédl.

"Můžu je odstřelit z nebe. Rychle a spolehlivě."

"Můžete je ochromit?"

"To je otázka. Nejsm si tak jist. A pak," dodal Tang potichu, "není jisté, jestli přežije tu havárii. Třeba byste ji tím moc neposloužil."

"Já vím."

Pavouk teď dosáhl mraků a zamířil k západu pod úhlem šikmo vzhůru. Za chvíli nabere ještě větší rychlost a vrhne sám sebe daleko, daleko od Betazedu.

"Ochromte je," řekl Riker.

Tang upravil razanci a vystřelil.

Intenzita toho fázového úderu byla něco, co Riker předtím nikdy nezažil. Vzduch kolem něj zapraskal a on sám měl pocit, že se udusí.

Úder sebral pravý motor a navigační přístroje pavouka. Loď se divoce zhoupla, pokusila se ještě nabýt znovu rovnováhy, ale nepodařilo se. Spirálovitě se snášela dolů a zanechávala za sebou tlustý chvost černého kouře na kilometry dlouhý.

"Kam dopadne?" zeptal se bezbarvě Riker.

"Podle rychlosti a křivky dráhy," odpověděl Tang, "někam do oblasti známé jako prales Jalara."

Chvilí bylo ticho a pak Gart Xerx řekl: "Jestli přechká náraz, má slušnou šanci přežít. Prales má svá nebezpečí... ale je tam jen pár opravdu nebezpečných zvířat, kterých je nutno se obávat."

Riker se otočil a pohlédl na něj. "Zapomínáte na tu nejnebezpečnější zvěř. To jsou ti, kteří řídí tu loď."

Kapitola dvacátá pátá

Maror nevěděl, od čeho utíká, nebo do čeho se žene.

Ne. To nebylo úplně přesné. Věděl, do čeho se žene. Hnal se přímo do pekla. Ale jestli měl v něčem opravdu jasno, tak v tom, že tu zatracenou Betazoidku vezme s sebou.

Seděla poblíž na kameni a k jeho vzteku vypadala přesně jako včera nebo předevčím. I když měla šaty roztrhané a špinavé, tvář umazanou a vlasy jí splihle visely v lepkavých prstencích, protože ve vlhkém prostředí pralesa ztratily veškerou pružnost. I když byla bez bot a vyhlídky měla mizivé.

Pořád byla klidná a vyrovnaná.

Už to nemohl dál snášet. Chtěl, aby byla jako jiné ženy, které unesl. Chtěl, aby prosila a žadonila. Chtěl aby vzdychala a sténala. Chtěl... něco.

Otočil zbraň hlavní vpřed a namířil na ni. "Pros o svůj život."

Mírně pokrčila drobnými rameny a vyrovnaně řekla: "Prosím, nezabíjej mě."

Nevěřicně na ni zíral: "Tomu říkáš prosba?"

"Ne. Já tomu říkám žádost. Upřímně řečeno, je to zbytečné. Buď mě zabiješ nebo ne. Zabránit ti v tom nemůžu.

Prosbami se ponížím a ničeho nedosáhnou. Nevidím v tom žádnou výhodu a neudělám to."

V Záchvatu neovladatelné zlosti k ní přiskočil a popadl ji zezadu za hlavu. Prudce trhl dolů a úhel kterým ji zatahl za lebku, ji donutil otevřít ústa. Vsunul jí hlaveň pušky do úst a zamířil tak, že kdyby vystřelil, mozek by jí nepochybně vyletěl vrchem hlavy.

"Řekl jsem, pros," zopakoval.

Na okamžik na něho pohlédla a potom obrátila oči v sloup. Dech se jí zpomalil a celé tělo zvláčnelo.

Zprvu si myslel, že omdlela, ale pak zjistil, co udělala.

Uvedla se do transu nebo jakéhosi stavu hluboké meditace. Nebylo možno ji teď probrat, pokud sama nechtěla. Mohl ji vystřelit mozek, a ona by to ani nepocítila.

Cítil se trochu jako blázen. Je těžké hrozit někomu, kdo vás nevnímá. Což znamenalo, že ji má buď zabít nebo ne. Kdyby ji zabil, měl by mrtvolu a nic po ruce, co by zadrželo lidi z Federace v případě, že by ho dostihli. To nemělo význam.

Sakra, nic nemělo žádný význam.

S nadávkou ji pustil a s malým zadostiučiněním upozoroval, že spadla na zem jako pytel obilí. Potom se uhnízdil na kameni, kde před chvílí seděla ona, pozoroval ji a čekal, až se z toho probere.

Pomalou, po několika minutách, se tak stalo. Ležela a dívala se nahoru na něj.

"Divíš se, proč jsem tě ještě nezabil?"

Otočila trochu hlavu a odpověděla: "Doufáš, že ti v budoucnu dobře posloužím."

Mžurky na jeho hrdle zakmitaly o něco rychleji, když se zeptal: "A divíš se, proč jsem tě ještě neznásilnil?"

"To není tvůj styl. Jsi zloděj, to ano. Podle potřeby vrah. Ale neznásilnil bys mě."

Maror si ji důkladně prohlížel. "Jsi si tím tak jistá?"

"Nejprve jsem nebyla." přitáhla si kolena pod bradu.

"Nejprve jsem se strašně bála, že bys to mohl udělat. Když jsme jako jediní přežili tu havárii, byla jsem si jistá, že to uděláš. Ale postupem času ti začínám rozumět. Tvoje dlouhodobá společnost mi umožnila, abych se do tebe vcítila, což předtím nebylo možné."

"Svoje vcítování si nech." Přistoupil k ní a surově ji zvedl na nohy, jako by se tím snažil nahradit skutečnost, že není typ, který by ženu sexuálně napadl. "Pořád nechápu," zabručel, "jak jsi mohla přežít tu havárii, když ji nepřežil žádný z mých mužů."

"Nebyla jsem v napětí," řekla prostě. "Uvolnila jsem se. Tví muži cítili napětí. Strnulost způsobila jejich vnitřní zranění, kterým podlehl."

"Díky za tu diagnózu," zasyčel.

Vedl ji džunglí a bedlivě zkoumal okolí, zda nejsou pronásledováni.

Deanna zatím využila příležitosti, aby si rozšířila obzory a získala cit pro život, který všude kolem ní v džungli pulsoval. Zřídka se někdo odvážil zajít hlouběji do Jalary a ještě řidčeji se někdo dostal tak daleko jako ona. V jistém ohledu to bylo vzrušující. Jediným kazem na tom vzrušujícím dobrodružství bylo, že působilo starost těm, kteří ji měli rádi.

Nebyla si jistá, že její matka teď šíjí strachy a ne poprvé si potichu zanádalala na osud, který ji učinil polohumanoidní bytostí. Kdyby byla Betazoid, s největší pravděpodobností by jí nic nebránilo odeslat myšlenku až do města. Přivolat pomoc přímo na místo, kde se nacházela. Nevadilo by, že nedokázala určit svou zeměpisnou polohu. Oni by ji prostě našli.

Jenže její schopnost vysílat a přijímat byla rozmělněna v jejím humanoidním dědictví. Potřebovala větší blízkost, aby to spolehlivě fungovalo. A tady, uprostřed neznáma, bylo nepravděpodobné, že na tu blízkost narazí.

Kolem ní proletěli ptáci a musela se opatrně vyhnout malému hádkovi, který se jí plazil kolem nohy. Nebyl jedovatý, ale necítila touhu ubližovat nevinnému tvor. Nejvíce ji však zahřálo u srdce, že přítomnost toho tvora spíše vycítila než spatřila.

Vegetace kolem nich řídla a před nimi se objevil palouček. Maror si s úlevou oddychl. Bylo to jakési napajedlo. Otočil se na Deannu. "I ty už musíš mít žízeň. Jsi jako z ledu, ale led vyžaduje vodu."

"Těžko bych byla z ledu," řekla, odhrnula si z tváře pramínky vlasů a pokoušela se překonat slabost, která by mohla zradit její hlas. "Ta voda mi bude chutnat stejně jako tobě."

"To je velmi potěšující," pokynul puškou. "Napij se první."

"Díky."

Přistoupila k vodě poklekla k ní. Děravé šaty odhalily víc těla, než jí bylo milé, ale v tom okamžiku bylo zbytečné se příliš zaobírat takovými myšlenkami. Složila dlaně do mističky, nabrala vodu, donesla ji k ústům a opatrně ji usrkávala. Snažila se nelokat ji plnými doušky, jak ji sváděly impulsy.

Zachmužil se, když ji pozoroval. "Piješ jako ptáček."

"Nemá se to přehánět," odpověděla mu klidně. "Kdybych se tomu poddala, dostala bych prostě žaludeční křeče. V tom nevidím žádný smysl."

"Dobrá. Dobrá. Dělej si, co chceš."

Pohledla na svůj odraz ve vodě a tiše si povzdychla.

Potom ještě jednou ponořila ruce do vody, úplně je namočila, pozdvihla je k obličeji ve snaze spláchnout co nejvíc špíny. Potom si prohlédla výsledek a zkonstatovala, že i když to nebylo dokonalé, bylo to alespoň o něco lepší.

"Je ti jasné," řekla, "že vlastně nikam nejdeš. Zajímá tě jen čas. Nemáš tu nikoho, kdo by tě z toho dostal. Žádného pomocníka. Žádnou tajnou skrýš."

"Nikdy mě nechytí. Na to jsem nesmírně pyšný. A ani teď mě nechytí, ať se stane, co se stane. Kromě toho se vsadím, že nás přestanou hledat. Teď už asi našli loď. Našli těla ostatních. Možná, že budou dokonce pár dní pokračovat v pátrání. Ale dřív nebo později dojdou k závěru, že jsme nemohli přežít - že jsme asi zapadli do... jak tomu říkáš?"

"Bažina," řekla klidně.

"Správně Do bažiny. Anebo že jsme spadli do propasti. Anebo že nás třeba roztrhlo nějaké velké zvíře, co o něm neměli ani potuchy, že se tu potlouká. Nebudou nás hledat věčně."

"Ale ano, budou," odporovala s tichou jistotou. "Nevěřím, že by někdy přestali. A bud'me upřímní, ani ty ne." "Vážně? Tak proč do toho všeho lezu, když je tak jisté, že mě chytí?"

Otočila se a pohlédla na něj svými ebenovými očima. "Ty se bojíš. Bojíš se čehokoli, co by proti tobě Hvězdná flotila mohla podniknout. Bojíš se, že bys mohl ztratit část své svobody. Tak hrozně se bojíš, že bys snad raději žil pár dní v boji o přežití, ale volný... než abys strávil mnoho dní, měsíců či dokonce roků v zajetí nebo pod dohledem Federace." Zamračil se, ale neřekl nic.

Ještě jednou si omyla tvář a pak vstala a ukázala na vodu. "Prosím."

Přikývl a naznačil jí, aby od vody odstoupila. "Víš, předtím ses mi zdála únavná. Ale teď, teď už tě mám vážně plné zuby. Jenom se s tebou zdržuju." Sehnul se u vody a nabral si pár doušků. Dokázal pít a mluvit současně. "Máš plno řečí. Analyzuješ mě. Chceš ze mě udělat zbabělce. Začínám si myslet, že proti tvé minimální použitelnosti jako rukojmí mě začíná ovládat nezkrotná sobecká rozkoš, kterou bych pocítil, kdybych ti mohl prohnat tvou krásnou hlavičku paprskometem -"

Nakopla ho do kostrče.

Maror se s výkřikem zapotácel, vlhká půda mu ujela pod nohama a spadl po hlavě do vody. Máchal kolem sebe rukama a chystal se vylézt z vody, když tu pár zvědavých vodních hadů, které tam Deanna vycítila, připlulo zjistit, co se děje, a omotalo svá těla kolem Marorova hrdla.

Deanna se v tu chvíli dala na útěk.

Na okamžik zauvažovala o tom, že by Marorovi sebrala paprskomet, avšak když opatrně přistoupila k vodě, ihned se toho nápadu vzdala. Marorova ruka zbraň pevně držela a ona si pomyslela, že kdyby mu ji chtěla vytrhnout, nepochybně by mu udala přesný směr, kde se nachází jeho terč.

A ona se zrovna teď nechtěla stát terčem. Zvolila tedy tento moment a vsadila vše na pokus o útěk. Protože s určitostí vycítila, že Maror toho má opravdu dost. Začíná zjišťovat, že jeho útěk je beznadějný a proto rostlo jeho zklamání a rozčarování, které by si rád vylil na každém kdo se mu připlete do cesty.

Jinými slovy jí chtěl zabit, protože mu už stejně nemohla posloužit.

A tak utíkala.

Maror si rozhořčeně odplivl a zvedl se, aby odstranil hady z těla. Avšak hadi se vylekali, že opustí své přirozené prostředí. Šok způsobil, že uvolnili své sevření a umožnili mu, aby se osvobodil. Zahodil je zpátky do vody, až to hlasitě šplouchlo, a vztekle zařval Deannino jméno. Dokonce naslepo vystřelil do džungle a jen o půl metru minul Deanninu hlavu.

Neměl žádný rozumový důvod, aby jí teď pronásledoval. Její útěk hlava nehlava do džungle mohl vyústit v to, že se už úplně ztratí a že se vrátí do nějakého smrtelného nebezpečí. To pomyšlení pro něj sice mohlo být příjemné ale kalil ho fakt, že ho zahanbila. A to prostě nebyl schopen tolerovat.

S výkřikem vzteku si pověsil zbraň na rameno a vyběhl za ní.

Nebylo těžké najít její stopu. Zanechávala po sobě v džungli množství zlomených větvíček a polámaných keřů. Mohl ji sledovat i poslepu.

Deanna nevěděla, jestli se jí pokusí pronásledovat, nebo jestli bude rád, že se jí zbavil. Doufala v to druhé.

Když slyšela, že se někdo prodírá džunglí za ní, ztratila odvalu.

Zoufale se rozhlédla ve snaze najít nějakou zbraň nebo úkryt, kterého by si nevšiml. Jenže ani jedno ani druhé kolem nebylo.

Výrazila vpravo a zakopla o kořen stromu. Upadla, dotkla se dlaněmi země a pocítila bolest v předloktí. Pozvedla pravičku a nahmátla ostrý kámen, který bezmyšlenkovitě uchopila. Pak se zase sebrala a utíkala dál.

Slyšela, že pronásledovatel se blíží. Těžko mohla neslyšet jeho hlasitě nadávky a to, jak se prodíral křovinami. Náhle se ozval paprskomet a ona pocítila v zádech teplo. Použil ho, napadlo ji, aby si pročistil cestu a rychleji ji dostihl. Dala by nevimco za nějakou zbraň nebo něco podobného.

V jednom bláznivém okamžiku si představila Willa Rikera, jak ji přichází zachránit. Krácející vpřed jako velký hrdina,

který se zničeho nic objeví v hodině dvanácté, osudově, shodou okolností, s tím neuvěřitelným načasováním, které vždy doprovází podobné zásahy v poslední chvíli. Zoufale chtěla věřit, že takové věci se stávají i ve skutečném životě. Protože by to znamenalo, že ve skutečném životě jsou lidé k sobě přitahováni ne kvůli tomu, že je to moudré a vhodné, ale jednoduše proto, že nebýt pohromadě by bylo zlé. Znamenalo by to, že ve skutečném životě existují věci většího rozměru, než dokáže její mysl pochopit, analyzovat a podrobit studiu.

Chtěla ho. Bohové, věděla to, celou dobu to věděla a byla tak pošetilá, že proti tomu bojovala z celé řady důvodů, které dávaly smysl tehdy, ale zdály se nicotné dnes.

Kdyby tak mohla ten čas vrátit. Kdyby ho tak mohla ještě někdy spatřit.

Ale v hloubi duše cítila, že se to nestane. Všechno záleželo na ní: žít či zemřít, bylo to jen na ní a nikdo ji nezachrání a všechno vypadalo tak, že za pár minut tu už žádná Deanna Troi nebude.

Náhle se zem před ní prudce zvedla. Narazila na úpatí jakési malé vyvýšeniny: Bude jí trvat trochu déle, než na ni vyleze, ale návrat byl nemožný. Zhluboka se nadechla a vyrazila kupředu. Kořeny a malé kamenné výstupky posloužily jako opěry, aby mohla rychle postupovat vzhůru.

Ale nešlo to dost rychle a ona náhle za sebou uslyšela triumfální pokřik. Pokusila se vylézt výš, ale kolem nohy se ji ovinula silná paže.

"Mám tě, ty betazedská děvko!" zahřimal Maror. Vykřikla, snažila se něčeho zachytit prsty, ale Maror ji stáhl dolů k sobě a otočil ji tak, že jejich tváře byly jen pár centimetrů od sebe. "Je s tebou tolik problémů, že mi za ně nestojíš," zasyčel, "a já ted'..."

Cítila v dlani tvrdý a ostrý kámen, který před pár vteřinami popadla. Nezaváhala a uhodila Marora ostrým koncem přímo do čela.

Sindarinskému nájezdníku z hrdla mu unikl vysoký zvuk, něco jako zavřeštění, a po obličejí mu stékal pramínek krve. Deanna, zvířecky bojující o svůj život, otočila kamenem v ráně a snažila se ho dostat ještě hlouběji do jeho čela. Ale Sindariňan byl příliš silný. S řevem odhodil Deannu zpět, avšak jí se alespoň povedlo při pádu udržet kámen v ruce a vytrhnout ho z jeho čela. Proud krve, který se mu řinul po tváři, zesílil.

Přikryl si zranění rukou, přistoupil k ní a zbraň se mu v ruce chvěla nesmírnou zlostí. "Ty - " jeho vztek způsobil, že nedokázal artikulovat, a tak znovu jen vykoktal: "Ty -"

Zalehl ji a celou svou vahou ji tlačil k zemi. Zmítala se pod ním, ale nedokázala ho setřást. Přitiskl jí k břichu hlaveň svého paprskometu a zavrčel: "Břišní zranění. Velmi pomalé, velmi bolestivé a nakonec stejně zemřeš. Zasloužíš si to. Všechno jsi zmařila -"

"Já ne -"

"Zmlkni! Proč nemůžeš chvíli mlčet? Ale já tě ted' umlčím jednou provždy. Vystřelím ti díru do toho tvého -"

A nad nimi se ozval hlas, který byl záměrně chladný a vyrovnaný: "Odstup od ní."

Maror vzhlédl a jeho bledá tvář ted' ještě o poznání zbělela. Deanna otočila hlavu, protože chtěla na vlastní oči spatřit to, co jí už řekly uši a mysl, ale čemu stále nemohla uvěřit.

Asi čtyři metry nad nimi stál Riker. Mířil fázerelem přímo na Marora. Měl na sobě nezbytnou výstroj s univerzální blůzou, opaskem se zásobami jídla, pouzdem na fázery a jinými drobnostmi v menších sumkách.

Jeho city ted' zaplavily Deannu a byl tak otevřený, jak k ní dosud nebyl nikdo z jejích přátel, ani její matka. Úleva promíchaná se strachem byla však opatrně potlačena, aby mohl vyčerpanému a zoufalému Sindariňanovi předvést obraz dokonalé vyrovnanosti.

"Řekl jsem, odstup od ní." Rikerův fázery se ani nezachvěl. "Dej ruce za hlavu."

"Nikdy se nevzdám Federaci!" vyštěkl Maror. Obrátil se a ovinul nohama Deannin trup, takže nevystavoval ani kousek svého těla pro jistý zásah. "Nikdy, a ty ted' odložíš svůj fázery! Ty si dáš ruce za hlavu! Rozumíš? Tak to udělej! Nebo přísahám, že ji zabiju. Přísahám!"

Neposlouchej ho, Wille, zaznělo mu v hlavě. Nedělej to, co říká. Zabije tě.

Zkus ji zabít," řekl Riker klidně, "a nebudeš mít s čím vyjednávat."

"Je mi jedno, jestli žije nebo je mrtvá!" odsekl Maror. "Jestli je to jedno i tobě, tedy dobrá. Tak ji zabiju, dám ruce za hlavu a vzdám se. Nebudeš moct udělat nic, jen mě předáš úřadům. A ona bude mrtvá. Takže jestli tě to netrápí, skvěle! Nebo se možná pokusíš zasáhnout nás oba najednou. Ale mě jen tak neomráčíš, poručíku! Když se budeš snažit mě uspat, ona se ti zatím asi usmaží."

A když se ti nepovede mě omráčit, tak ji stejně zabiju. Mám dojem, že nemáš moc na výběr!"

"Možností na výběr je dost."

"Není! Já to vím a ty to víš!" Hlas mu přeskočil a sotva potlačovaná panika ho začínala přemáhat. "Odhod zbraň! Rychle! Dělej! Zahod' to, nebo ji zabiju, přísahám, že to udělám, tak dělej, zahod' to, hned to zahod' nebo ji okamžitě zabiju!"

"Tak dobrá!" A Riker odhodil fázery na stranu. S rachotem kamsi zapadl.

Deanna se zhroutila na Marora a její naděje uvadla. "Blůzu taky! Mohl bys někde skrývat nějaké zbraně. A opasek! Pomalu! Drž ruce tak, abych na ně viděl! Jediný chybný pohyb a je mrtvá. Její život je ted' v tvých rukou, poručíku. V tvých!"

Opatrně, bez náhlých pohybů, si Riker svlékl blůzu. Potom si vzadu rozeplnul opasek. Pomalu po něm přešel rukou a poznamenal: "Vidíš? Nic tam není. Nemám už žádné zbraně." Upustil opasek na zem.

Maror se usmál, pozvedl paprskomet a zamířil na Rikera, aby ho smrtelně, zasáhl. Ale k Marorovu údivu zůstal Riker klidný, jako by měl navrch a řekl: "Ted' odlož zbraň a nic se ti nestane."

"Děláš si ze mě blázny?"

"Nedělám si z tebe blázny. Totiž... jsi obklíčen."

Maror vypadal chvilku zmateně. Pak, když se utvrdil ve svém přesvědčení, řekl vzdorně: "Ty lžeš! To je jen nějaký... nějaký zoufalý trik."

Žádný trik. Ze všech stran na tebe míří lidé z Hvězdné flotily. A přestože jsou vycvičení tak, aby ušetřili nevinné, jsou také vycvičení k tomu, aby chránili své důstojníky. Ihned odlož svou zbraň a nic se ti nestane. Ale jakmile se mě pokusíš ohrozit, mí lidé budou střílet. I kdyby to mělo znamenat zranění či zabití tvého rukojmí. Budou se snažit zachránit spíš můj život než její."

"Mě neobalamutíš. To je proti zásadám Hvězdné flotily," zavrčel Maror.

"To je pravda. Ale lidé z bezpečnostních oddílů se někdy řídí vlastními zásadami. A upřímně řečeno, tvoje postavení není takové, abys mohl zkoušet, čemu dají přednost."

Maror dlouho mlčel. Potom se zvedl, rázně postavil Deannu na nohy a přitiskl k ní paprskomet. "Myslím si," řekl pomalu, "že blufuješ. Myslím si, že jste se všichni rozdělili, abyste mohli prozkoumat větší prostor. Tohle je velmi, velmi velká džungle. Ano, snad jsi s nimi ve spojení, ale v žádném případě nejsou tak blízko, aby to měnilo situaci. Naopak, zabralo by ti to asi pěkných pár dnů, než by ses s nimi zase sešel a zjistil, jak čas utíká. A proto říkám, že blufuješ, poručíku. Pověz jim, ať střílejí. Do toho."

"Poslední varování," řekl Riker pevně...

"Já vím. Risknu to."

Riker se, smutně podíval na Deannu a řekl: "Odpusť mi to." A pak náhle rozpažil a zvolal: "Do toho, chlapci! Palte!" Chvilku se nedělo nic, a pak šokovaný Maror zachytil koutkem oka vpravo jakýsi pohyb. Namířil zbraň tím směrem a vystřelil, ale pak zahlédl cosi nalevo. Otočil se kolem své osy a nevěděl, kam se má podívat dříve. Byl si tak jistý, že Riker je tu sám, a najednou se tu kolem něj všechno dalo do pohybu -

Rozptýlení jeho pozornosti bylo přesně to, co Riker potřeboval. Neměl mnoho času. Bez váhání udělal rychle dva kroky vpřed a seskočil dolů s rozpaženými rukama přímo na Marora.

Maror polekaně vzhlédl, uvědomil si svou chybu, namířil paprskomet a vypálil. Deanna se však v té chvíli rychle zaklonila a tento náhlý pohyb vychýlil Marorovu mušku, takže Rikera minul.

Riker upadl na Marora, odstrčil jednou rukou Deannu a druhou popadl Marora. Oba, poklesli k zemi, váleli se a zápasili spolu. Zoufale bojovali a každý z nich se snažil získat převahu.

"Wille!" zvolala Deanna, protože Maror měl momentálně navrch a pokoušel se namířit zbraň na důstojníka Hvězdné flotily.

Rozběhla se k nim a zacloumala Marorem ve snaze odtrhnout ho od Rikera. Maror se ohnal paprskometem dozadu a udeřil jím Deannu do břicha. Upadla na zem, snažila se popadnout dech a zvládnout záchvat dávení, avšak bolest ji přemáhala.

Rikerovi to stačilo. Pozvedl ruce vzhůru a udeřil Marora z obou stran do krku, tam, kde se otvíraly jeho mžurky, které mu sloužily jako hlasivky. Rovnalo se to úderu do Adamova jablka Humanoidovi.

Maror se dusil a snažil popadnout dech, avšak pořád měl daleko víc síly než Riker. Takže když Riker popadl paprskomet, Maror ho pořád pevně svíral, i když jeho mžurky stále ještě lapaly po dechu.

Bojující muži se rvali, využívali všechnu svou tělesnou hmotnost a sílu a přidušeně přitom mumlali nesrozumitelná slova. Riker se prudce obrátil a tímto manévrem se mu podařilo zapřít nohy. Rychlým pohybem boků odhodil Marora na strom až v něm zachrastily všechny kosti.

Maror upustil svůj paprskomet, a ten mu se zarachocením spadl k nohám. Riker měl vteřinu na rozmyšlenou, co podniknout. Pustil Marora a vsadil vše na svou rychlost a zranění, která Sindariňanovi způsobil, a vrhl se na paprskomet.

Neudělal dobře. Maror rychle odkopl paprskomet stranou do husté spleti rostlin. Riker ztratil rovnováhu a Maror ho nakopl přímo do obličeje.

Riker upadl, převálil se a ústa se mu naplnila krví. Maror k němu přiskočil, zuřivě do něj kopal a Riker měl co dělat, aby mu unikl.

Nakonec se Riker sebral a postavil na nohy a Maror se na něho znovu vrhl. Riker se v očekávání jeho útoku vzepřel o strom a v poslední chvíli zahlédl nůž, který se zabýl v Marorově ruce. Odkud ho vzal, Riker netušil... zřejmě ho však skrýval v rukávu.

Riker ihned změnil taktiku, sklonil se a těsně se vyhnul drtivému náporu. Čepel se zabodla do kmene stromu. Riker rozpřáhl ruce a udeřil čelem přímo do Marorova obličeje.

Maror se zhroutil do křoví...

A nahnátl rukou, paprskomet, který tam odkopl.

Riker po hlavě uskočil stranou a výstřel mu zapraskal těsně nad hlavou. Maror udělal obrátku vpravo, aby mohl na Rikera lépe zamířit.

A Riker zachytil směr Marorova pohybu.

"Počkej!" vykřikl Riker. "Stůj! Tam ne! Nehýbej se!"

Marorovi se během boje vrátil hlas a tak se teď mohl zachechtat: "A proč ne, muži z Federace? Protože odtamtud vypálím nejjistější výstřel, který z tebe udělá pytel kůže bez kosti? Nebo tam na mě čeká bezpečnostní oddíl? Už mám dost tvého blufování, poručíku! Mám tě dost!"

Maror uskočil doprava a dopadl na zem se zvláštním čvachtavým zvukem a namířil na Rikera paprskomet. Riker se teď stal ideálním terčem.

Bylo to k nevíře, ale Riker ani teď nepřestal předstírat, že má navrch. Vypadalo to jako Rikerovo vrcholné herecké číslo, když zvolal: "Uskoč stranou! Než bude pozdě!" a divoce zamával rukama.

"Pozdě? Pozdě je pro -"

A pak Maror zjistil, že klesá. Pohlédl dolů.

Stál přímo uprostřed jedné z nechvalně známých bažinných jam jalarského pralesa.

Poznal je sám. Včera do jedné po hlavě spadlo malé zvíře, které chtěl ulovit k jídlu, a ono zmizelo pod hladinou během dvou vteřin.

Podle rychlosti, s jakou Maror mizel v temném, mazlavém bahně, to vypadalo, že větším bytostem, jako například Humanoidům, to trvá déle Asi tak pět vteřin.

Ještě jednou vzhledl a dokončil větu v krutém zjištění. "Pro mě," dodal, když mu bahno dosáhlo po ramena.

Riker spěchal kupředu, natáhl ruku, ale dával přitom pozor na hranice bažinné jámy, aby do ní také nespadl. "Drž se!" křičel.

Maror vypadal pobaveně. "Čeho?"

To byla zároveň jeho poslední slova, po nichž mu bahno zakrylo hrdlo. Riker se dostal na kraj jámy, který poznal podle tmavšího okraje, a natáhl se, aby popadl Marora za vlasy. Jenže Maror proklouzl Rikerovi skrz prsty, pět vteřin bylo pryč... a Maror také. Zmizel beze stopy pod hladinou bažinné jámy.

A aby to bylo ještě bláznivější, poslední výraz Marorovy tváře vyzařoval tiché vítězství.

Kapitola dvacátá šestá

Riker přistoupil k Deanně, která upřeně sledovala střed bažinné jámy. Tiše zašeptala: "On vyhrál. Nechytili jste ho."

"Není ti nic?" zeptal se Riker a uchopil ji za ramena. "Neublížil ti?"

"Ne, jsem v pořádku." Vstala a na chvíli se zastavila, aby rozdýchala tupou bolest v břiše. "Jsem v pořádku. Jen chci odsud pryč."

"Tak dobrá. Počkejme jen pár minut, než -"

"Ne, pojďme hned." V jejím hlase zazněla naléhavost, zoufalá touha vzdálit se co možná nejdál od místa těch událostí.

"Dobře. Jen si sesbírám svou výstroj."

Přikývla a hleděla stále na bažinnou jámu jako přikovaná. Riker si rychle oblékl blůzu, vzal si opasek a našel fázer tam, kam ho předtím odhodil. Pak se dotkl malého knoflíku na brašně, kterou měl pověšenou na opasku a k Deanninu překvapení kolem prolétly dva předměty ve tvaru kosočtverce. "Co je to?"

"To je praktická pomůcka na zaměřování terčů. Patří to k běžné výbavě pozemní bezpečnosti. Použil jsem to, abych rozptýlil Marorovu pozornost."

"Aha." pokývala hlavou a jakoby z velké dálky řekla: "To bylo chytré, Wille. Chytré."

Pátravě se na ni podíval: "Určitě ti nic není?"

"Určitě. Jdeme."

Riker už nic neříkal, ale prostě ji jemně odvedl od bažinné jámy. Prohlížel si její zbědovaný stav a ztřeštěně si pomyslel, že přes to všechno, čím prošla, vypadá pořád skvěle. Zdálo se, že má nevyčerpatelné zásoby vnitřní síly.

Jakmile vyrazili, Riker kontaktoval Tanga. Maror se skutečně ve svém odhadu nemýlil. Riker a členové bezpečnostního oddílu se rozptýlili, aby lépe pokryli obrovské prostory džungle. Nakonec to byl Riker, kdo měl po několika dnech pátrání to štěstí a svým trikodérem zaměřil Deannu a Marora.

Informoval Tanga, že Deanna už byla skutečně nalezena (vyhnul se slovu zachráněna... znělo poněkud melodramaticky) a že teď míří k bodu setkání. Bude to trvat několik dní, než tam dorazí, ale Riker měl s sebou dostatečné množství zásob a neočekával žádné nečekané zdržení.

Riker byl v několika posledních dnech plně zaměstnán svým úkolem a džungli nevěnoval příliš pozornost, kromě toho, že se musel vyhýbat jejím pastem a překážkám. Uvážlivé používání fázeru, když si razil cestu vpřed, se mu nyní hodilo při cestě nazpět... i kdyby mu trikodér nepomohl najít jeho vlastní stopy.

Když pominulo napětí, začal si všimnat skutečných krás jalarského pralesa. Zjistil, že květiny a popínavé rostliny, které zdobily vnitřek svatební kaple, pocházely určitě odsud. Květiny a rostliny tvořily exotickou kombinaci barev. Vzduch byl teplý, až parný, ale nebyl nepříjemně vlhký. Byl plný voňavé mlhy, která osvěžovala, anebo prostě jen voněla víc než předtím, protože Deannina svoboda se stala skutečností.

Otočil se a podíval se na Deannu, která byla už půl hodiny nezvykle tichá.

Třásla se. Rukama si objímala tělo a uprostřed teplé džungle se třásla. Zuby jí cvakaly.

Hned si uvědomil, co se děje. Po celou dobu, kdy byla v nebezpečí, dokázala všechno držet v sobě. Oprostila se od strachu a nejistoty, od hrůzy, která musela provázet každý okamžik. Takové stavy mohla v těch chvílích potlačit či ignorovat. Ale dříve nebo později se musely znovu vynořit na povrch a bylo potřeba se s nimi vyrovnat.

Přistoupil k ní, objal ji a posadil se s ní. "Šš. Už je to dobré. Zbav se toho, Deanno. To je v pořádku."

Otřásla se ještě prudčeji a hleděla přes Rikera kamsi vpřed, jako by čekala, že někdo nebo něco na ni přijde z hustého podrostu. Rukou se pevně držela jeho ramene a nehty zatínala do jeho kůže takovou silou, že Riker musel ovládnout potřebu její ruku odstrčit. Mlčel, aby neprozradil, že to strašně bolí.

Hladil ji po tváři a tichým, uklidňujícím hlasem na ni mluvil. Snažil se jí říct, že je to v pořádku, když se bojí. Připomínal jí, že není sama. Říkal jí, že už bude dobře, že je mimo nebezpečí a brzo všechno bude jen vzdálený, zlý sen.

Mluvil a mluvil, a ona se k němu přitáhla blíž, tiskla se k němu a upravila mu ruce tak, aby ji celou objímal. Její tělo se občas ještě otřásla a dolní ret se jí chvěl. Po tváři jí stékaly slzy, ale neplakala nahlas. Její úplné mlčení bylo téměř hrozné.

Už nic neříkal. Kolébal ji, dopředu a dozadu, něžně, a spolehl se na to, že pouhá jeho přítomnost ji pomůže nabýt znovu jistoty. A pomalu, pomaloučku třesavka přecházela, až docela ustala. Slzy jí přestaly téct a ona zvedla ruku, aby si osušila tvář.

Pak pohlédla na Rikera. Usmál se na ni a aby zjistil, zda mohou pokračovat v cestě, zeptal se: "Můžeš?"

Přikývla. "Ano. Ano, můžu." Natáhla se, ovinula mu ruku kolem hlavy a přitáhla si jeho tvář.

Byl to velmi dlouhý polibek, velmi sladký a naplněný příslibem. Jejich rty se oddělily a on se na ni podíval. Vzduch v džungli mu působil závrať. Všechno vypadalo jako ve snu. Zpátky k divošství, vzpomněl si na jakousi starou frázi.

"Deanno," řekl tiše. "To... to není správné. Teď není na to chvíle. Nemáš v hlavě jasno, moc jsi toho prožila, ty -"

"Nech mě" - vzala jeho tvář do dlaní - "nech mě to vysvětlit tak, abych věděla, že pochopíš."

Čekal. S očima široce rozevřenými a rty jen pár centimetrů od jeho zaječela: "Mlč a polib mě, Rikere."

Udělal to.

Za okamžik už všechny logické důvody, proč je to špatné, nevhodné, zcela nesprávné chování na důstojníka Hvězdné flotily... všechny ty vznešené důvody Riker vypustil z hlavy. Místo toho vnímal jen ji, vlhkost džungle promíchanou s jejím potem. Šustění stromů a šustění šatů, a tentokrát, když se k sobě jejich nahá těla přitiskla, nešlo o přemoudřelý, hluboké diskuse, které by vyžadovaly něco víc než něžná, šepem pronesená slůvka, zakončená občas tlumenými vzdechy.

V té chvíli o sobě věděli všechno... tělo a duše, tělesno a duchovno, to vše jim náhle proniklo do morku kostí. Místo, aby se od sebe odtáhli, aby ovládli tu sílu, zcela se jí poddali. Doplnovali jeden druhého, stali se jeden druhým, plnili si všechna svá přání a radovali se, když v nich narůstala touha. Zdálo se, že celý prales Jalara utichl. Že v celé džungli, na celé planetě, v celém vesmíru není nic než oni dva, jejich vzájemné objevování, jejich poznání vzájemných potřeb a hladu po jejich ukojení.

Touha narostla do takové míry, že ji nemohli držet v sobě a poddali se jí, tiskli se jeden k druhému, jako by doufali, že jejich těla splynou v jedno tak dokonale jako jejich duše. A kdesi hluboko v myslí, v úžasném souladu s jeho duševním rozpoložením, Rikerovi zaznělo jedno slovo. Slovo, které předtím nikdy neslyšel. Slovo naplněné tajemstvím a příslibem do budoucna...

A to slovo bylo Imzadi.

Leželi vedle sebe a Deanna si položila hlavu na jeho rameno. Zamyšlené přejížděla prsty po chloupkách na jeho prsou. "Slyšela jsem, že to máte kvůli přitažlivosti." Byla to nejdelší věta, kterou za poslední půlhodinu pronesla... první věta od chvíle milování. Přesněji, jejich posledního milování, i když pro ně bylo trochu záhadou, kolikrát se vlastně spolu věnovali sexu. Všechno jim splývalo v jedno, právě skončili a začali znovu a sotva si řekli pár slov. Bylo to, jako by se rozhodli k činu, a pak se báli promluvit, aby něco nepokazili.

Setrvali na stejném místě, na němž to beze slov před několika hodinami začalo a Riker měl pocit, že do země se vryly jejich obrysy, nad nimiž si asi budou lámat hlavu budoucí geologové.

"Tys o tom slyšela?" zeptal se.

Přikývla. "Chandřin otec to řekl jí a ona mně."

"Aha. No, ano. Přitažlivost." Riker se odmlčel a přemýšlel, co říct.

Řekla to za něj. "Kam vede naše cesta?"

"K bodu setkání. Ale mám pocit, že budeme mít pěkné zpoždění."

"Tak jsem to nemyslela."

"Já vím." Obrátil se, opřel se o loket a prohrábl jí vlasy. Uchopil kus líány, který se jí do nich zamotal a chystal se ho odhodit pryč. Ona si ho však od něj vzala.

"Ne. Chci si ho nechat. Na památku."

"Kus líány?" zeptal se nevěřicně.

Pokrčila rameny.

"Abych odpověděl na tvou otázku... nevím. Víím, jaké city ve mně probouzíš. Myslím, že víím, jaké city já probouzím v tobě. Ale... vlastně neznám odpověď. Pořád se v tom pokouším vyznat. Chci říct... ty jsi odborník na pocity. Co ty si myslíš?"

Povzdychla. Bylo jí trochu chladno, dokonce i v tom teplém pralesním vzduchu, a tak k němu pevně přitiskla své nahé tělo. "Nevím. To je... to je to, co mě na tobě přitahuje, Wille. Když jsem s tebou... nepřemýšlím."

Pobaveně nadzvedl obočí. "Teď nevím, jak si to mám vyložit."

"Když jsem s tebou ... když na tebe myslím... moje cvičení, všechna moje... moje přemoudřelost, jak si to jednou nazval... se prostě rozplývá. Nikdy jsem k nikomu nic podobného necítila a... nakonec jsem se rozhodla, že se tomu chci poddat. Abych to plně poznala. Jak se můžu stát plnohodnotným člověkem, když se nechci vydat tam, kam mě má... kam mě táhne má duše."

Shrnul jí z tváře pramínek vlasů. "Myslím, že máš nádhernou duši."

"Děkuju, poručíku. Je od vás milé, že jste si toho povšiml. Vy ostatně také."

Zamyslel se. "Bude to asi znít hrozně... triviálně, ale věř mi, když řeknu, že... nikdy, jsem s žádnou nic takového. nezažil. Bylo to něco víc, než jen ta tělesná stránka věci... což bylo taky nádherné, nechápej mě zle," dodal spěšně. "Ale byla tam..." Cítil, jako by mu někdo podvázal jazyk.. "Já zkrátka nemůžu najít slova, kterými bych to vyjádřil."

"Žádná nejsou. Nepotřebují být."

"Objevilo se... když jsme..." odkašlal si. "Objevilo se tam to slovo. Vyslala jsi mi je v m myšlenkách... alespoň myslím, že to byla ty. Pochybuju, že by se tu ještě někdo potloukal. Imzi, nebo tak nějak?"

Teď se opřela o loket i ona a hleděla mu přímo do tváře.

"Imzadi," řekla tiše. Když to vyslovovala, zachytil v jejím hlase melodický, milostný tón, který ještě nikdy neslyšel.

"To je ono, Imzadi. Co to znamená?"

"No... má několik významů. Povrchní význam je prostě milovaný nebo drahý. Ale když to slovo jistí lidé používají za

jistých okolností... hmm, musel bys znát další nuance, abys pochopil jeho plný význam."

"Takže, jaký je jeho plný význam?"

Rozpačitě se usmála, což přímo kontrastovalo s její nenucenou nahotou: "Znamená to... první."

"První?" Nebyl si jist, jestli slyšel dobře, nebo možná nechtěl dobře slyšet.

"Ano. Je jedno, co se od této chvíle stane... vždy budeme praví Imzadi. Budeme si navzájem první."

Vzhlédla k němu svýma velikýma, tmavýma očima a on. si připadal jako totální hlupák.

"Chceš říct... chceš říct, že jsem první muž, s kterým jsi... s kterým jsi se kdy..."

Přikývla.

"Milovala?" podařilo se mu nakonec dokončit.

Znovu přikývla.

"Ach, můj bože."

"Vypadáš překvapeně," řekla dost pobaveně. "Je tak těžké tomu uvěřit?"

"No, chci říct..." Těžko se mu vzpomínalo, kdy se naposled cítil tak trapně. "Chci říct, jste taková otevřená společnost a., ty jsi tak krásná..."

"Děkuju ti," řekla stydlivě.

"Že jsem... totiž, vůbec jsem nepomyslel, že žádný muž se tě dosud..."

"Nepokusil sbalit?" zeptala se a v očích jí zajiskřilo.

Škubl sebou. "Někdo tomu tak říká... i když já ne."

"Ale ovšem, že ne. Ty bys to nikdy neřekl."

"A... ehm... podívej, Deanno. Já... nevím, jestli jsem řekl nebo udělal něco, co by v tobě vzbudilo opačný dojem, ale... ty nejsi má první. Chci říct... měl jsem už jiné ženy."

"Ne, neměl," řekla klidně.

"Ano měl. Byl jsem přece při tom. Tak to snad musím vědět."

"Ach tak, já rozumím. Ty chceš říct, že už ses s ženami miloval."

"No... no ano. Myslel jsem, že o tom právě mluvíme."

"Pořád tomu nerozumíš, Wille. Fyzická stránka, jakkoli příjemná... a vzrušující, alespoň pro mne, musím připustit..."

Zaváhala a náhle vypadala bezbranně. "Jak mi to šlo?"

"Dobře! Skvěle. Byla jsi... skvělá. Nikdy bych to nepoznal, kdybys mi to neřekla..." Zamával rukama v pokusu shrnout své protichůdné pocity.

"Tak dobrá. Ale, víš... smysl slova Imzadi přesahuje fyzickou stránku. Měl jsi jiné ženy fyzicky. To vím. A i když já jsem před tebou neměla jiné muže, je to skoro stejné. Být Imzadi znamená jít daleko hlouběji. Copak to nechápeš, Wille? Jiné ženy mohly mít tvé tělo" - usmála se - "ale já jsem první, která se dotkla tvé duše."

A s mírným údivem zjistil, že má pravdu. Sex byl pro něho vždy příjemným rozptýlením. Dokonce i když si myslel, že je zamilován, ukázalo se nakonec, že je to jen povrchní... výmysl, kterým přidával jakési dodatečné vzrušení fyzickému uspokojení.

Byl zamilován teď? Myšlenky uháněly příliš divoce, než aby jim dokázal plně porozumět. To byl pocit, kterému se vždycky snažil vyhnout. Chtěl přesně vědět, co dělá. Chtěl mít věci pod kontrolou. Ale zamilovat se znamenalo vzdát se částečně této kontroly a to nikdy nebyl ochoten nebo schopen udělat.

A teď tu byl zde s Deannou Troi a stále si nebyl jist, jestli je toho schopen. Ale poprvé v životě si uvědomil, že opravdu chce.

"Imzadi," řekl a usmál se.

Vrátila mu úsměv a přikývla. "Rozumím."

Usedl a spatřil, že zapadá slunce. Viselo nízko a proužky růžové a oranžové tancovaly jako tekuté prsty po betazedském nebi.

"Víš," řekl pomalu, "díval jsem se na hvězdy ve vesmíru tak dlouho... až jsem úplně zapomněl, jak krásná může být hvězda, když zapadá. A vidíš támhle? Ty mraky" - ukázal - "to, jak se spojují... vypadají jako dva bojující draci."

"Vidíš souboj na nebi. To je pochopitelné. Když se pošleš do vesmíru, pak je to do značné míry tvůj souboj s vakuem."

"Je to jako ten obraz, že?"

"Do jisté míry," uznala. "Když se díváš na jakýkoli výjev, ať visí na zdi nebo na obloze... vnímáš jej na pozadí svých nejnítěšnějších potřeb a tužeb. Tedy, pokud se na to díváš ve správné náladě."

"Chceš se dívat na západ slunce a opájet se filozofováním?"

"Rozhodně."

Přisunula se těsně k němu a pak tam seděli, pozorovali zapadající slunce a viděli v něm nejrůznější podoby svých duší, které nikdy předtím nezkoumali.

Riker byl jako očarován.

Ale asi po půl minutě se k němu Deanna obrátila a řekla: "No dobře. Už toho bylo dost. Pojď ke mně, Imzadi." Přitiskla se k němu a položila ho něžně na zem.

Dál už slunce zapadalo bez nich.

Kapitola dvacátá sedmá

Riker zíral na papír a vrtěl hlavou. Co si mohl myslet jiného?

Chystal se ho zastrčit zpátky do pásu se zásobami, když za sebou zaslechl Deanniny lehké kroky. Její nečekaně rychlý návrat z ranní hygieny ho překvapil. Dopadlo to tak, že trochu zašátral, mimo a útržek papíru se snesl na zem.

Deanna jej sebrala a překvapeně si jej prohlížela. "Papír. Tak to je něco, co se nevidí každý den."

"Bezpečnostní vojáci Federace věří, že se musí připravit na každou eventualitu - dokonce i na to, že připíchnou zprávu na strom. Dej to sem."

Podívala se na něho a naklonila hlavu na stranu. "Wille, už spolu jdeme tou džunglí pět dní... ušli jsme vzdálenost, kterou jsme mohli ujít za tři dny, kdybychom pořád... nedělali přestávky."

Musel se tomu zasmát. Deannino rozkošnictví a nadšení pro nově rozvinutou fyzickou stránku jejich vztahu byla téměř zdrcující. Deanna Troi zjevně nedělala nic polovičatě. Když se chtěla chovat jako intelektuálka, chovala se úplně jako intelektuálka. Ale teď, když její pozornost zaujaly radosti těla, všechna její vášeň byla zaměřena na objevování všech možností a extrémů, které takové hledání vášně mohlo vyžadovat.

"Musíme si na ty přestávky dát pozor," pravil Riker suše. Potom se zase natáhl pro papír ale ona jej sevřela v dlani.

"Jde o to," pokračovala, "že i kdybychom se tak nesblížili přes to, co spolu děláme... a i kdyby mé sympatie k tobě nebyly tak silné... pořád by mi bylo jasné, žeš tady napsal něco, za co se teď stydíš."

"Tak dobře, je to tak," řekl Riker klidně. "A nemyslíš, že bys to měla také respektovat?"

"Máš pravdu. Měla bych." usmála se darebácky, rozbalila papír a začala číst.

Riker si povzdychl. "Opravdu bych byl raději, kdybys to nečetla. Nechtěl jsem ti to ukázat, dokud to nebude hotové.

Sakra, asi to nikdy nebude hotové. Mně tyhle věci nejdou. Ani jsem to předtím nezkoušel. Nestojí to za nic. Já -"

"Pst!" podívala se na něho s upřímným rozčilením ve tváři. Pak se vrátila k četbě a její rty se pomalu pohybovaly.

Riker už se nesnažil ji přerušovat. Místo toho nonšalantně předstíral, že kontroluje chronometr a trikodér, a pak spokojen přikývl. Vlastně byl spokojen. Pravda, měli zpoždění... ale za hodinu dorazí na místo setkání a odtamtud už je to jen kousek jízdy do města.

Dodal si odvahy a podíval se na ni. Vážně si ho prohlížela a její zářivé oči se do něho vpíjely. Jak ho učila a jak si to skvěle osvojil v minulých několika dnech - pomalu se nadechl a pak vydechl, aby si vyčistil mysl a získal tak větší kapacitu.

Je to krásné, Imzadi, řekla mu.

Usmál se, pro sebe i navenek. Vážně se ti to líbí?

Poznal bys, kdybych lhala.

Prohlížela si papír a pak nahlas přečetla: "Držím tě v náručí.

Cítím tvůj dech a tvé kouzlo A vzpomínám na čas

Bez tebe

Ale jen jako člověk vzpomíná

Na smutnou a vzdálenou minulost

A ty se při spánku třeseš v mém náručí

Sdílíš se mnou paměť na temný čas minulý?

A usmíváš se

Sdílíš paměti časů, které přijdou?

Budoucnost má v sobě ten příslib

A tak jak si neumím představit, jak jsem přežíval minulost

Bez tebe

Neumím si představit budoucnost

Bez tebe."

"Já nevím," řekl Riker a snažil se ze svého hlasu vyloučit autorskou pýchu. "Myslím, že je to trochu přeslazené."

"Ale ale, nic takového si nemyslíš," napomenula ho Deanna. "Myslíš si, že je to skvělé vyjádření toho, cos cítil. Byls na to pyšný. Vlastně jsi pořád."

Usmál se. "Mohlo mě to napadnout, než jsem začal předstírat skromnost před empatikem."

"Přesně tak. Nezískáš tím nic, jen rozpaky."

"Když mluvíme o rozpacích, měli bychom vyrazit. Už máme takové zpoždění, že už jen to je zatraceně rozpacité. Seržant Tang se se mnou v minulých dvou dnech spojoval už čtyřikrát, jen aby se ujistil, že jsem stále naživu."

"Je od něho hezké, že má o tebe takovou starost." Složila papír a uložila ho do živůtku. Riker se na ni překvapeně podíval.

"Ty, mi to nevrátíš?"

"Prosím, nepřemlouvej mě. Ráda bych si to nechala."

Povzdychl si. "Jen když slíbíš, že to nikomu neukážeš."

"Platí."

Přinutili se nepodlehnout pokušení a urazili zbytek cesty bez dalších improvizovaných přestávek. Drželi se pevně za ruce, prsty měli propletené a teprve když byli na dohled tábora, pustili se, protože se společně rozhodli, že bude asi lepší, když přijdou na místo setkání bez známek rozkvétající lásky mezi nimi.

Tang a několik lidí z bezpečnostního oddílu na ně čekali. Zachráněné umělecké poklady Betazedu už byly poslány napřed do města a byly opět bezpečně v muzeu. Tang rovněž zařídil, aby těla sindarínských nájezdníků byla odeslána zpět - bez komentáře - do Sindarínské domoviny.

"Dobrá práce, seržante," řekl Riker pochvalně. Otočil se a napřáhl ruku k Deanně Troi, která ji uchopila a pokusila se zachovat neutrální výraz. "To je Deanna Troi."

"Madam," pozdravil ji Tang lehkým úklonem hlavy. Potom si vyměnil pohled s Rikerem. Pokud měl Tang nějaké tušení, co se dělo v jalarské džungli, nedal to na sobě vůbec znát. Byl už příliš starý voják, v pravém smyslu toho slova, než

aby roztruboval, co si myslí. "Máte jistotu, že vůdce těch nájezdníků dostal, co mu patří?"

"Ovšem," přisvědčil Riker. "Co jsem viděl, nebylo zrovna nejpříjemnější... ale určitě dostal, co mu patří." "Výborně, pane. Půjdeme?"

"Samozřejmě, seržante."

Cesta zpátky do města trvala relativně krátce. Po celou dobu spolu Deanna a Will prohodili jen velmi málo slov, většinou pouze zdvořilosti týkající se zdraví a momentálního stavu toho druhého. Ale pak, když se blížili k okraji města, Riker v duchu uslyšel...

Co kdybys dnes večer přišel k nám?

Nebude to tvé matce vadit?

Vadit? Deannin hlas zněl téměř posměšně. Jak by jí to mohlo vadit? Myslím, že ti bude chtít poděkovat za mou záchranu. Chtěla bych, aby ti byla víc nakloněna.

To by bylo moc hezké. Myšlenka, že je mi méně nakloněna opravdu mrazí.

"Chci slyšet podrobnosti."

Riker hleděl přes Roperův stůl na nejvyššího zástupce Federace. "Jaké podrobnosti?"

"Jaké?" Roper vypadal nevěřičně. "Úplně všechno! Co si vůbec myslíte?" Posunkem vybídl Rikera, aby se posadil. "A nic nezatajovat!"

S pokrčením ramen se Riker chystal usednout... a pak ho náhle napadlo, aby si otočil křeslo opěradlem dopředu a sedl si na ně obkročmo. "Byla to poměrně jednoduchá operace. Prohledávali jsme prales. Měl jsem dost štěstí, takže jsem narazil na sindarínského nájezdníka ještě předtím, než mohl Deanně ublížit. Odolával mým pokusům zajmout ho a zahynul v bažinné jámě. Přivedl jsem Deannu na místo setkání a teď je momentálně doma, živá a zdravá. Konec příběhu."

"Ne," odporoval Roper a pohrozil prstem. "Ne, to není konec příběhu. Vy a ona v pralese. Parná, romantická, džungle Jalara. Vy jste jí právě zachránil život, ona je vám nesmírně vděčná. Atmosféra, nálada. Naše sázka. Naše sázka, sakra práce. Nepovídejte mi, že když vám to takhle spadlo do klína, nevyužil jste příležitosti a...?"

Riker si povzdechl a řekl: "Dobrá, Marku. Přiznávám se."

Riker dychtivě spráskl ruce. "Povídejte. No tak. Dejte starci jeho delegované vzrušení."

"Obávám se, že to nemůžu udělat," pravil Riker pomalu. "Ale můžu vám dát vašich dvě stě kreditů."

Roperova tvář posmutněla. "To chcete říct, že -!"

"Čistý jak padlý sníh, Marku. A já vyrostl na Aljašce, takže mi věřte, že vím, o čem mluvím."

Roper se opřel a vypadal jako dítě, kterému právě řekli, že existence vánočního Ježíška je jen málo pravděpodobná.

"Tomu nevěřím."

"Věřte tomu, Marku. Abych použil staré baseballové rčení, nikdo neodpálí tisíc. Dal jsem do toho všechno, ale obávám se, že k tomu zkrátka nedošlo. A už mě nebaví zraňovat své ego neustálými pokusy."

"Musím přiznat," kroutil Roper hlavou, "že jsem trochu zklamán. Většinou mám na lidi čich, kapitáne. A přestože jsem okázale dával najevo něco jiného, cítil jsem prostě v kostech, že z vás a Deanny by byl hezký pár. Obecně jsem se naučil svému instinktu důvěřovat. Nerad zjišťuju, že jsem se tolik zmylil."

"To se stává i nejlepším z nás, Marku. Pokud jde o Deannu a o mne, asi nejsem na její úrovni. Ale podívejte se na to z té světlejší stránky. Jistě se oba cítíme zklamáni. Ale vy máte k tomu zklamání aspoň dvě stě kreditů, jak jsme se dohodli."

"A díky tomu se mám cítit líp?"

"Jeden z nás by se měl cítit líp."

Roper, si ho nějakou dobu prohlížel a Riker si pečlivě udržoval neutrální výraz. "Víte, co si myslím?" nadhodil po chvíli Roper.

"Ne, Marku. Co?"

"Že jste ten nejspokojenější "poražený," jakého jsem kdy viděl."

Riker se záhadně usmál.

Kapitola dvacátá osmá

Riker stál u vchodu domu Troiů a trpělivě čekal, až se dveře otevrou. Ale zdálo se mu, že čeká nezvykle dlouho, než se tak nakonec stalo.

Nestál tam pan Homn. Stála tam Lwaxana.

Riker se vděčně usmál. "Paní Troi," řekl a myslel to jako pozdrav. Přinutila se k úsměvu, ale neustoupila, aby mohl jít dál.

"Poručíku," pronesla zvolna, "Chci, abyste mi věřil, když vám povím, že to pro mne není snadné."

"Co není snadné, paní Troi?"

"Zprvč, mou morální povinností je vám poděkovat. Vysvobodil jste mou dceru z velmi nebezpečné situace. Máte za to ode mne navždy můj dík a pocit, že jsem vám zavázána. Vždy budu mít na paměti vaše hrdinství, kdykoli na vás v budoucnu pomyslím."

"Děkuji vám."

Avšak zjevně ještě neskončila. "Kvůli tomu nepoužiju svého známého vlivu v Hvězdné flotile, abych dohlédla, že budete tvrdě potrestán."

"Já... prosím?" Ale už když to říkal, prolétlo mu mrazivě hlavou: Ona to ví.

Lwaxana ho o tom nenechala na pochybách. "Co jste následně prováděl s mou dcerou bylo zcela nepatřičné. Využil jste velmi dráždivé příležitosti."

"Co se stalo mezi Deannou a mnou, paní Troi," řekl Riker chvatně a snažil se, seč mohl, aby nevybuchl, "bylo zcela vzájemné a je to jenom naše věc. Chci vidět Deannu."

Pokusil se projít kolem Lwaxany.

Rozpřáhla pevně ruce a její hlas byl jako led. "No tak do toho, pomozte mi, poručíku, bez ohledu na závazky, které k vám mám, jestli sem vkročíte bez mého svolení, zažaluju vás pro nezákonné vniknutí. Je to jasné?"

Zarazil se.

"Chci vidět Deannu," opakoval tichým, ale naléhavým hlasem.

"A co chcete dělat? Co jí chcete říct? Co jí můžete nabídnout, poručíku? Co, kromě dalšího maření toho, k čemu je předurčena?"

"Dalšího...?"

Vztekle dupla. "Cožpak nic nechápete? Nic? Chápete vůbec, kam až jste se to upachtěně prokopal? Přímou doprostřed povinností, které přetrvávají staletí! Tradice, které byly staré už v době, kdy vaši předci teprve objevovali tajemství obuvi! Nemyslete si, poručíku! Deanna není jako ty ostatní! Není jako jiné ženy, které jste poznal! Není ani jako ostatní Betazoidi!"

Lwaxana uhodila pěstí do otevřené dlaně, aby zdůraznila, co říká. "Každý krok v jejím životě byl pro ni naplánován! Její vzdělání, zaměstnání, místo v betazedské společnosti - všechno!"

"Vámi," hlesl.

"Ano, mnou. Jistěže mnou. Myslete si, že s chutí беру na svá bedra tu zodpovědnost? Ne, poručíku. Ne, s chutí ne. Ale dělám to proto, že je to má povinnost, a přijímám to tak. A Deanna rovněž přijala svou roli, své povinnosti i svou budoucnost. A říkám vám, poručíku, tady a teď, že je to budoucnost, v které vy nemáte místo."

S ledovým pohledem řekl: "To nechte na Deanně a na mně."

"Ale! Vážně?" řekla Lwaxana a nesnažila se ani, aby její hlas nezněl sarkasticky. "A kam to rozhodnutí povede? Vzdáte se své kariéry průzkumníka galaxií? Vyměníte to za stálé místo tady na Betazedu? Přistříhnete si svá hvězdná křídýlka? Vyměníte své hvězdné boty za vycházkové polobotky?"

"Chci vidět Deannu -"

"A k čemu to bude dobré, poručíku?" pokračovala neoblomně Lwaxana. "Jste opravdu připraven všeho se pro Deannu vzdát? A jestliže ano, na jak dlouho, poručíku? Kdy se vám obzory jedné planety začnou zdát omezené? Kdy vás pohled na totéž slunce, vycházející a zapadající, den za dnem, den za dnem, začne drtit, dusit a škrtit? A kdy začnete Deannu obviňovat z toho, co jste kvůli ní musel obětovat? Za rok? Dva? Pět? Když první váš nespoutaný lásky pomine, poručíku, a žádný žár se nevyrovná hvězdám, které byly kdysi vaším domovem... co pak? Odpovězte mi." Chladná zlost ho dusila a zprvu nebyl schopen odpovědi. Ale pak, v hale za Lwaxinými zády, ji spatřil. Stála tam u schodiště s vystrašeným výrazem v tváři. "Deanno!" vykřikl.

Její ruce se pohybovaly v malých prázdných kruzích. Lwaxana pohlédla z jednoho na druhého a pak řekla tvrdě: "No tak mu to pověz, Deanno."

Deanna sklopila zrak a nenalézala slov.

"Deanno," vydech Riker, a pak řekl: "Imzadi."

Lwaxana po něm střelila pohledem, který mohl spálit jednu z těch horkých hvězd, o nichž před chvílí mluvila.

A Deanna se mu teď dívala přímo do tváře. Stála jen několik metrů od něho, avšak slova a způsob, jak to řekla, zněla jako z nekonečné vzdálenosti.

"Má pravdu, Wille," řekla Deanna bezbarvě.

"Nemá pravdu! Ona -"

"Dříve či později," pokračovala Deanna, jako by Riker nebyl nic řekl, "budeš chtít odejít. Tvé místo je tam v prostoru.

Moje tady." Zaváhala, a pak řekla: "V tomhle musím být dospělá. Oba musíme. Nikdy to nebude lepší než tam v pralese, Wille. To bylo všechno. To byl ten vrchol. Já... na to chci tak vzpomínat. Než tě tvá povaha zavede na jiná místa, za jinými ženami..."

"Deanno," řekl zoufale a cítil, jako by ji ztrácel z dohledu, přestože tam pořád stála.

"Nechme si to pěkné, Wille. Nečekejme, až se ten vztah pokazí a bude se nezadržitelně hroutit. Mysli na to, co jsme prožili. To je pro nás důležité. Protože v budoucnu už pro nás nic není. Nic."

Otočila se na podpatku a víc už neřekla.

Imzadi, vychrlil ze sebe deprimovaně.

Ani nezpomalila svůj krok... ne, ona od něho utíkala... do schodů, aby ji neviděl.

Lwaxana na něho pevně pohlédla. V očích však neměla vítězný pohled, pomyslel si, to bylo zvláštní.

"Ne, není to zvláštní, poručíku," zareagovala na nevyřčenou myšlenku. "Já nejsem lidožravá obryně. Věřte tomu nebo ne... já chci pro Deannu jen to nejlepší. Snad, až někdy budete mít děti, přijdete na to, že péče o, jejich blaho nepřináší mnoho radosti. Někdy - jako třeba teď - jde o zodpovědnost, která obzvlášť bolí. Jako důstojník Hvězdné flotily..."

William... by vám to nemělo být tak zcela cizí. Dal jste slib, že budete přebírat odpovědnost, i když se občas nedočkáte vděku. Plnit příkazy nadřízených, i když nebudete souhlasit. Nebo nebudete nic podnikat ve jménu Základní poučky, i když to bude v rozporu s vaším morálním citěním. Nu, nemusíte být zrovna u Hvězdné flotily, abyste musel čelit takovým složitým situacím. Deanna teď jedné takové čelí... a já také. A věřte nebo ne, nemám z toho radost. Protože to působí mé dceři bolest, a to nemám ráda. Ale všichni máme, své povinnosti, poručíku. Děláme, co musíme. Já to vím a přijímám to, stejně jako Deanna. A myslím si, že nadešel čas, abyste to pochopil i vy. Na shledanou, poručíku."

A zavřela mu dveře před nosem.

Kapitola dvacátá devátá

Skotská páčila, když ji Riker proléval hrdlem.

Dostal ji od Tanga. Seržant zpozoroval Rikerovu zasmušilost po návratu od Troiových, beze slova vytáhl lahev ze svého tajného úkrytu a nabídl ji Rikerovi s ujištěním, že potom všechno snáze stráví... zklamání, bolest, křivdu, cokoli. Riker zíral na láhev a pak ji pevně uchopil za hrdlo. Pohlédl na Tanga a zeptal se: "Nechcete se přidat?"

Tang si dal ruce za záda a zamyšleně se zhoupl na patách: "Upřímně řečeno, pane," řekl po krátké úvaze, "pochybuju, že byste o mne stál. Každý muž se čas od času potřebuje ožrat úplně o samotě."

Riker přikývl. "Seržante, jste moudřejší než by se na vaši hodnost slušelo."

"Díky, pane. To patří -"

"- k službě," dokončil Riker společně s ním.

Riker už byl ve svém apartmá a naléval si další skleničku. Odolal nutkání loknout si přímo z lahve. Chtěl přece jen alespoň trochu zachovat dekorum Hvězdné flotily. Byl si jistý, že někde, v jakési knize řádů, četl pravidlo, že důstojník pije vždy ze sklenky.

Hodil do sebe dalšího panáka a snažil se rozvzpomenout, co ho vlastně tak strašně rozčílilo.

"Deanno," řekl nahlas a pak si vzpomněl.

Co si sakra myslel? Takhle se zaplést s místním děvčetem. Takové věci vždycky končily špatně. A nejen, že se zapletl. On k ní musel... začít chovat city.

"Ne city," zabručel si pro sebe a pokusil se tím utěšit. Ano, tak nějak to musí být. On k ní vlastně nic necítil. Ne doopravdy. Byl to jen... sebeklam. Pokus přesvědčit sebe sama, že mu v tom jeho mozku strašila jakási upřímná láska k ní, protože to byl jediný cit, který by žena jejího typu přijala, než přikročili k té části vztahu, která stála za námahou. Ano, té části, která stála za námahou, což bylo... což bylo...

Svraštil čelo. "Která část vlastně stála za to?" otázel se.

U dveří se ozval bzučák.

Riker se dotkl svého komunikátoru. "Tady Riker." Čekal na odpověď.

U dveří to znovu zabzučelo.

Riker se znovu dotkl komunikátoru. "Tady Riker," řekl s rostoucím podrážděním.

"Wille?" ozval se skrz dveře hlas Wendy Roperové.

"Mluv nahlas, Wendy," řekl do komunikátoru: "Máme mizerné spojení."

"Jdu tě navštívit, Wille."

Pokrčil rameny. "Jistě. Jen přijď."

Dveře se otevřely a Wendy vešla dovnitř. Riker překvapeně zamrkal. "To je rychlost."

Wendy příliš nerozuměla, o čem hovoří, ani to nepředstírala. "Slyšela jsem, že máš špatnou náladu, Wille,"

"Nesmysl!" prohlásil a povstal. "Vypadám snad na to?"

"Ne. Vypadáš spíš opile."

"Opile!" opakoval Riker pobouřeně. "To je, mladá dámo, ošklivá pomluva, kterou o mně rozšiřují ti, jimž jsem šlápl na kuří oko."

Krátce se tomu zasmála. "No, jestli jsi opilý, tak máš alespoň zábavnou opici. Táta pije většinou jen syntehol."

"Syntehol!" odfrkl pohrdavě Riker. "To je pro malé dětičky! Nikdy bych nemohl pít ten ferengijský patok." Kroužil po pokoji trochu přehnaně pomalými, pevnými kroky. Z ničeho nic se otočil k Wendy a řekl: "A nebyla ani moc hezká!"

"Kdo?"

"Ona! Měla... moc dlouhý nos. A ústa moc široká. A... lícní kosti moc vystouplé. V podstatě... byla ošklivá."

"Kdo je to ona?"

"Jedna, kterou jsem znal. Nebo jsem si myslel, že znám." Klesl na okraj postele a chvíli zíral do prázdna. Wendy se posadila vedle něho a čekala, až bude mluvit dál.

"Víš," řekl po chvíli, "vezmeš si něco do hlavy a myslíš si, že to tak bude fungovat. A nikdy to tak není. Nic nedopadne tak, jak si myslíš."

"Vím, jaké to je."

"Podíval se na ni. "Vážně?"

"No ovšem. Osud ti pořád hází klacky pod nohy."

"Ale proč zrovna mně?"

"Nejen tobě." Jeho pronásledovaný výraz ji téměř rozesmál. "Každému. Taky jsem si prožila pár zkažených románek. A můj táta - myslíš, že ho to nevzalo, když máma zemřela?"

"A vzalo?"

"Samozřejmě, že vzalo. Byla z něho troska. Ale nemusíš se usmívat a poskytovat osudu jistý terč, když už ti hází klacky pod nohy. Bojuješ s ním, to je všechno. Prostě mu dáš najevo, že se s tím jen tak nesmíš. Prostě nesmíš."

"Nic nepochopila," řekl Riker chmurně. "Myslel jsem, že pochopila, ale nic nepochopila. Nevidí nic než tuhle... mizernou mřávu planetu. Celá galaxie otevřených možností, a ona strčí hlavu do písku tady na Betazedu..."

"Tak to já ne," řekla Wendy pevně. "Já neprožiju celý život tady, to se můžeš vsadit. Tahle přefilozofovaná kamenná koule, nikdy. Kdepak."

"Nikdy?"

"Nikdy. To mě nepřitahuje. Žádné závazky. Chci mít svobodu," řekla Wendy ohnivě. "Ještě jeden nebo dva roky tady, a dost. Pak jdu pryč. Snad se dostanu k diplomacii. Ataše, nebo něco takového. Kdo ví? Třeba budu muset stopovat."

Poznat galaxii. Chytit se každé příležitosti na nákladních lodích, příležitostně pracovat, abych mohla cestovat."

"Žádné závazky."

Hleděl na ni. "Už ti někdo řekl," pravil s pocitem nesmírně příjemné závratě, "jak jsi hezká?"

Usmála se. "Už dávno mi to nikdo neřekl."

"Tak tedy" - zamyslel se - "udělal někdo něco s tím, jak jsi hezká?"

"To už je hodně dávno."

Políbil ji a pocítil závrať. Byla teplá a poddajná. Nic nepožadovala. Poddávala se. Nechtěla po něm víc, než byl schopen dát.

Na okamžik se od ní odtrhl. "Co si myslíš o výtvarném umění?"

"Nuda."

"Díky bohu," řekl a oba se položili do postele.

Lwaxana seděla ve svém oblíbeném křesle v pracovně, četla a cítila se výborně. Deanna seděla vedle u stolku, obklopená poznámkami z různých seminářů psychologie.

"Co to studuješ, maličká?" vyslala k ní Lwaxana.

Deanna nereagovala.

Lwaxana se na ni podívala a zpozorovala, že Deanna civí do prázdna. Deanno, vyslala ke své dceři. Deanna vzhledla a Lwaxana pokračovala, co to studuješ?

"Aha." Deanna mrkla na poznámky, které měla před sebou. Pozvedla jeden list: "Lidské dysfunkce."

"Nu," připomněla Lwaxana s lehkým úsměvem, "už jsme tu dnes měli dostatečně ilustrativní studijní příklad, že?"

"Maminko, to není od tebe hezké," řekla Deanna škrobeně.

"Víš," pokračovala zamýšleně Lwaxana, "z té tvé rozšířené zkušenosti s ním bys mohla něco vytěžit - čistě na studijním základě. On by se mohl stát fascinující studií ohledně poselství chování, nebo sn -"

Deanna se zvedla z křesla a zamířila ke dveřím. "Jdu pryč."

Lwaxana hned svařila čelo a vstala ze svého křesla. Ne, že by přímo bránila Deanně v odchodu, ale Deanna byla nucena kolem ní projít. "Je pozdě," řekla Lwaxana.

"Myslím, že jsem už trochu stará pro večerku, maminko."

"Snad. Ale ne dost stará, abych ti nemusela připomínat, co je to zdravý rozum. Půjdeš za ním a nesnaž se mi lhát."

"Přišlo to tak náhle, maminko. Ono -"

Lwaxana zdvihla přísně prst, "Přišlo to tak náhle, jak bylo třeba. Oba jste to potřebovali. Ani jednomu z vás by neprospělo, kdyby se to vleкло. Je po všem. Je konec. Dost. A teď se vrať ke studiu."

"Maminko, já nechci. Nemůžu. Já -"

Nezajímá mě co chceš, zazněl důrazně v Deannině hlavě ostrý Lwaxanin hlas. Uděláš to, co říkám!

Deanna ustoupila o krok a fyzicky tak reagovala na myšlenkové výčitky. Potom se zachmuřila a pevně sevřela ruce.

"Je to opravdu tak, že," řekla Deanna opatrně. "Ty se nestaráš o to, co cítím."

"Starám se o to, co je pro tebe nejlepší -"

A se silou, která bořila molekuly vzduchu, vmetla Deanna své TO NENÍ PRAVDA, MAMINKO! Lwaxaně do tváře.

Lwaxana se zapotácela a zbledla pod svým make-upem. "Jak si vůbec troufáš myslet si o mně něco takového?"

Naznačovat, že -!"

"Já to nenaznačuji, maminko! Já to rovnou říkám!" Deanna si na okamžik pomyslela, že jí opustí odvaha, ale pak si vybavila strach, který musela prožít tam v džungli, a zjistila, že ve srovnání s tím to nic není.

Najednou musela vyhrknout: "Celé roky, maminko celé roky - když bylo všechno, všude a pořád po tvém, jsi mi nařizovala, co mám dělat a co musím dělat. A pořád mi tvrdíš, že je to kvůli mně. Ale není to kvůli mně, maminko! To je kvůli tobě! Má to uspokojit tvoje potřeby, tvoje touhy a tvá rozhodnutí. Nikdy ses mě nezeptala, jestli o tyto takzvané povinnosti stojím! Nikdy tě to nezajímalo! Ty sis zkrátka... zkrátka sis myslela, že je příjmu za své, protože jsou důležité pro tebe. Ale pro mne nejsou důležité, maminko! Je mi líto! Nechci mít v držení Svatý kalich! Dělej si s ním, co chceš! Udělej ze Svatých kruhů pišťalky, mně na tom nezáleží!"

"Deanno -!" Lwaxanu zaplavil nepopsatelný šok. "To bych byla dřív zemřela, než abych takhle mluvila s mou matkou!"

Deanna však nepřestávala. Bála se, že když přestane, nebude už mít odvahu znovu začít. "Chci mít své vlastní plány, maminko!" Udeřila se pěstí do prsou, aby to zdůraznila. "Chci o sobě rozhodovat sama! Chci mít svoji volbu! Ne tvoji. Nechci stáletou tradici. Chci svoji. Mám na ni právo! Všechno, co jsem udělala, jsem udělala proto, žes to za mne rozhodla! Kdy přijde moje šance, maminko? Kdy budu já moci rozhodovat o povolání, možnostech a svatbách? Kdy?"

"Až budeš mít dceru! Budeš dělat to, co já!"

Deanna se zhržela a udiveně se na matku zahleděla. "To nemůžeš myslet vážně."

Lwaxana mlčela.

"To nemůžeš myslet vážně," opakovala Deanna. "Generace za generací, kdy ženám nebylo dovoleno samostatně myslet... věčný vzor, dítě za dítětem..." Deanna vstala. "U mně to končí, maminko."

"To ten Riker," řekla Lwaxana zlostně. "Od něho máš tyhle myšlenky."

"Ne, maminko. Ty myšlenky tam byly pořád. Jen jsem nikdy neměla odvahu je vyslovit nahlas. A nejhorší na tom je, že tys věděla, že tam jsou. Musela jsi to vědět. Věděla jsi, že jsem nešťastná, ale stejně sis dělala s mým životem, cos chtěla a počítala jsi s mou poslušností a svědomitostí."

"Věděla jsem, že až dospěješ, pochopíš -"

"To ses zmýlila, maminko."

Deanna obešla Lwaxanu a zamířila ke dveřím. Její matka se ohlédla a zvolala: "On pro tebe znamená víc než já!" Deanna se otočila a vzdorně zakřičela: "Ano!"

"To nemůžeš udělat! Studuješ... máš povinnosti... jsi předurčena!"

"Chci být s ním, maminko! Neměla jsem se nechat zastrašit a zase se ti podvolit. Neměla jsem ho jen tak nechat odejít. Už se nikdy nemůžeme vrátit k tomu, co bývalo předtím, maminko. Už to prostě nejde. Byla by to lež a já nechci žít ve lži!"

Lwaxana si dala ruce v bok a řekla sarkasticky: "A co hodláš dělat? Skončit se studiem?"

"Pravděpodobně."

"Vezmeš si ho?"

"Možná. Možná ne. Možná jen půjdu s ním a budu šťastná, že jsem v jeho blízkosti. Až bude odlétat se svou lodí, zkusím se přihlásit. Na nějakou práci, je mi jedno, jakou. Šéfkuchařka a myčka lahví - na tom nezáleží, jen když budeme spolu."

"Ty a vesmírná loď?" řekla zděšená Lwaxana. "Krásná, svobodná bytost, jako jsi ty, zavřená na několik let na lodí? Milióny světelných let od domova? To je šílenství!"

"Už dlouho uvažuji o Hvězdné flotile. Dobrodružný život plný objevných myšlenek a filozofií, které přesahují vše, co jsem tady poznala. Nikdy jsem to však nepokládala za možnou alternativu. Jenže teď už tomu rozumím. Tam je celá galaxie příležitostí - dokonce i pro dceru Pátého rodu, jen když bude mít odvahu se jich chopit. A kdo ví? Třeba do Hvězdné flotily nevstoupím. Třeba se vrátím ke geologii. Třeba se přebarvím namodro a stanu se nahou tanečnicí v soustavě Zetli. Ale ať už udělám cokoli, bude to moje volba, ne tvoje."

Deanna zamířila ke dveřím a v hlavě ji zaznělo: Jestli odejdeš těmi dveřmi, už se nevracej.

Deanna vyšla ze dveří.

Kapitola třicátá

Deanna vešla do budovy velvyslanectví, která byla teď tichá, protože už bylo dávno po úředních hodinách. Přesto narazila na několik mužů z bezpečnostního oddílu, které si pamatovala z místa setkání v džungli.

"Brý večer, slečno," řekl Sommers a pokynul hlavou.

"Dobrý večer. Já... já jdu za poručíkem Rikerem."

"Ano, slečno. Ovšemže," odvětil Sommers. "Víte, kde to je?"

"Ano, jistě."

Zamával jí na rozloučenou a Deanna pokračovala dlouhou chodbou dál. Sommers si zabručel pod vousy: "Důstojníci dostanou všechny ženské."

Deanna šla přímo do Rikerova apartmá a srdce jí bušilo. Představila si, co řekne, co udělá. Bude na ni velmi pyšný, že se postavila své matce, že se rozhodla vzít život do vlastních rukou. Poblahopřeje jí, vzruší ho její láska k němu, vezme ji do náruče...

Vstoupila do jeho pokoje a zkameněla.

Místnost byla jen málo osvětlena, ale dokázala rozeznat Rikera, jak leží nahý na posteli. Části uniformy byly rozházené na několika místech kolem. Spal... stočený kolem nahého ženského těla, v němž Deanna poznala Wendy Roperovou. Deanna ze sebe nevydala ani hlásku, ale její mysl křičela zahanbením a pokořením.

To však bohatě stačilo, aby se Riker probudil.

Posadil se a byl trochu zmatený a dezorientovaný. Posadil se příliš rychle, bez ohledu na to, že hodně pil, a teď měl pocit, že se mu hlava rozletí po pokoji. Nechápal, co si zadrmolil.. a pak spatřil ve dveřích Deannu, osvětlenou zezadu zářivkami z haly.

Chvilku mu trvalo, než plně pochopil, že to není sen, či spíše noční můra. "Deanno?" řekl slabě a jakoby z dálky.

Chtělo se jí s ječením utéct halou pryč, ale v žádném případě by nepřipustila takový odchod ze scény. "Omlouvám se, poručíku. Zřejmě jsem přišla nevhod. Snad bych napřed zavolala, třeba bych se vám vešla do rozvrhu."

Její tón Rikera zranil. "Deanno," řekl a vstal. Ale koordinace jeho pohybů byla zlá, a místo upadl na podlahu.

Hluk probudil zcela střízlivou Wendy, která se zmateně posadila a rozhlédla. Spatřila Deannu, trochu uraženě zamrkala a přitáhla si k sobě deku.

"Deanno," začal znovu Riker. Natáhl se po své uniformě a začal si ji oblékat.

"To je pěkné. Moje jméno si ještě vybavuješ docela přesně," poznamenala a složila si ruce na prsou.

"To není tak, jak si myslíš." Pak Riker pohlédl na Wendy a zvalenou postel a zpátky na Deannu. "No dobře, je to tak, jak si myslíš. Ale já... říkala jsi, že už mě nechceš nikdy vidět, řekla jsi, že jsme spolu skončili a -"

"A neuběhlo ani dvacet čtyři hodin, a ty už sis našel dámskou společnost, tak snadno ses z toho dostat. Vlastně ses z toho vztahu nedostal, ty jsi z něj přímo vyletěl, řekla Deanna hlasitě.

Riker se ji snažil ztišit, což ji vyprovokovalo k tomu, aby mluvila ještě hlasitěji. "Bojiš se, že to někdo uslyší?" tázala se.

"Ne," zašeptal. "Jen... bolí mě hlava."

"To je mi líto," řekla, ale ani v nejmenším to tak neznělo. "Už tvou hlavu nebudu zatěžovat."

Otočila se na podpatku a odkráčela. Riker si nestihl ani dopnout uniformu, nicméně vyběhl za ní. Dostihl ji v polovině chodby a obrátil ji k sobě. .

"Tys řekla -" začal.

"Já vím, co jsem řekla. A zajímá tě, co jsem řekla své matce? Řekla jsem jí, že jsem tě neměla od sebe odstrkovat. Že už je na čase, abych šla svou vlastní cestou. A že chci po té cestě kráčet s tebou." Do očí se jí nahruly horké slzy, které se snažila potlačit. "A já jsem si bláznivě myslela, že ty to chceš také."

"Chci -"

"Nechceš. Tys podřezal tu větev, po níž jsem k tobě šplhala."

"Tak to nebylo. Už mi to pořádně nemyslelo a pak se objevila Wendy a -"

"A naskytla se ti příležitost."

"Ano."

"A vlastně to nic neznamená."

"Ne."

"A jak mám vědět," pravila ledově, "že čas, který jsme spolu strávili, nepatří do stejné kategorie?"

Vzal ji za ramena. "Viš dobře, že nepatří."

"Myslela jsem si, že to vím. Ale teď už si nejsem tak jistá. A co je horší, ani ty si tím nejsi jistý. Wille... myslela jsem, že mezi námi je něco zvláštního. Fyzického i duchovního. Ale pro mě vyplývá jedno z druhého. Pro tebe ne. A nemyslím, že se v tomhle ohledu někdy změníš."

Riker cítil, že mu cosi uniká, cosi velmi důležitého - důležitějšího, než si vůbec mohl představit - a náhle to zoufale chtěl napravit. "Změním se," řekl. "Můžu -"

"Přes noc to nejde. Možná, že se jednoho dne změníš, možná, že se nezměníš nikdy. Možná, že pro tebe je to věc, která přichází s duševní vyzrálostí. Ale můj život nemůže záviset na nějakém možná. Protože ty opouštíš planetu, já se musím rozhodnout a nemůžu své rozhodnutí založit na nejistotě."

To ho dopálilo. "Mluvíš, jako bys byla svatá. Jak můžeš vědět, jak to bude s tebou? Třeba se změníš ty, až vyzraješ."

Třeba se rozhodneš, že nemusíš být zrovna po uši zamilovaná, aby sis někoho pustila k tělu. Třeba objevíš, že fyzická stránka věci má také něco do sebe, když už sis dovolila ji okusit."

"Snad," řekla klidně. "Ale jednou věcí jsem si teď naprosto jistá."

"Vážné? A jakou?"

"Že ty u toho nebudeš."

Přemýšlel, co by na to odpověděl, ale než mohl něco říct, pohladila ho dlaní po tváři a v jejím hlase už nebyl hněv, jen smutek. "Je mi líto, Wille. Prostě si myslím, že nemáme žádnou budoucnost."

Pak se obrátila a odešla.

Riker tam bez pohnutí stál a sledoval ji. Chtěl něco říct, ale nemohl. Snad to způsobilo to pití, po němž mu stále hučelo v hlavě, nebo zkrátka nebyla žádná slova... ani myšlenky.

Otočil se a spatřil seržanta Tanga, který se opíral o zeď a zamyšleně si ho prohlížel.

"Dobře jste udělal, že jste ji nechal jít, pane," řekl Tang.

"Pamatujte si, za každé zlomené srdce, které muž z Hvězdné flotily opustí, rozzáří se hvězda -"

"Držte zobák, Tangu," řekl Riker, prošel kolem něho a zamířil zpátky do svého pokoje.

Tang pouze nevzrušeně pokýval hlavou. "Držet zobák, pane. To patří k službě."

Deanna Troi nahlédla do studovny a zjistila, že tam matka stále ještě je.

Lwaxana hleděla na malý holograf. Vůbec na Deannu nepromluvila, ale Deanna vycítila, že matka v duchu chce, aby vstoupila. Opatrně vstoupila do studovny a podívala se matce přes rameno.

"To je babička, že," řekla Deanna.

Lwaxana pouze přikývla.

Dlouho obě mlčely a pak Deanna řekla: "Přišla jsem si pro své věci."

Matka ještě chvíli hleděla na holograf a pak pravila: "Viš... když jsem ti řekla, že jestli odejdeš těmi dveřmi, už se nebudeš moct vrátit... ta slova mi zněla nějak povědomě. Pátrala jsem v paměti a snažila se vzpomenout, kdy jsem je slyšela."

"A vzpomněla sis?"

"M-hm. Moje matka" - zamávala Lwaxana lehce holografem - "mi to řekla. Když jsem jí oznámila, že si chci vzít tvého otce."

"Měla s tebou své vlastní plány?"

"Samozřejmě. Tak, jako jsi ty zaslíbená Wyattovi, já jsem byla zaslíbená... jak se jmenoval?" Zarazila se, a pak si to vybavila: "Stahly. Tak se jmenoval. Ale když jsme dosáhli vhodného věku, poprvé jsme se setkali a... no, nějak to... nevyšlo."

Deanna si vzrušeně dřepla vedle matky. O tom Lwaxana ještě nikdy nemluvila. "Proč ne? Nelíbili jste se jeden druhému?"

"Ale ne, docela jsme se k sobě hodili.. Celkem se mi líbil a já jemu také. Ale... hned potom, co nás seznámili, jsem pochopila, že je to marné. Hlavně proto, že... byl zamilován do někoho jiného."

"Do jiné ženy?"

Lwaxana se na ni smutně podívala. "Do jiného muže."

Deanna dokázala jen soucitně povzdechnout.

"Nejhorší na tom bylo," připustila Lwaxana, "že jim to slušelo daleko víc, než když byl se mnou."

Deanna se snažila potlačit úsměv. "Muselo to pro tebe být velmi těžké."

"No, naštěstí jsem krátce nato poznala tvého otce. Ale matka byla příliš zraněná krachem svých svatebních plánů, takže zásadně odmítala všechny, které jsem přivedla. Jednou jsme se kvůli tomu strašně pohádaly. Na tvém otci snad nenáviděla úplně všechno."

"Tak jako nenávidíš Willa Rikera?"

"Ale kdepak... drahoušku, ty si myslíš, že jsem byla zlá?" Lwaxana se nevesele zasmála. "Ona byla mnohem horší."

Mnohem horší. Protože pro ni to byla otázka zraněné pýchy. Myšlenka, že bych si mohla sama najít ženicha, když ona selhala. A když jsem vyběhla ven, vlastně těmi samými dveřmi" - ukázala na domovní dveře - "řekla, že už se nemám

obtěžovat s návratem. Ona to tak samozřejmě nemyslela. No... možná, že v té chvíli ano."

"A tys to myslela vážně, když jsi mi to řekla?"

Lwaxana na ni zamyšleně pohlédla. "V té chvíli." Potom rozpráhla náruč. "Ach, Deanno... je mi to tak líto."

Deanna se naklonila vpřed, aby ji matka mohla obejmout. "Čeho je, ti líto, maminko?"

"Je mi to líto, protože vím, co se stalo, když jsi šla za poručíkem Rikerem. Víš... matka takové věci ví."

"Zvlášť, když matka umí číst myšlenky."

"To je pravda. A také... je mi to líto, protože v jednom jsi měla pravdu. V tom, že, se mezi námi mnoho změnilo. A nemůžeme se vrátit k tomu, co bylo."

"Proč je ti to líto, maminko?"

"Protože se mi líbilo, jak to bylo předtím," řekla Lwaxana žalostně. "Bylo to hezké, jednoduché, bez komplikací." Ale pak si povzdychla a poplácala ji po hřbetu ruky. "Ale tys to tak nechtěla. Já tomu rozumím. A já opravdu nejsem lidožroutka, Deanno."

"Já vím, maminko."

"Chci jen jedinou věc. Prosím... prosím, nechtěj se stát nahou modrou tanečnicí na Zetli. Je tam taková zima, určitě by sis uhnala smrt."

"Dobře, maminko," usmála se Deanna. "Já ti něco povím. Nejen že ti slibuju, že se ze mě nestane žádná na barvená tanečnice, ale chci zůstat u studia psychologie. I když... nechci předem vyloučit Hvězdnou flotilu jako případný začátek mé profesionální kariéry."

Lwaxana už chtěla odporovat, ale místo toho jen pokývala hlavou. "Když budeš šťastná, drahoušku."

"Děkuju ti, maminko."

"Poslyš, je už hodně pozdě a ty jsi vyběhla ven bez večere. Musíš mít hrozný hlad."

"Já... mám trochu hlad," přiznala Deanna.

"Chceš něco k jídlu?"

"Ráda."

Jakmile to Deanna řekla, zjistila, že se nevyjádřila dost jasně. Rychle položila ruku na Lwaxanina ústa, než mohla matka hlasitě zavolat pana Homna.

"Maminko," řekla tiše, "já si udělám večeri sama. Vlastně, jestli chceš, můžu udělat něco i pro tebe."

Lwaxana vypadala ohromeně. "Ty sama?"

"Ano, maminko."

Lwaxana udiveně vydechla. "Ty máš dnes plnou hlavu radikálních myšlenek, že? No dobrá... pojďme." Vstala a trochu zmateně se rozhlédla. "Ale... kde je vlastně kuchyně?"

Deanna ji vzala pod paží: "Já tě tam dovedu, maminko," řekla s úsměvem.

Lwaxana zavrtěla hlavou, když ji Deanna odváděla. "Děti mají dnes bláznivé nápady. Hvězdná flotila. Vaření. Já nevím, kam ten svět spěje..."

Kapitola třicátá první

Roper vzlédl, když Riker pomalu vcházel do kavárny. "Opozdil jste se, kapitáne," vyplínil ho.

Riker jen přikývl... velice pomalu. Posadil se a číšnice mu sama od sebe přinesla černou kávu. Přijal to s tichou vděčností.

"Slyšel jsem," řekl Roper nedbale, "že včera večer byl u vás nějaký virvál."

"Tak trochu." Riker se ho ani nechtěl ptát, kde to slyšel. Buď mu někdo z bezpečnostního oddílu popisoval slabomyslné chování nejvyššího důstojníka, anebo to měl přímo od své dcery, která se mu snad svěřila s následky dostaveníčka. Ať tak či onak, nechtěl to teď vůbec rozebírat.

"Planetární známosti se mohou trochu zamotat, což?" poznamenal Roper. "V tom je ta výhoda, když jste na lodi. Urví si a uteč."

Riker jen přikyvoval a nechal kávu proudit žilami a znovu nastolovat určitý stupeň myšlenkové rovnováhy. "Musíte být šťastný, že odsud zmizíte."

Něco v té větě upoutalo Rikera a protrhlo alkoholickou mlhu. "Já mám... mám tu ještě zůstat nejmíň měsíc."

Jenže Roper potřásl záporně hlavou. "Já myslím, že to víte. Opravy Hoodu jsou skončeny dřív, než se čekalo. Za čtyřicet hodin už tu nebudete, kapitáne."

Riker ucítil v hlavě tupou bolest, jako by někdo zapojil chod umělého prostředí na lodi. "Chcete říct... chcete říct, že odlétám?"

"Přesně tak. Takže byste se měl dát do pořádku. Máte ještě spoustu papírování. Vyplnit formuláře, napsat zprávu o těch Sindariňanech. Všechno pěkně dokončit než vás vypustíme na svobodu."

Riker rychle vstal, hodil do sebe kávu a snažil se ignorovat, že se při tom spálí. "Marku - Marku, děkuju vám. To je ohromné, To je..."

Mark mu potřásl rukou a s úsměvem řekl: "Až budete tam nahoře dělat kariéru, vzpomeňte si někdy na nás, ubohé planetární červy, ano?"

"Určitě, Marku. Na to si můžete vsadit."

"Tak sebou hodte, kapitáne."

Riker pustil Roperovu ruku a vyrazil z kavárny. Mark se za ním díval a pak si povzdechl. "Děti."

O všechno se postaral.

Téměř.

Riker si řekl, že se naposledy zastaví v uměleckém muzeu, aby si ověřil, že všechny věci jsou v pořádku zpátky na svých místech. Konec konců, Hvězdná flotila nechtěla, aby došlo k nějakému přehlédnutí.

Ale pak se přistihl, že už příliš dlouho stojí před jedním obrazem: tím, který mu ukázala Deanna, s velkými soustřednými "pitomými" stříkanci.

Upřeně si ho prohlížel.

Pak uslyšel hudbu, která sem odněkud doléhala. A, najednou, způsobem, který nedokázal úplně vysvětlit, hudba jaksi zvýšila dojem z toho, co viděl.

Jako by tančily do rytmu, barvy se začaly pomalu pohybovat. Così to zřetelně připomínalo. Riker přišel na to, že to jsou hvězdy, plovoucí v jakémsi galaktickém vířivém bubnu. Ne, nejen hvězdy... hvězdy a planety a snad také něco z toho, jak vypadal vesmír v bolestných křečích svého stvoření. Prázdný a miazmatický a plný příslibů a možností...

Cítil, že vedle něj stojí. Ale nedokázal se k ní otočit tvář v tvář.

"Odlétáš," řekla Deanna.

"Ano."

"Šťastnou cestu."

"Rád bych..." odmlčel se a našel sílu, aby se na ní podíval. Otočil se rychle a na okamžik se mu obraz i ona překryly. Na jeden šilený moment se doslova stala středem vesmíru. "Byl bych rád, kdybys mohla se mnou," řekl konečně.

Zavrtěla hlavou: "Viš, Imzadi... když jsme byli tam, tak jsem byla připravena vyměnit svůj vesmír za tebe. Ale teď... teď si myslím, že ani jeden z nás na to není připraven."

Pokoušel se jí říct, že se mylí, ale nedokázal to. A tak se snažil najít způsob, jak se rozloučit. Ale ani to se mu nedařilo.

Otočil se a zahleděl se znovu na obraz. Taková nesmírnost, zahrnující vše kolem nás... a přece se mu nyní zdál jaksi prázdný.

"Deanno," otočil se zpátky k ní. "Možná..."

Ale už byla pryč.

Ani se s ní nerozloučil. Ztraceně, neřekl jí vůbec nic... protože nebyl schopen najít slova. Mozek mu selhal a ona si teď nejspíš myslí, že mu na tom vlastně ani moc nezáleželo. Když ji dokázal tak snadno opustit, bez jediného slova...

Vykročil směrem, kudy podle něho musela odejít... ale pak se zastavil. Protože bez jakýchkoli pochybností věděl, že to tak chtěla. A náhle, jaksi mimochodem, pro něj začalo být důležitější, co si myslí ona než co si myslí on.

Kapitola třicátá druhá

Kapitánův deník, hvězdné datum 42372,5:

O následujících čtyřiařiceti hodinách nám Q předpověděl, že budeme muset dokázat, co v nás je. Už jedenáct hodin proběhlo bez incidentu. A přesto nemohu zapomenout na předpověď Q, že zde budeme čelit nějakému krajnímu testu lidských možností.

Enterprise pokračovala po oběžné dráze kolem Cygnu IV a velitel Riker se usadil naproti svému novému kapitánovi v instruktážní místnosti. Oběma dělaly starosti podivné věci, k nimž docházelo na hranici Farpoint, ale ani jeden z nich přesně nevěděl, jak postupovat.

Rikera však potěšilo, že ho Picard přijal bez jakýchkoliv výhrad. Jakmile ho Picard přivítal na palubě a vymezil jeho povinnosti a pravomoci, jako by zapomněl na všechny pochybnosti. Na rozdíl od jiných nadřízených, pod nimiž sloužil, necítil Riker potřebu se Picardovi zalíbit. Místo toho s ním Picard hodlal jednat přímo a na rovinu. To byl přístup, který Riker vítal.

Riker si prohlížel poznámky týkající se Cygnu IV a řekl: "Žhavé nitro této planety má za následek nadměrnou geotermální energii, pane. Ale to je asi tak vše, co může tento svět skutečně nabídnout."

Picard vypadal zamyšleně. "A vy jste přesvědčen, že jim to umožnilo zkonstruovat tuto základnu tak, aby vyhovovala parametrům Hvězdné flotily?"

"Ano, pane," předklonil se Riker. "Musíme vycházet z předpokladu, že prodávají svou nadbytečnou energii za stavební materiál, který tu používají. Podle našich lodních testů se na tomto světě mnohé z použitých materiálů vůbec nevyskytují." Picard se pousmál. "Třeba to je jedna z těch náhod, které jste popsal -ve své zprávě jako "téměř magické" pokusy nás potěšit."

Od jiného kapitána by to znělo povýšeně. Jenže Picard pouze zmiňoval fakta. Riker jen souhlasně pokýval hlavou.

"Takové věci se staly, pane."

"A my včas odhalíme vysvětlení.. Zatím nic z toho neznamená žádnou hrozbu. Kdyby tak každá živá forma měla takovou touhu potěšit Hvězdnou flotilu."

Riker věděl, co má Picard na mysli. Ty neustálé boje s Ferengy, nemluvě ani o Orionech, Sindariňanech... navíc ta věčná obava, že Romulané neřekli své poslední slovo... bylo tu jistě mnoho úskalí, s nimiž se Hvězdná flotila musela potýkat. A pak se tu objevil ten Q, jehož činy už Riker předtím shrnul, a všechno jen ještě víc zamotal. Picard povstal.

"Připraven k přenosu? Už se nemůžu dočkat, až se seznámím s tím Gropplerem Zornem."

Riker vyčkal, dokud Picard neobešel pracovní stůl. Po té dlouhé řeči, kterou Riker pronesl na téma ochrany kapitána, nebyl zrovna nadšen, že se Picard hodlá ihned přenést dolů a setkat se s velitelem stanice Farpoint. Pokud tam bylo nějaké neznámé nebezpečí, bylo by velmi zlé, kdyby to nebezpečí odhalili až při Picardově návštěvě na planetě. Přesto všechno se nezdálo, že jim v tomto okamžiku něco hrozí, a Riker si ponechal výhrady pro sebe. Picard šel první do dveří a Riker poznamenal: "Jsem přesvědčen, že v tom je něco víc než jen chtít nás potěšit, pane."

Picard vypadal zamyšleně. "Jako třeba, že se nás Q pokusí oklamat?"

Když přikročili k turbovýtahu, Riker si všiml, že se jeho dveře otvírají. Pohled na pasažéra mu zakrývala Picardova pozvednutá paže, protože kapitán zrovna mával na pozdrav a říkal: "Tady jsme, poradkyně!" Obrátil se k Rikerovi a vysvětloval: "Požádal jsem ji, aby se rovněž zúčastnila naší schůzky."

Lodní poradkyně. Riker předtím nikdy nesloužil na lodi, která by byla dost velká, nebo jejíž mise by byla dost dlouhá, aby to vyžadovalo poradce. Kromě toho byla ta funkce v Hvězdné flotile relativně nová, ustanovila se během několika posledních let. Jelikož Riker měl neomezenou důvěru ve svou vlastní duševní vyrovnanost, pochyboval, že má zapotřebí služeb poradkyně, ale pomyslel si že spousta lidí na Enterprise by to možná dost pomohlo. Jenom doufal, že nebude patřit k těm náruživým intelektuálkám, které se pokoušely komentovat vše, co kdy kdo jen tak plácnul.

A pak ji Riker spatřil... a krve by se v něm nedořezal. Picard se obrátil k té ženě a říkal: "Dovolte, abych vám představil našeho nového prvního důstojníka, Williama Rikera. Pane Rikere, to je naše lodní poradkyně, Deanna Troi."

Picard teď obrátil zrak na Rikera a tón jeho hlasu mírně poklesl, když spatřil, jak se jeho první důstojník tváří. Minulo deset let, ale staré city ho zaplavily se stejnou palčivou bolestí, jako by rána byla ještě čerstvá.

Černé vlasy měla svázané do pevného uzlu - vůbec jí neslušel - jako tehdy, když chtěla předem vyloučit jakékoli návrhy z jeho strany.

Věděla to... věděla, že tam bude. Samozřejmě. Jako poradkyně přece musela číst složky všech vyšších důstojníků. Jeho myšlenky zběsile vířily. Vyšel ze cviku, už léta se v tom necvičil. Úplně ho to zaskočilo.

Deanna však vypadala zcela klidně. A pak pocítil něco, o čem si myslel, že už nikdy nezažije. Její hlas v jeho hlavě, v jeho duši se zeptal: Pamatuješ si ještě, čemu jsem tě učila, Imzadi? Dokážeš vnímat moje myšlenky?

Chovala se tak uhlazeně a vybraně, že formálně napřáhla ruku, přestože s ním byla v myšlenkovém spojení. "Těší mě, veliteli," pronesla a lehce zdůraznila jeho hodnost.

Riker ji vzal za ruku a zakoktal: "Já, ehm... nápodobně, poradkyně."

Z Rikerova nervózního výrazu tváře Picard poznal, že se zřejmě něco stalo. "Vy dva už se znáte?" zeptal se Rikera.

Jestli se známe? Ach, ne... byl to jen jeden z nejkomplikovanějších, nejintenzivnějších, nejbolestnějších a nejvášnivějších vztahů, které jsem kdy s kým měl. Toť vše. Nahlas však řekl: "Ano... známe se, pane."

Rikerovi nebylo jasné, jestli si Picard povšiml jistého podtextu v jeho odpovědi a připadl na to, jak dobře se Riker a Troi znají, nebo jestli jen usoudil, že se poznali při jakési blíže neurčené příležitosti. Dodal pouze: "Skvělé. Je pro mne důležité, aby klíčoví důstojníci navzájem znali své schopnosti."

Riker si nebyl docela jist, ale měl pocit, že mu mozkiem zní Troiin tichý smích.

"Známe, pane," ujistila ho Troi, "Známe."

Picard vstoupil do turbovýtahu, Riker a Troi ho mlčky následovali.

Chtěl toho tolik říct... tolik jí toho chtěl povědět. Ale jeho myšlenky jen zmateně vířily a jelikož už vyšel ze cviku, nedokázal je do ní promítnout. A ke všemu nemají mít příležitost promluvit si o samotě předtím, než je osud vrhne do další nebezpečné situace. Do situace, v níž budou muset spolupracovat hladce a na profesionální úrovni. Ale bude to vůbec možné, při myšlenkách na to, co všechno spolu prožili? A při myšlenkách na jejich rozchod, kdy si spoustu věcí neřekli? Věděla, že jí chce? Věděla, co všechno jí chtěl říct? Nebo v sobě po celá ta léta hýčkala nenávist a nechápala, jak...?

A pak se mu v mysli znovu ozval její hlas, který k němu nesl její myšlenky jako poštovní holub vracející se domů. Já bych také nikdy neřekla sbohem, Imzadi.

Úlevou z něho všechno spadlo. Mohl to přece vědět. Mohl vědět, že pochopí a že vznikne základ, na němž se dá vybudovat vztah.

Neměl ponětí, kam ten vztah bude směřovat, nebo jaký bude jeho konečný osud... ale přinejmenším věděl, že ať už se v budoucnu stane cokoli, postaví se tomu společně.

Chvilí jim to trvalo než pochopili. Zprvu se pokusili navázat tam, kde skončili... ale rychle zjistili, že to nejde. Uplynulo mnoho času a ani jeden z nich nedokázal najít, způsob, jak překlenout tu mezeru a smířit mladé lidi, kterými byli kdysi, s důstojníky Hvězdné flotily, kterými byli teď.

Navíc si nebyli jisti, co by se stalo, kdyby znovu rozdmýchali oheň té divoké vášně. Kdyby to nevyšlo, bylo by pro ně nesmírně složité podílet se na společné práci bez toho, aby mezi nimi panovalo jisté napětí. A ta možnost tu zcela jistě byla, protože jejich vzájemné předpovědi o budoucnosti jednoho či druhého pozoruhodně trefily do černého. Riker měl pořád nestálou povahu. A Troi se vskutku oddala potěšení z nejrůznějších experimentů... takže během těch let rozhodně nežila jako jeptiška.

Vzali v úvahu všechny komplikace, které by vyplynuly z toho, kdyby se znovu stali milenci, a rozhodli se, že není kam spěchat. Žádný z nich nechtěl dát všechno všanc a rozhrábnout uhlíky jejich doutnajícího vztahu.

"Čas zná způsob, jak vše usmířit," řekla mu kdysi Deanna, A tentýž názor měli tehdy i na svůj vztah.

Nic víc si však o svém vztahu nemysleli. A zákony nehybnosti ovládají kromě jiných věcí i lidské vztahy. Jak běžela léta společné služby na Enterprise, jejich vztah jen spokojeně dřímал.

Jediná síla, která, by je dokázala zmobilizovat, by bylo vědomí toho, že nelze změnit běh událostí, kdykoli se jim zachce. Nicméně... proč by se měli nad něčím takovým trápit?

Konec konců... mysleli si, že mají všechnen čas, co ho ve vesmíru je.

A pak přišla ta mírová konference se Sindariňany...

Riker ležel na zádech a hleděl do tmy své kajuty.

Ruce měl propletené za hlavou a polštář byl příjemně měkký. Už tak ležel snad hodinu a spánek pořád nepřicházel. Třídění myšlenek rychle přecházelo v jakési vznešené sebetrýznění. Pořád musel myslet na to, k čemu před několika lety došlo v Deannině kajutě... On i Deanna byli tehdy naměkko a uvolňující účinky synteholu, který vypil, měly rozhodně vliv na to, co si tehdy dovolil. Přátelský polibek na rozloučenou se změnil v něco mnohem vášnivějšího a chvíli se dychtivě a hladově líbali, jako za starých časů.

A pak Deanna šeptala, prosila a přesvědčovala, že to by neměli, a připomněla mu, jaké potíže přináší mít poměr s někým, kdo slouží na téže lodi. Ať si mluvila, co chtěla, nechala by ho...

Ale on se stáhl. Její slova pronikla synteholickým opojením jeho mozku, všechno spláchla a přinesla okamžité vystřízlivění a připomněla mu mantinely, které si pro sebe vymezili.

A k ničemu nedošlo.

Ne, že by nechtěl... oba chtěli...

Ale co vlastně chtěli? Chvilkové uspokojení? Nebo něco víc... rozdmýchat to, o čem si mysleli, že je už dávno pryč?

Snad si dělali ze sebe blázny. Na jedné straně on, zvyklý chod věci řídit, a na druhé straně ona, která se vždy zabývala city. Takže bylo jen přirozené, že se rozhodli mít své city pod kontrolou a diktovat svému vztahu. Zapínat a vypínat své emoce jako staromódní vypínač světla.

Jenže do jaké míry to bylo realistické? Ležel tam ve tmě a představoval si Deannu v Dannově objetí, jak se směje nebo šeptá něžná slůvka...

Říkala Dannovi totéž, co kdysi Rikerovi?

Na okamžik pocítil jisté otupění, myšlenky na Deannu ho uspávaly a byl přesvědčen, že ráno bude moudřejší večera. A pak ho něco, nějaký pohyb, přinutilo vzpřímit se na posteli tak rychle, že na chvíli ztratil orientaci.

Někdo tam byl. Nevěděl jak, nevěděl proč... ale někdo tam byl, skrýval se v rohu, číhal v temnotě.

Zvolal: "Svě -"

Ale to slovo nedokončil.

Jeho rty přikryla čísi ruka a položila ho zpátky do postele.

Riker zuřivě zápasil, aby setřásl ruku, která ho přidržovala dole. Natáhl se, popadl útočnicka za tvář a ucítil kůži jako pergamen a pichlavou bradu.

A pak cizí hlas řekl: "Světla!"

Riker ztuhl. Protože ten hlas znal, a to bylo šílené.

Světla se na povel rozsvítila. V reakci na náhlé světlo zamrkal a hlas se opravil: "Polosvětlo." Světla se ztlumila na padesát procent a Riker mohl nyní rozeznat vetřelcův obličej.

Vlasy a vousy měl husté a prošedivělé. Kůži měl vráscitou a bylo vidět, že mnoho prožil. Ale oči mu odhodlaně hořely a ta tvář... nebylo pochyb. Díval se sám na sebe... až na to, že ten druhý byl o několik, desetiletí starší.

"Mlč!" zasyčel ten starší Riker. "Máme málo času."

Riker vyvalil ohromením oči. Na chvíli si pomyslel, že je to jen sen a pokoušel se znovu zabojovat a setřást tu ruku, která mu svírala ústa.

"Copak neslyšíš, co říkám?" zavrčel ten stařec. "Drž, hubu, ty idiote! Můžou tu být každou chvíli a pokusit se mě zastavit! Tak lež! Poslouchej mě a dělej jen to, co ti řeknu. Na tom, jak se teď zachováš, závisí Deannin život."

PROSTŘEDEK

Kapitola třicátá čtvrtá

Kurátor Betazedských národních archivů si potřásl rukou s admirálem Rikerem a lehce se uklonil na pozdrav. "Váš dar z pozůstalosti Lwaxany Troi bude pýchou naší sbírky, admirále."

Riker se neurčitě usmál. "Jsem rád, že vám to pomůže, pane. A teď... omluvte mě laskavé, tuším, že už na mne čeká odvoz zpátky domů."

"Ano, ovšem," řekl kurátor. "Slyšel jsem, že pro vás přiletěla samotná Enterprise."

"Čirou náhodou," usmál se klidně Riker. "Byla nejbliž. Není to proto, že bych byl někdo zvlášť důležitý."

"Ale ale, admirále, nebudme přehnaně skromní. Mnozí z nás si ještě pamatují, jak jste před lety zvládl ty sindarínské nájezdníky. Od té doby se drželi Od Betazedu hezky zpátky." Kurátor se zachmuřil. "I když, je to škoda... během poslední dekády se stali mnohem agresivnějšími. Pokud vím, obnovili v mnohém své válečné způsoby. Opravdu škoda."

"Ano," souhlasit Riker a toužil po tom, aby mohl vypadnout. Cítil, že se vymluví snad na cokoli, jen aby už byl pryč. V tom okamžiku se ve vzduchu pár metrů od nich ozvalo důvěrně známé zahučení a Riker se zešířila usmál. Zřídka se v posledních dnech usmíval, ale když už se tak stalo, bylo to od srdce.

"Komodore Date," řekl klidně. "Jsem rád, že vás opět vidím. Nezestárnul jste ani o den."

Dat zlehka naklonil hlavu. "A proč bych měl, admirále?"

Riker se tiše zachechtal. "Možná jste pochopil spoustu věcí od té doby, co jsme se poznali, Date, ale humor vám pořád uniká. Těší mě, že některé věci se nemění."

"To jistě." Dat se otočil a pokynul směrem ke svému druhému důstojníkovi. "Pamatujete se ještě na mého vědeckého důstojníka, poručíka Blaira?"

"Ovšemže," řekl Riker a potřásl Blairovou velkou, chlupatou rukou. "Nuže, pánové... půjdeme?"

"Jak si přejete, admirále... jestli jste tu skončil."

Riker se tázavě podíval na kurátora.

"Pokud jde o mne, admirále, jsme hotovi. Moment," dodal kurátor po chvilce zamyšlení, "zastavila se tu jedna žena...

Myslím, že říkala, že se jmenuje Wendy... a chtěla, abyste se u ní určitě zastavil, než odjedete."

"Jestli chcete, můžeme počkat, admirále," navrhl Dat. Ale Riker zavrtěl hlavou. "Ne," řekl tiše a melancholická nálada, která na něm v posledních dnech neustále seděla, se opět dostavila. "Ne. Na této planetě mi loučení nikdy moc nešlo." Dat nepředstíral, že rozumí. Jen sklonil hlavu a řekl: "Enterprise. Tři k přenosu nahoru." A za okamžik s modrým zajiskřením zmizeli.

Když Riker poprvé vstoupil na loď, jež nesla jméno plavidla, na kterém kdysi sloužil, pocítil jistý nával radosti. Ale ten rychle zmizel, když si uvědomil, že to ve skutečnosti není Enterprise... že taková loď už tu nikdy nebude. Bylo to výjimečné, zvláštní období jeho života a... jak bolestně pochopil... zřejmě jeho vrchol. Od té doby se už nic nemohlo rovnat čiré radosti a divům, které mu tato služba poskytla. Byl víc než šťasten, že si může prohlédnout loď, vidět zblízka všechny ty skvělé věci, kterými ji vylepšili. Avšak nakonec, když už vše viděl, velice rád si udělal pohodlí ve své kajutě, pěkně sám, tak jak byl zvyklý.

Tak ho také našel Dat, když ho přišel informovat, že zakrátko dorazí na Hvězdnou stanici 86.

"Diky, Date," řekl prostě Riker, když obdržel zprávu. A vyhlédl znovu z okénka.

"Zdá se, že se nenudíte, admirále," poznamenal Dat.

"Pozoruju hvězdy." usmál se slabě Riker. "Víte, že někteří lidé věří, že o všem, co se nám přihodí, rozhodují hvězdy? Že nemůžeme ovlivnit svůj osud? Dokonce snad Shakespeare napsal, že "chyba je ve hvězdách.""

"To je dost nepřesné, admirále."

"Chcete mi říct, že je směšné věřit v zasahování mezihvězdného fenoménu do záležitosti lidí?"

"Ne, pane. To je tak samozřejmé, že to ani nestojí za zmínku. Ne, jen jsem vám chtěl říct, že váš pokus citovat Shakespeara byl nepřesný, ba spíše úplně pochybený."

"Jak, pochybený?"

"Když jste citoval tu pasáž, myslím, že se jedná o Julia Césara, první jednání, druhá scéna, obrátil jste to. Správně to má být: "Lidé jsou v jistých chvílích pány svých osudů. Chyba, milý Brute, není ve hvězdách, ale v nás, že jsme nedokonalí.""

"Vážně? Hmm." Riker o tom chvilku přemýšlel. "Zatrápená věc to takhle zmršit. Kdo to řekl?"

"Shakespeare, pane. To bylo správně."

"Ne, myslím, která postava v té hře?"

"Cassius, v rozhovoru s Brutem. Dva konspirátoři, kteří zavraždí Julia Césara."

"Hmm. To je ironie, že, Date? Lidé, kteří se pokoušejí vzít osud do vlastních rukou... a jediný způsob, jak to udělat, je zabít muže, kterého obdivují."

"Vždycky pro mne bylo velikou záhadou, jak mohou lidé dělat zcela amorální věci ve jménu morálky. Filozofie řízení svého vlastního osudu je jistě chvályhodná. Ale jak může někdo tleskat úvahám o vraždě?"

"Občas, Date... děláme, co musíme. Občas se rozhodnete, že něco musíte udělat a kašlete na následky."

Riker už dál nic neříkal, a přestože Dat tam stál a pozoroval ho, Riker necítil potřebu cokoli dodávat. "Když jsem jednou zůstal takhle bez hnutí, velmi jsem potrápil kapitána Picarda," poznamenal po chvíli Dat.

"Vážně?" pokrčil Riker rameny. "Date, zjistíte, že dnes už mě trápí jen málo věcí."

"Je to kvůli Deanně Troi?"

Riker se otočil. a pohlédl na něho. "To je stará věc, Date," řekl dutým hlasem. "Velmi stará."

Dat vypadal zádušně, což se k němu vůbec nehodilo. "Vím něco, admirále, co by vám - pokud to správně pochopíte - pomohlo zbavit se vaší dlouhodobé frustrace."

"Opravdu?" Rikera to spíše pobavilo. "A copak víte, Date?"

Dat se odmlčel a jeho další slova Riker ani ve snu nepředpokládal.

"Co byste řekl na to, admirále, kdybych vás informoval a tom, že... někde... Deanna Troi stále žije?"

"Ta věta chvíli visela ve vzduchu, nedotčená. A pak se Riker k Datovu údivu znovu usmál. "Date, vy si tu hrajete na filozofa."

"Myslíte, pane?"

"Vy se mi chystáte říct, že Deanna žije v našich srdcích, myšlenkách a vzpomínkách, že je to tak?"

"Ne, pane. Žije dál v alternativní časové linii."

Rikerovi zamrzl úsměv na rtech, ale jinak se dál tvářil nevzrušeně. Nakonec řekl: "Date, o čem to sakra mluvíte?"

Dat se usadil naproti Rikerovi a snažil se zvolit způsob, jak to Rikerovi co nejlépe vysvětlit.

"Než jsme přistáli na Betazedu," začal Dat, "byli jsme na planetě Strážce věčnosti. Znáte to místo?"

"No jistě," odsekl netrpělivě Riker.

"Během mého tamějšího pobytu mi vědci ukázali, dočasnou nepravdivost, již objevili. Takové nepravdivosti jsou známy jako navzájem zaměnitelné alternativní časové linie či dokonce paralelní vesmíry. Během existence Federace jsme se s nimi už několikrát setkali. Například alternativní vesmír a/nebo časová linie, v níž Klingoni stále válčili s Federací, z které přestoupila Tasha Yar a nakonec se stala matkou Stely. Pak tu byl alternativní vesmír a/nebo časová linie, s níž se setkal James Kirk a několik členů jeho posádky, která představovala "zrcadlo" naší -"

"To všechno vím! Ksaku, Date, co to má společného s Deannou?"

"Musí to mít něco společného s tím, pane, jak tyto alternativní vesmíry a/nebo časové linie -"

"Přestaňte už takhle mluvit! Jde mi to na nervy! Vyberte si termín a držte se ho!"

Dat zamrkal. V Rikerovi vzplanul mnohem větší hněv, než jakého byl během posledních let schopen.

"Musí to mít něco společného s tím," začal znovu Dat, "jak tyto časové proudy...?" Nad posledním slovem zaváhal a dodal mu lehce tázací intonací, aby zjistil, zda Riker s tou terminologií souhlasí. Admirál kývl a pokynul mu, aby pokračoval: "Musí to mít něco společného s tím, jak tyto časové proudy vznikly. Nikdo neví, kolik jich vlastně je. Snad nekonečné množství. Ale zřejmě se odvíjejí od významných momentů v čase. Ohniskové body byl tuším ten termín, kterýrazil tehdejší vědecký důstojník Spock. Edith Keelerová Jamese Kirka, která bezděčně žila, když měla být mrtvá, reprezentovala jeden takový ohniskový bod. Stálý průzkum, událostí, jež Strážce ukazuje nám občas odhalí jeden z těchto výhonků."

Riker ztěžka polkl. "A našel... našel se jeden týkající se Deanny?"

"Správně, pane. Překvapivě se točí kolem okamžiku smrti Deanny Troi na mírové konferenci se Sindariňany. V tom alternativním časovém proudu poradkyně Troi nezemřela."

"Jak přežila?" zašeptal Riker.

"To se nepodařilo určit. Avšak vědci zjistili, že poradkyně byla přítomna na mírové konferenci... a svými empatickými schopnostmi dokázala rozpoznat, že Sindariňané nemyslí své mírové návrhy upřímně. Když odhalila jejich lícenost, přišlo se rychle na to, že celá konference byla jen jejich úskok; aby mohli použít prostředky Federace k obnově a za pár let zahájit nové, zničující výpady proti Federaci."

"Což také nakonec učinili."

"Ano, pane, v našem časovém proudu - tom "správném", chcete-li. V našem časovém proudu jsou Sindariňané silný a hrozivý národ. Avšak v alternativním časovém proudu Federace odmítla mírové návrhy, stáhla se zpět a sindariňská, ekonomika se úplně zhroutila. Pak přišla Federace na pomoc se záchranným programem, ale už s mnohem větší kontrolou a s daleko menší důvěřivostí. Sindariňané dokázali obnovit své hospodářství, ale stali se mnohem poslušnějšími a pokornějšími."

"A Deanna žila." Riker se díval na Data a jeho oči jiskřily, jako když křísne křemenem. "Ona žila."

"Ano, pane. Tak vidíte, admirále... není to tak zlé. Přestože smrt poradkyně byla nešťastná a tragická, je tu ještě jakási "kosmická spravedlnost"... smysl pro rovnováhu. "Protože v alternativním časovém proudu . Deanna žila a dokázala úžasné věci."

Riker dlouho mlčel... a pak si pro sebe cosi zabručel. Šeptem. Jeho hlas byl tichý a monotónní a vypadalo to, jako by se pokoušel cosi promyslet.

"Admirále?"

Riker se zvedal a napřáhl k Datovi ruku. Android se domníval, že Riker potřebuje pomoc, aby mohl vstát, a sklonil se k němu. Ale Riker mu sevřel rameno s takovou silou, která by odpovídala mnohem mladšímu muži, a zamával s Datem, jakoby elektrizován vnitřním ohněm.

"Obrát'te loď," řekl Riker chraplavým hlasem.

"Admirále?"

"Slyšel jste dobře. Zpátky na Betazed. Nejvyšší možnou rychlostí."

"Pane, rád bych vám vyšel co nejvíc vstříc, ale nechápu, proč -"

Riker se rozpálil do červena a hlasem, který zněl, jako když udeří železem o kovadlinu, zařval: Obrát'te tu ztracenou loď, Date! To je přímý rozkaz vyššího důstojníka. Uděláte to hned, než vás zbavím velení a budu loď řídit sám!"

Kapitola třicátá pátá

Získání všech povolení od betazedské vlády trvalo jeden den. Avšak Dat to vyřídil, jak nejrychleji mohl, protože byl pevně přesvědčen, že kdyby nedostal oficiální souhlas k vydání těla Deanny Troi, pak by pravděpodobně admirál Riker šel a přinesl tělo sám. V té chvíli byl zřejmě už natolik rozhodnut jít tvrdě za svým cílem, že by si naložil mrtvé tělo na záda a jako ranec by je nějak odnesl na Enterprise.

Riker byl zamlklý, ale tato zamlklost byla jako klid před bouří. Zřetelně z něj vyzařovala naléhavost, hraničící s potlačovaným zoufalstvím. Stál tam a pozoroval, jak se Deannino tělo, zatím stále v rakvi, zhmotňuje na nákladním transportéru. Pohupovalo se na mírných antigravitačních vlnách, které vycházely z připevněných plovákových zařízení.

Dat, Blair a vrchní zdravotní důstojník Hauman tam společně s dvěma medicínskými technikami čekali, až tělo dorazí. Hauman, vytáhlý s hustými hnědými vlasy, se tázavě zadíval na svého velícího důstojníka. "Rozumím tomu dobře, pane? Chcete, abych provedl pitvu na těle mrtvém už čtyři dekády?"

"Takový je plán," odušil Dat a znělo to téměř jako povzdech.

Riker zvedl ruku: "Počkejte," vykřikl, když technici obstoupili rakev, aby s ní pohnuli. "Haumane... vezměte trikodérový snímač. Hledejte známky života."

Hauman pohlédl na Rikera, pak na Data a pak zase na Rikera. "Očekáváte, že nějaké najdu, pane?"

Riker se na něj chladně podíval. "Očekávám, že uposlechnete mých rozkazů."

Hauman udělal, co mu bylo nařízeno a přejel malým přístrojem nad Deanniným tělem. "Nic. Ani pípnutí. Je mi líto admirále, ale je to mrtvola stará čtyřicet let. Nic víc."

"Je to něco víc, doktore," odsekl Riker, "Je to naděje v pekle. A teď ji... teď to... odvezte ji na ošetřovnu."

"Co mám hledat, smím-li se ptát?"

"Příčinu smrti."

"Pane, neobjevili by to při pitvě, která byla vykonána hned po smrti?"

"To by jistě objevili," odpověděl Riker kupodivu logicky. "Chci, abyste tu pitvu našel v záznamech."

"A pak?"

"A pak," pravil Riker, "hledejte něco, co v tom záznamu nenajdete."

Zatímco se pitvalo, Riker byl ve své kajutě. Měl matnou představu o tom, jaké bývaly pitvy v těch primitivních časech chirurgických nožů a šití. Rozříznout tělo, pečlivě prohlížet každý orgán, pátrat a dělat testy, zatímco celou místností se šíří puch na zvracení. Deannino tělo nebude rozříznuto či jinak poškozeno. Celý soubor testů bude proveden bez toho, že by ji zkřivil vlasek. Nicméně, Riker se nedokázal přimět k tomu, aby tam stál, zatímco s Deanniným tělem zacházejí jako s velkým kusem masa... bez ohledu na to, jak může být toto zacházení relativně jemné. Jednou už to viděl. Podruhé by to nesnesl.

Vyhlédl dolů na Betazed, který se pod nimi líně otáčel. Imzadi, zašepal komusi, kdo mu už skoro dvě generace nemohl odpovědět, Imzadi... pověz mi, nezbáznil jsem se?

U dveří se ozvalo zabzučení a on rychle řekl: "Vstupte."

Vešel Dat společně s doktorem Haumanem. Z Datovy tváře se, jako ostatně nikdy, nedalo nic vyčíst. Avšak z Haumanova výrazu Riker okamžitě pochopil, že se něco stalo. Objevilo se něco, co milého doktora překvapilo. Už to samo o sobě stačilo, aby Riker získal naději. "Nuže?" ptal se a zatřepal netrpělivě prsty. "Povídejte."

"Je to, ehm..." Hauman vypadal rozpačitě: "Je to... nesmírně záhadné."

"Co je záhadné?"

"Mohlo by se zdát, admirále," pravil Dat, "že jsme narazili na jistý paradox."

"Tak je to tedy. Vysvětlíte mi to, buďte tak laskav. Nebo... ještě lépe... já vám to vysvětlím." Riker vstal z křesla a přistoupil k Haumanovi. "Zjistil jste," řekl pomalu, "stopy po něčem, co v době Deanniny smrti neexistovalo."

"Přesně... přesně tak, pane," vykoktal Hauman. Nejen že se cítil hloupě, když se jeho původní pochyby nad výsledkem pitvy ukázaly nepodloženými, ale teď se cítil ještě hloupěji u vědomí, že Riker je zjevně a krok před ním. "Našli jsme mizivé stopy raxatocinu... tak mizivé, že zdravotnické přístroje té doby by je určitě nezachytily. Nejistili by je ani jako neznámou substanci."

"Raxatocin," opakoval pomalu Riker. "To je jed, že?"

"Ano, pane. Ten jed... prostě způsobuje přesně tytéž symptomy, které zabily poradkyni Troi. Masivní kolaps krevního oběhu. Byl vyvinut před třinácti lety a teprve posledních pět let jsme schopni jej zjistiť."

"Jak se jed podává?"

"Mnoha způsoby. Injekčně. Může být požit. V dostatečné koncentraci se může i vdechnout."

"Dobrá." Riker se zhluboka nadechl. "Vrátili jste Deannino tělo příslušným úřadům?"

"Ano, pane," odpověděl Dat.

"Dobrá. A teď, pane Date," zamnul si Riker ruce, "vezměte nás ke Strážci věčnosti."

V místnosti bylo hrobové ticho a pak se Dat otočil k Haumanovi. "Doktore, děkuju vám, že jste té věci věnoval svůj čas. To bude všechno. A postarejte se, aby byla složka o Deanně Troi zapečetěna."

Hauman přikývl. Riker se díval na Data a hlesl: "Cože?"

Dat vztyčil prst a naznačil, že by neměli o ničem hovořit, dokud Hauman neodejde. Riker netrpělivě čekal, až za doktorem zapadnou dveře, a pak se zeptal: "Co se děje, Date?"

"Admirále... nechťel jsem, aby u toho Hauman byl, protože upřímně řečeno... obával jsem se, že budete mluvit o něčem, za co by vás pak mohli činit odpovědným, a navíc jsem tu nechťel mít svědka, který k vám není tak loajální jako já."

"Činit odpovědným? Date," Riker se pokoušel tlumit svůj hněv, "co tím chcete říct? Není snad jasné, co se tu stalo?"

"Sám si to dávám za vinu, pane. Pokoušel jsem se vám říct něco, co by vám dodalo určitého klidu. Ale místo toho začínáte uvažovat o nemyslitelných věcech. Je i jasné, pane, co se stane. Pokusíte se vniknout do Strážce věčnosti. Jít zpátky v čase a zachránit život poradkyně Troi, a pokud se vám to povede, změnit dějiny."

"Ne, Date. Ustálit dějiny. Copak to nechápete?" Riker začal přecházet dlouhými kroky po kajutě a nebyl schopen zadržet své vzrušení. "Ona neměla zemřít! Někdo se tam vrátil, možná z dnešní doby, nebo dokonce z budoucnosti. A otrávil ji!"

"To nevíme jistě."

"Ale víme to jistě! Jed přišel z budoucnosti! Snad naší budoucnosti, snad budoucnosti naší minulosti, což je..." Zmlkl.

"Počkejte chvíli. Mám v tom trochu zmatek, když mluvím o cestování časem."

"Rozumím, co chcete říct, pane. Ale musím podotknout, že raxatocin byl znám jako přírodní látka, a to ještě než z něj byl vyvinut jed. Je možné, že se k němu nějak dostala za výjimečné a bizarní kombinace náhod."

"To je snad možné, ale není to pravděpodobné. Říkám vám, Date, měl jste úplnou pravdu, když jste se zmiňoval o tom, že ona byla ohniskovým bodem v čase. Ale je to přesně opačný případ než Edith Keelerová. Deanna neměla zemřít. Měla žít. Náš svět, tento -svět - to není "správná" časová linie. To je ta špatná!"

"A vy doufáte, že když budete vpuštěni do Strážce věčnosti, budete mít možnost uvést věci na správnou míru."

"Přesně tak."

Přestože se Datův výraz neměnil, bylo jisté, že jeho mysl teď pracuje na plné obrátky. A všechno se točilo kolem toho, jak najít způsob, kterým by bylo možné řešit tuto novou a bizarní situaci.

"Admirále... nemůžeme vám dovolit to udělat."

"Dávám vám přímý rozkaz; abyste -"

Ale Dat zavrtěl hlavou. "Ne, pane. Tentokrát už ne. To nepůjde a vůbec nemá smysl přít se o hodnosti. Řády Hvězdné flotily jsou v tomto ohledu velmi, velmi přísné. Od té doby, co se první Enterprise vystřelila zpátky čase a dokázala, že je to možné, byl vydán soubor směrnic, který se výslovně, týká cest v čase. A nejdůležitější z těch směrnic zní: žádné vměšování."

"Sakra, Date, někdo se už vměšoval!"

"Tím si nemůžeme být jisti. Čím si můžeme být jisti, jsou směrnice Hvězdné flotily -"

"Do háje se směrnicemi!" Riker stál sotva půl metru od Data, pěsti měl sevřené a pomalu se přestával kontrolovat. "Jde o Deannin život!"

"Deanna nemá žádný život, admirále. Deanna je mrtvá." Datův klidný hlas ostře kontrastoval s Rikerovým vztekem. "Už po čtyři desetiletí je mrtvá. Její smrt pomohla utvářet vesmír, v němž jsme celá ta léta žili."

"Pak nechci žít v tomto vesmíru. Chci přestoupit, jako to udělala Tasha."

"To nejde, admirále. A jestli vniknete do Strážce, ohrozíte životy a realitu mnoha a mnoha nevinných lidí. Od smrti poradkyně Troi se udála spousta věcí. Já jsem se vyvíjel, zdokonaloval jsem jak sám sebe, tak své velitelské schopnosti. Vy velíte Hvězdné stanici."

Riker se hoře zasmál.

"Wesley je také velitelem," pokračoval Data. "Geordi, Worf, Alexander... všichni žili své životy, jak jim osud určil. Lidé se během těch čtyřiceti let od Deanniny smrti rodili a umírali. Věci se staly tak, jak se měly stát. Nemůžete zkrátka najednou otevřít knihu dějin, vygumovat, co tam bylo napsáno a přepsat příběh tak, aby se vám víc líbil."

"Mohl bych s tím přestoupit před Hvězdnou flotilu -"

"Na to máte ovšem právo," souhlasil Data. "Ale nevidím žádný důvod, pro který by Hvězdná flotila byla ochotná riskovat obětování celé reality kvůli jedné ženě."

Riker byl umlčen. Dat tušil, že snad konečně začíná chápat, a proto pokračoval: "Uvážil jste například tohle, admirále? Říkáte, že si přejete zachránit Deannu. Ale uvážil jste možnost, že - i kdyby by se vám to podařilo - mohl byste během svého úsilí všechno pokazit? S vědomím událostí, které se během čtyřiceti let staly, byste se mohl snadno poděrknout, něco udělat, co by mělo buď okamžitý nebo zprostředkovaný dopad na časový proud."

Jestliže vědění znamená moc, pak vědění o budoucnosti znamená absolutní moc. Nikdo, admirále...ani vy, ani já... nikdo neumí s takovou mocí zacházet. Poučka o nevměšování při cestě časem je tu stejně rozumná jako Základní poučka. A stejně jako v případě Základní poučky se může stát něčím, s čím se jen těžko smířujeme... avšak přesto je to nezbytné."

Riker stál k Datovi zády. A Dat viděl, že pomalu, ale jistě z něj vyprchává ta spousta ohně a jiskry, kterou v sobě předtím měl. Ramena mu poklesla, držení těla povadlo. Jeho ruce, které pevně svíraly okraje stolu, se uvolnily.

Když promluvil, byly už v jeho hlase stopy porážky, tak jako po celá ta léta. "Je to jen jedna žena, že?"

"Ano, pane. A vy, pane... jste uvážlivý a etický muž. Neohrozil byste celou realitu... kvůli jedné ženě."

"No dobrá, Date," řekl Riker unaveně. "Přesvědčil jste mě. Snad je... snad je na čase, abych pochopil, že toho mám nechat."

"Myslím, pane, že by to tak bylo nejlepší."

Riker mu pohlédl do tváře a čísla z něj tatáž malomyslnost, které si Dat povšiml, když ho vyzvedával na Betazedu.

"Odvezte mě domů, Date," řekl tiše. "A Deannu necháme odpočívat v pokoji."

Druhá cesta zpět na Hvězdnou stanici 86 proběhla bez událostí. Ze strany admirála Riker a už nedošlo k žádným náhlým výbuchům, či záchvatům horečné činnosti. Po celý čas zůstával ve své kajutě. Dat za ním několikrát zašel a pokoušel se s ním zapříst neformální rozhovor o rutinních záležitostech, nebo se ho ptal na radu ohledně různých věcí, s nimiž se setkal při každodenní práci.

Rikerovy odpovědi byly pokaždé stručné a přímo k věci. Ne, že by odmítal společnost, ale ani ji nijak zvlášť nevítal. Prostě... žil. Dat si povšiml, že se Riker za žádných okolností nehodlá smířit se světem.

Dat se nějaký čas obával, že Riker připravuje jakýsi plán, jak se dostat ke Strážci věčnosti, jakmile ho dopraví na 86. Ačkoli se Dat nerad uchyloval ke lsti, poslal nicméně svého lodního poradce, aby se pokusil vytáhnout z Rikera vše, co se mohlo týkat jeho obav. Admirál nebyl příliš hovorný, ale to nebylo důležité. Nevěděl, že poradce je čistý Betazoid, který byl obeznámen s vážností celé situace, a pokusil se tedy proniknout hlouběji - i když jemně - než bylo obvyklé.

Pak podal Datovi hlášení a to bylo přesně takové, v jaké Dat doufal. "Je trochu sklíčený, komodore," řekl poradce. "Ale kdybych měl zvolit jediné slovo, které by ho v této chvíli co nejlépe vystihovalo, musel bych říct... smířený."

"Smířený s čím?"

"Smířený s léty, která mu ještě zbývají. Smířený se svým životem. Všechny cíle a plány už vzdal."

Do jisté míry to byla dobrá zpráva. Ale přesto se Dat neubrnil pocitu velké ztráty, když to slyšel. Jako kdyby někdo nad přítelem zlomil hůl.

Když sdělil Rikerovi, že dorazili na Hvězdnou stanici 86, dostalo se mu jako odpovědi pouhého přikývnutí. Riker si pak mlčky sbalil věci a Dat ho doprovodil do transportní místnosti.

"Pokud vám to nevadí, admirále," řekl Dat, "rád bych šel s vámi dolů."

Riker pokrčil rameny. "Vesmírná stanice je pro každého otevřená. Proč by měl být velitel Enterprise výjimkou?" Byla to nejdelší věta, kterou za posledních čtyřia dvacet hodin pronesl.

Poručík Dexter na ně čekal na transportním nástupišti hvězdné stanice a usmál se svým obvyklým, vrásčitým úsměvem, na který byl odborník. "Jsem rád, že už jste zpátky, admirále. Věřím, že na Betazedu proběhlo všechno hladce."

"Jistě." přikývl Riker směrem k Dexterovi. "Znáte komodora Data?"

"Myslím, že jsem ještě neměl tu čest," odpověděl Dexter a potřásl Datovi rukou.

Riker je obešel a zamířil ke své kanceláři. Dexter se chystal ho následovat, ale Dat ho jemně zadržel a tlumeně mu řekl:

"Pro admirála to byl na Betazedu hotový očistec. Byl bych vám velice zavázán, kdybyste na něj příštích pár, dnů dohlédl."

"Cože?" k zeptal se nervózně Dexter a vrhl na Rikera kradmý pohled. "Není snad nemocný, že ne?"

"Myslím, že ne. Ale je dost deprimovaný. Velice bych doporučoval, abyste se vynasnažil zapojit ho do běžné práce. A kdyby se snad choval nějak neobvykle... prosím, kontaktujte mě rádiem."

"Dobře. Spolehněte se, komodore."

"Díky." Dat trochu zvýšil hlas a zvolal: "Admirále - musím se vrátit na Enterprise. Kdybych vám mohl někdy pomoci..." Riker se zastavil, otočil a pohlédl smutně na Data. "Ne, komodore. Věřím, že jste už udělal víc než dost." Vešel do své kanceláře a dveře se za ním se zasyčením zavřely.

Dexter se trochu otřásl. "Tak tohle je někdo, kdo má velmi špatnou náladu."

"Ano," potvrdil Dat. "Bohužel, tato nálada už trvá čtyřicet let."

"A Šance dorazí zítra touhle dobou," říkal Dexter. "Jsme připraven na doplnění zásob. A ještě něco... Hvězdná flotila poslala další upomínku, že máme včas vyplňovat formuláře."

Riker věnoval Dexterovi dlouhý pohled. "Odpovězte Hvězdné flotile," pravil zamyšleně, "že urychlíme vyplňování formulářů, jakmile nám pošlou formuláře."

Dexter zamrkal jako sova. "Pane... nikdo už teď moc nepoužívá formuláře. Je to... je to jen taková fráze, pane. Relativně."

"Tak dobře. Pak tedy oznamte Hvězdné flotile, že budeme vyplňovat své pomyslné formuláře včas... relativně včas."

Konec konců, čas je relativní."

"Ano, pane," hles Dexter unaveně.

"Ještě něco máte?"

"Ne, pane," řekl Dexter a zaklapl svůj komputer.

"Myslel jsem si to," řekl Riker pomalu. "Myslel jsem si, že už nic nemáte. Pořád to samé. Den za dnem. A čas běží."

"Ano, pane." Dexterův hlas teď zněl trochu nervózně. "Admirále, je vám něco?"

"Nic mi není," povzdychl si nahlas Riker. "Vůbec nic." Dexter přikývl, a pak vycouval z kanceláře, co nejpomaleji to šlo, aby mohl pozorovat Rikera. Riker si zatím podepřel bradu dlaní, ale předtím ještě povzbudivě zamával Dexterovi, než se za ním zavřely dveře.

A pak zůstal sám.

Otočil si křeslo a podíval se ven na hvězdy. Enterprise opustila oběžnou dráhu kolem stanice a zamířila kamsi, kde ji čekala nová skvělá dobrodružství. Protože tam pořád ještě čekalo dobrodružství, to bylo jisté. Galaxie byla stále velká a děla se v ní spousta věcí. Ale příliš ho to nezajímalo. Zaslechl to za svými zády.

Tik.

Tik.

Tik.

Dědečkovské hodiny. Jeho pýchá a potěšení. Jeho symbol plynoucího času.

Pozoroval, jak kyvadlo zvolna, zádumčivě kmitá sem a tam. Sem a tam.

Jako velká, těžká kosa. Krájelo vzduch, prořezávalo se časem, minutu po minutě štípalo jako třísky. Každá vteřina nedotčena předchozí vteřinou a bez zájmu o tu příští.

Každá vteřina byla pro kyvadlo stejná. Na ničem mu nezáleželo.

Jen měřilo čas.

Tik.

Tik.

Tik.

Ten zvuk se mu v hlavě ozýval stále hlasitěji, až pronikal celou jeho bytostí. Ten zvuk mu připomněl, že to je konec, že čas je nemilosrdný a prázdný a že se s tím nedá nic dělat, prostě tu je, toť vše.

Kolesa hodin se neodvolatelně blížila k sobě, zub se zubem se hladce a dokonale spojoval a nezáleželo na ničem, jen na vytrvalém chodu hodin.

A pak ji spatřil.

V myšlenkách spatřil Deannu, jak leží na jednom z koles. Zuby koles se tiše spojily a bez jediného výkřiku ji rozmačkaly.

Kolesa se pohybovala dál, její ostatky se rozlétly po hodinách a na ničem nezáleželo, protože ona znamenala jen další přiděl odpadu, který měl být rozdrcen a odhozen stranou.

Tik.

Tik.

Tik.

Se sotva potlačovaným výkřikem zuřivosti popadl Riker zezadu dědečkovské hodiny a vši silou do nich strčil. Těžké hodiny se převážili dopředu a zřítily se na podlahu, jako obří strom, s nárazem, který se doslova rozléhal celou vesmírnou stanicí. Sklo se roztříštilo, dřevo zapraskalo rozštíplо se, a pak přišel okamžitě uklidňující zvuk, jak se hodiny se zaskřípáním zastavily. Kolesa a kolečka se rozkutálela po podlaze a točila se v malých kroužcích, než se s rachocením zastavila.

Dexter vběhl dovnitř, vylekán tím hlukem a spatřil Rikera, jak stojí nad tou spouští s rukama sevřenými v pěst a zlomyslným úsměvem v tváři. Riker k němu vzhlédl a pronesl: "To jsem tomu dal."

Když za necelých dvanáct hodin dorazila pátrací loď Šance, Riker byl připraven.

Kapitola třicátá šestá

Enterprise 1701-F byla v půli cesty ke své další zastávce, když přišla mimoprostorová zpráva, která ihned přivedla komodora Data do plné pohotovosti.

"Tady Enterprise," řekl, když ho automatický výzvodový počítačový program informoval o zprávě a místě původu.

"Pokračujte."

"Komodor Dat?"

Byl to přesně ten hlas, který by Dat nejraději neslyšel. "Ano, poručíku Dextere. Počítači, na obrazovku."

Před Datem se objevil třírozměrný obraz pomocí volně plovoucích čipů. Spatřil Dextera, jak si znepokojeně otírá čelo.

"Komodore, máme tu problém."

"Upřesněte to."

"Jde o admirála."

Dat si vyměnil pohled s Blairem. "Je mu špatně?" zeptal se Dat.

"Ne. Je pryč."

"Máte tušení, kam zmizel?"

"Ani v nejmenším," řekl Dexter a jeho hlas byl podivně namáhavý. "Přenesl se na Šanci, údajně kvůli jakési běžné prohlídce. Dál už vím jen tolik, že Šance odletěla rychlostí tři... i s admirálem."

"Pokoušel jste se je kontaktovat pomocí mimoprostoru?"

"Samozřejmě, že jsem se pokoušel. Neodpovídají. Mají vypnuté rádio."

"Ano," řekl Dat věčně. "To by sedělo. Admirál by si na to dal pozor."

"Ale proč?" ptal se Dexter. "Proč? Co to sakra dělá? Komodore, víte něco?"

"Já to vím docela přesně, poručíku. Ačkoliv, je to jen předtucha... předtucha, s níž bych si nerad pohrával, pokud se nepotvrdí. Děkuju vám, že jste mi o tom dal vědět. Postarám se o to. Enterprise konec."

Dexter zmizel z obrazovky, než mohl něco dodat.

Dat otočil křesly k Blairovi, který s obavami řekl: "Vy víte, kam má namířeno, že, komodore? Má to spojitost s tím, co se stalo na Betazedu, nebo snad ne?"

Dat cítil ustarané pohledy celé osádky lodního můstku. Přál si, aby mohl nějakým způsobem zapůsobit na admirála v tom smyslu, že všichni, ti lidé, ti lidé, kteří stojí před ním, mají zájem na tom, aby věci zůstaly tak, jak jsou. Ale to Dat nedokázal, a jediné, co mohl udělat, bylo zabránit ztrátám.

A to musel provést za každou cenu.

"Maximální rychlost Šance je šestka," řekl Dat, když prošel celou pamětí všech registrovaných lodí. "Je jen málo pravděpodobné, že nemíří k Věčnosti. Kormidlo, nařídte kurs na Věčnost, rychlost osm."

"Kurs zaměřen a nařízen, pane."

"Naberte rychlost," řekl Dat klidně.

Enterprise vletěla do hyperprostoru a Dat vstal z velitelského křesla. "Pane Blaire, pojdte se mnou do instruktážní místnosti, prosím. Musíme si probrat strategii pro nejhorší možné varianty."

Blair následoval svého velícího důstojníka do instruktážní místnosti a Lamontová u řízení lodi se podívala na Tuckera a Opse. "Víte," řekla, "nevím, co je lepší. Jestli nevědět, o co jde... nebo to zjistit."

"Blížíme se k Věčnosti, komodore."

Dat seděl toporně a nehybně u obrazovky, kterou pozorně sledoval, a celou svou značnou mozkovou kapacitu zaměřil na očekávaný problém. Tónem, který zněl ještě vyrovnaněji než obvykle, pronesl: "Senzory. Obíhá kolem planety nějaká další loď?"

"Negativní," řekl Margolin u taktických přístrojů, ale pak se zarazil a opravil se: "Ne... počkejte. Je tam -" Enterprise se mírně zachvěla, když dosáhla hranice výbojů časových poruch, které byly pro okolí Věčnosti normální.

"- loď na oběžné dráze," pokračoval Margolin. "Označení a registrace ukazují na Šanci. Odpusťte ten zmatek, pane."

Výboje časových poruch jsou obzvlášť -"

Loď utrpěla ještě jeden náraz, tentokrát takový, že automatické pásy vylétly ze všech křesel na lodním můstku a upoutaly posádku pevně na svých místech.

"- divoké," nedal se Margolin, jako by tvrdé štluce byly pouze menší nepohodou, která nemůže zabránit šíření informací. "Ruší naše senzory."

"Vyrovnajte to, pane Margoline. Dejte mi výzvodovou frekvenci na Šanci."

"Provedeno, komodore."

"Šance, tady Enterprise, prosím, potvrďte příjem."

Z menší lodi nepřicházela žádná odpověď. Byly tu však další nárazy vln časových poruch a Dat prakticky cítil, jak mu čas uniká - a to nejen pouze v jednom z významů toho slova.

I k druhé výzvě zůstalo rádio tiché, a Dat pák vydal rozkaz, kterému sám nemohl uvěřit. "Pane Margoline," řekl tiše, "nabijte fázery."

"Pane?" Margolin byl zcela ohromen.

Všichni teď obrátili na Data své šokované zraky. Nicméně, komodor věděl, že nemá na vybranou. "Provedte můj rozkaz, pane Margoline," opakoval tiše.

"Ano, pane," řekl Margolin dutě. "Fázery jsou nabitě a zaměřené na terč!"

"Pane Blaire, oznamte transportní místnosti, že vy a já se za dvě minuty přeneseme dolů na planetu. Pozor, Šance," pokračoval Dat a zvýšil hlas, čímž uvedl v činnost komunikační spoje. "Naše fázery jsou nabitě a míří na vás. Pokud ihned neodpovíte, budeme nuceni, protože jde o stav nouze, na vás vystřelit. Potvrďte příjem, nebo na vás zaútočíme. Potvrďte příjem."

Mezilodní rádio se okamžitě ozvalo. "Enterprise," ozval se podrážděný chraplavý hlas: "Tady je kapitán Tennant z. Šance. Na co si to sakra hrajete?"

"Tuším, že na totéž bych se mohl ptát já vás," odpověděl Dat.

"Jednoduše se řídíme příkazy," vyštěkl Tennant, jako účastník tajné mise nemám právo vám sdělit její obsah. Ani nikomu z vlajkové lodi flotily."

"Není nutné, abyste mi ji sděloval," řekl Dat. "Nepochybuju, že jde o výmysly. Předpokládám, že mlčenlivé rádio je jedním z rozkazů. Moment, prosím." Dat se otočil na Margolina. "Jsme už v dosahu Věčnosti?"

"Ano, pane."

"Navažte s nimi spojení... kapitáne Tennante," pokračoval Dat v původní konverzaci, "měl jsem pravdu ohledně mlčenlivého rádia?"

"Ano, měl. A abych byl upřímný, rozhovorem s vámi ohrožuji bezpečnost této akce. Ale jelikož jde i o životy mé posádky, rozhodl jsem se odpovědět na vaši výzvu, v přímém rozporu s rozkazy, které jsem dostal."

"Skvělý úsudek, kapitáne," řekl Dat klidně. "Mám rovněž pravdu, když se domnívám, že admirál Riker není na palubě?"

"Správně. Přenesl se dolů na povrch před patnácti minutami. Nařídil nám udržovat loď na oběžné dráze a mlčenlivost rádia."

"To mě nepřekvapuje."

"Pane," ozval se Margolin, "s nikým na povrchu nelze navázat spojení."

"Ani to mě nepřekvapuje. Transportní místnosti, dokážete zaměřit všechny živé formy na povrchu? Pokud ano, chci je okamžitě všechny přenést sem nahoru."

Chvilí bylo ticho a vedoucí transportéru prováděla rychlý průzkum. Pak se v komunikátoru ozval její hlas: "Negativní, lodní můstku. To, co čtu, je příliš náznakové. Kdyby tam dole někde byl a udal nám souřadnice, pak by to nebyl žádný problém. Ale takhle se bojím něco zaměřit a vzít nahoru. Třeba bych neměla nic, třeba bych dostala louži protoplazmy. Bez solidního potvrzení se nedá nic předvídat."

"No dobrá. Pane Blaire," řekl Dat, "se mnou."

Dat přešel rychle k turbovýtahu s Blairem v patách. Pak Data náhle něco napadlo a zvolal: "Šance... zůstaňte na své pozici. Ozveme se vám, pokud budeme potřebovat vaši pomoc."

"Enterprise, sdělte nám prosím, co se děje, ozval se hlas kapitána Tennanta. "Admirál Riker nám řekl, že jsme pod velením speciální tajné mise pro Hvězdnou flotilu. Dokonce nám přikázal -!"

"To jistě," pravil Dat. "Avšak já vás ujišťuju, že všechno je podvod. Máte své úkoly, Šance... ale ty nejsou řízeny Hvězdnou flotilou. Jsou řízeny admirálem Rikerem."

"Cože? O co sakra jde, Enterprise?"

"To není váš problém, kapitáne Tennante. Ať už bude admirálova akce úspěšná či nikoli... tak jako tak se to nedozvíte. Enterprise konec." A ukončil vysílání, aby neztrácel víc času, než bylo nutné.

Koneckonců, celý rozhovor mohl skončit hádkou.

Když Dat s Blairem přistáli na povrchu planety, našli přesně to, co předpokládali, že najdou.

Těla vědců byla rozptýlena kolem. Rychlou prohlídkou se ujistili, že jsou naživu, ale že je někdo omráčil fázérem. Riker musel utajit nějakou maličkou příruční zbraň... a možná, že jich měl několik. Zařídil to tak, aby Tennant v nevěděl... jinak by Enterprise jistě dostala hlášení.

Jaké předivo lží to Riker utkal? O tom přemýšlel Dat, když s Blairem rychle procházeli vědeckým městečkem. Lhal jako Sindariňané? Zaútočil jako Romulané? Nebo snad použil starého triku Ferengů? Nabízelo se nekonečně mnoho možností, které by vynalézavá mysl mohla použít, a Riker byl přinejmenším stejně vynalézavý jako kdokoli jiný.

Dat všechno prověřil přístroji a okamžitě došel k závěru: "Mary Mac tu není."

"Což znamená -"

"Že je s ním," dodal Dat. "Nejspíš mu dělá nedobrovolnou společnost."

Vzduch v okolí vířil a praskal a několikrát se na obloze objevil blesk. Dat měl pocit, že se kolem něho stahují síly, které se pokoušejí o jakýsi masivní, bláznivý, nebeský experiment.

Rychle proběhli městečkem a Dat si povšiml, že malé částčky bláta a kamínků se točí ve vírech, které se pohybují každý na jinou stranu. Jaksi to zapadalo do celkové nálady kolem.

"On se zbláznil," mumlal Blair, "on se úplně zbláznil."

"Ne, pane Blaire," odpověděl Dat a přidal trochu do kroku, "ani zdaleka to není blázen. Má jen svou představu a přesvědčení, že dělá správnou věc."

Vítr zesílil a Blair musel zvýšit hlas. "A co když má pravdu on? Jakou máme jistotu?"

"Nemáme žádnou. Ale nemůžeme nic riskovat." Vyběhli na jakousi vyvýštinu. Daleko před nimi se pořád prostíraly trosky města, tiché a němé jako vždycky. A pod nimi byl Strážce věčnosti.

Ochranné pole, které ho obklopovalo, nebylo, porušeno.

Ale Riker už byl na druhé straně.

A Mary Mac s ním. Držel ji pevně za zápěstí, ale ona se s tím nechtěla smířit a vložila do boje, celou svou orionskou duši. Bránila se zuby nehty. Riker měl trikodér, ale ten mu vypadl z ruky. Dat si všiml, že Riker teď potřebuje obě ruce, aby se ubránil jejímu zuřivému útoku.

Křičela cosi, čemu ani Dat, vybavený supercitlivým sluchem, nerozuměl. Hluk větru byl silnější. A na veliké obrazovce, kterou vztyčili blízko Strážce, pak Dat spatřil věci, které mu byly až hroživě známé. Viděl tam Deannu Troi, jak se svíjí a sténá na podlaze své kajuty, a vylekaného a zmateného velitele Rikera, který se nad ní bezradně sklání. Bezradněji už vypadat nemohl. A vedle obrazovky ležel trikodér, který celou tu situaci přesně zaznamenával. Dat pokynul Blairovi, aby ho následoval a oba důstojníci Hvězdné flotily rychle seběhli dolů ke Strážci.

Mary Mac zkroutila Rikerovi paži a zakousla se do ní. Riker bolestí zařval a udeřil ji do tváře tak silně, jak snad ještě nikoho neudeřil. Mary Mac uvolnila svůj stisk, zapotácela a setřela si krev, která jí prýštila z úst.

"Všechno zničíte!" vykřikla.

"Tohle 'všechno' nemá právo na existenci!"

"Vy nemůžete o takových věcech rozhodovat!"

"Naopak! Jsem jediný, kdo může!"

Znovu se na něho vrhla a z hrdla se jí ozvalo šelmí zavrčení. Riker se sklonil a ona přes něj přepadla. Rychle se zvedl a popadl ji, zatímco byla v pohybu. Než se zmožila na odpor, vrhl své tělo zpět a přibil ji celou vahou k zemi. Rychle se otočil, aby využil toho, že je na chvilku bez sebe, a vši silou ji uhodil do spánku. Oči zelené ženy se obrátily v sloup a znehybněla.

Riker jí rychle sáhl pod bradu, aby nahmatal puls. Nebyl si tak zcela jist, co Orionka vydrží, ale tohle se zdálo být dostatečně silné. Stačilo to.

"Sebral trikodér, který mu vypadl, a přinutil se chladně uvažovat, tak, jak si předsevzal. Opatrně začal kalibrovat trikodér podle zvětšené obrazovky, která byla vyvinutá speciálně pro přehrávání Strážcových interpretací. Trikodér mu měl umožnit měřit skutečnou rychlost Strážcovy ukázky oproti zpomalené přehrávce vybraných momentek zachycených na obrazovce. Jakmile to bude všechno uloženo a naprogramováno, trikodér mu přesně poví, kdy má proskočit branou.

Přesto nebude mít stoprocentní záruku. Ale byla to jediná možnost, kterou Riker měl. Byl rozhodnut vskočit dovnitř co nejbližší k události, která ho zajímala. Věděl, že čím déle zůstane na Enterprise 1701-D, tím spíše ovlivní věci, které chtěl nechat na pokoji. Musel se tedy přenést co nejbližší k Deannině smrti, ale tak, aby ji nepropásl... a zároveň si ponechal dostatek času, aby s tím mohl něco udělat.

Prsty se mu rozběhly po kontrolních klávesách trikodéru, zatímco sledoval oba displeje najednou. Naprogramoval něco jako odpočítávání. Když se přiblíží správný okamžik, rozsvítí se na trikodéru zelená kontrolka. Až se tak stane, Riker bude muset skočit dovnitř přesně za pět vteřin... to byl faktor zdržení, který zahrnoval trvání vlastního fyzického provedení dvou kroků vpřed a skoku skrz.

"Strážce!" zvolal. "Běh, který jsem právě sledoval - vrátit na mou značku, začít znovu. Tři... dva... jedna... teď!"

Obrazovka Strážce věčnosti začala s blýskáním přehrávat své odrazy skutečnosti. Byly to stejné závrat' působící šmouhy, které Riker už jednou viděl. Původní rozkaz byl prostý: Riker požádal o shlednutí všeho, co se týkalo Enterprise. Strážce mu to umožnil - až na to, že běh začínal první událostí, kterou Strážce pokládal za důležitou pro pochopení vzniku mocného hvězdného korábu. Bohužel pro Rikera šlo o vynález ohně. Odrazy bytostí, sotva k rozeznání jako předchůdci člověčenstva, hrbící se nad hromádkou hořícího dřeva, nebyly zrovna to, co Riker potřeboval.

Strážce byl však naštěstí proslulý svou rychlostí. V mžiku byl Riker svědkem vynálezu kola a výroby nástrojů. Bylo to tak úžasné, že by to za jiných okolností Rikera zcela jistě okouzlo. Ale teď se nemohl dočkat, až to skončí.

Naprogramovaný trikodér se rozběhl, jakmile začal Strážce přehrávat záznam. Tiše bzučel, vyhodnocoval a časoval displej. Soustava obvodů už začala odpočítávat.

Riker se dotkl lahvičky, kterou měl ukrytou v kapse uniformy.

Kdosi za ním vykřikl. "Admirále!"

Riker se otočil a spatřil, jak se k němu blíží Blair a Dat. Na chvilku se polekal, či spíše vyděsil, že se jim podaří ho zastavit, tak blízko cíle... a on už nikdy nebude mít podobnou příležitost. Ale pak si vzpomněl na silové pole, které bylo stále na svém místě. "Je to zbytečné, Date!" zvolal Riker. "Už jsem se rozhodl!"

Dat a Blair se zastavili těsně u silového pole. Blairův tlustý kožich vlál sem a tam ve větrné smršti, která je obklopovala. Dat zvolal: "Mary Mac je v pořádku?"

Riker mrkl Strážce. Leonardo da Vinci se zamyšleně hladil po bradě a prohlížel si vlastní návrhy primitivních létacích strojů.

"Nic jí není, Date! Nechtělo se jí spolupracovat, když jsem ji s naměřeným fázérem přinutil otevřít silové pole. Řekl jsem jí že ji prostě omráčím a použiju otisk její ruky a rohovky, i kdyby nebyla úplně při vědomí. Rozhodla se zůstat při vědomí a doufala, že se jí podaří mi to vymluvit. A když zjistila, že to nepůjde, využila mé chvilkové nepozornosti a pokusila se mě odvléct. Skoro se jí to povedlo," dodal a smutně si třel zátylek.

"Admirále, musíte se vzdát toho nebezpečného úmyslu."

Riker se znovu podíval na Strážce. Alexander Graham Bell právě oznámil Watsonovi, že ho potřebuje, a na odrazu, který ho částečně překrýval, se Tomáš Edison okouzleně díval na zářící světlo před sebou.

"Zachráním ji, Date! Čtyřicet let mě šířal pocit, že jsem měl něco udělat! Prosila mě... slíbil jsem, že ji zachráním, a pak jsem tam jen stál a přihlížel, jak umírá!"

"Tohle by ona nechtěla, admirále! Je to příliš velké riziko!"

"Copak si nevzpomínáte, Date?" zvolal Riker. "Jak se jmenovala autobiografická kniha Jamese Kirka?"

Datovi to trvalo jen chvilku: "Nazývala se Riziko je naše práce."

"Přesně tak! Nedlužím Deanně nic méně než tolik, že vyzkouším všechno! Slyšíte, Date? Nic méně!"

"Admirále, jestli odtamtud ihned nevyjdete, vydám povel na Enterprise, aby zahájila palbu a použila lodní fázery k proražení silového pole! Jestli k tomu dojde, může to být vaše smrt!"

"Strážcova jakbysmet!" odpověděl Riker. Pokročil k časové bráně. Před pár vteřinami se od rampy odpoutala raketa Saturn V. Zephram Cochrane se právě chystal uvést do chodu první řízenou hyperjednotku. "To byste udělal, Date? Riskoval byste zničení Strážce? Copak to nechápete, Date? Vždycky jste toužil chápat lidi! Toužil jste po duši! Nuže, pane Date - Strážce je místo odpočinku všech duší, od věku do věků! Je to boží okno do věčnosti! Kdo jste, že ho

chcete zničit?"

A Dat s ledovým klidem odpověděl: "Už jsem kontaktoval Hvězdnou flotilu, admirále. Jejich rozkazy jsou zcela jasné. Ochraňte tento časový proud, za každou cenu. Deanna Troi musí zemřít... a kdyby to mělo být za cenu zničení božího okna, pak kdo jiný by si to měl vzít na svědomí, admirále? Konec konců... mě nestvořil Bůh." A Dat zvedl hlavu a ohlásil: "Enterprise... zaměřte štít přímo přede mnou... Na můj povel... palte."

"Nedělejte to, pane Date!" vykřikl Riker úpěnlivě: "Nezabíjejte Deannu!"

"Já jsem ji nezabil, admirále. Ale kdyby bylo v sázce zachování kontinuální integrity časoprostoru, vzal bych jí život těmahle rukama. Nepůsobilo by mi to žádné uspokojení. Byla mi vskutku svým způsobem drahá, tak jako je svým způsobem drahá vám. Ale jsem ochoten přijmout fakt, že její smrt, je nutná pro přirozený pořádek věcí, a já udělám všechno pro to, abych tento pořádek zachoval."

Dat mluvil jistě, jako někdo, kdo se nedá zviklat ve svém rozhodnutí. A Riker věděl, že kostky jsou vrženy. "Já také, pane Date."

"Enterprise," řekl Dat bezbarvým hlasem. "Palte."

Mocné fázery Enterprise na oběžné dráze vystřelily. Zasáhly silové pole přímo nad Rikerovou hlavou. Silové pole po nárazu zajiskřilo a otřásl se, ale síle zbraní odolalo.

Bylo to nejsilnější silové pole, jaké dokázala technologie Federace vyrobit... vyrovnalo se vychylovacím štítům samotné Enterprise. Navíc byla Věčnost vybavena vlastním těžkým obranným mechanismem a obklopena podobnými štíty. Kdyby se objevilo nepřátelské plavidlo, vědci na planetě o sobě mohli dát velmi nepříjemně vědět - přinejmenším odhodit útočící loď z oběžné dráhy.

Avšak Šance nebyla nepřátelským plavidlem a sotva mohl někdo považovat návštěvu známého a ctihodného admirála Williama T. Rikera za nežádoucí. Vědci udělali chybu, když uvěřili, že Riker s nimi potřebuje projednat naléhavou věc pro Hvězdnou flotilu.

Když svou chybu poznali, bylo už pozdě. Dat se nyní pokoušel tu chybu napravit. S kamennou tváří přihlížel, jak Enterprise soustřeďuje své fázery na silové pole. Vůbec nepochyboval, že nakonec prorazí. Otázkou bylo, zda prorazí včas.

Riker ustoupil a s bezmocným zoufalstvím sledoval fázery. Nemohl dělat vůbec nic. Byl uvězněn uvnitř a navíc, kdyby vystoupil ven, měl by ke Strážci ještě dál. Zaslechl za sebou tiché zasténání - Mary Mac se probírala. To bylo to poslední, co ještě potřeboval.

Štít se začínal prohýbat. Viděl, jak se zapínají poslední rezervy energie a integrita pole se hroutí. Jaká neuvěřitelná ironie: stál u brány všech časů a sám čas neměl. Podíval se na trikodér.

Zelená kontrolka svítla.

Vyrazil ze sebe výkřik plný děsu. Měl celou tu dobu stát před Strážcem, dívat se, hlídat, čekat na signál. Rozsvítla se kontrolka teď? Nebo už pár vteřin svítla?

"Příliš daleko! křičela jeho mysl. Příliš daleko od Strážce!

Otočil se a rozběhl se k bráně. Písek mu skřípal pod podrážkami. Na Strážcově obrazovce krátce zahlédl Q, jak tančí s Lwaxanou Troi a pak situaci, v níž Locutus ohrožoval loď a všechno splývalo a přecházelo jedno v druhé...

"Admirále, my vám v tom zabráníme!" zaslechl Datův hlas, který překřičel vítr a řev fázery z Enterprise, a slyšel ještě Blaira, jak také něco křičí.

Není čas! Není čas!

Pomoz mi, Imzadi... ten hlas jako by překlenul všechna ta uplynulá léta.

Riker skočil.

A pak se octl mimo čas.

Doslova.

Kapitola třicátá sedmá

Podporučík Barclay stál v simulátoru Enterprise 1701-D a praskal klouby svých prstů.

Věděl, že by to neměl dělat. Věděl, že by ho tam mohli přistihnout. Ale pravděpodobnost byla velmi malá. Kapitán Picard, velitel Riker, všichni vyšší důstojníci byli ten večer na důležitém diplomatickém flámu. Takže by se nejspíš neměli vyskytovat v blízkosti holografické paluby.

Kromě toho, měl už po službě. A zredukoval své výlety do simulátoru na jednou týdně. Nic důležitého tím neohrožoval... A jestliže měl vlastní způsob, jak se zabavit, nu pokud tím nikomu neubližoval a pokud na tom nebyl příliš závislý... proč ne?

Počítači už oznámili, co přesně chtěl. Teď jenom dodal: "Přehraj program."

Za okamžik stál na ohromné, travnaté pláni. V dálce stál v celé své nádheře starověký Řím. Avšak přímo před ním byl malý, okrouhlý chrám s vysokým sloupovým.

Uprostřed chrámu stála Deanna Troi. Byla skrovně oděna do síťových rób, které kolem ní poletovaly. Napřáhla k němu paže a s melodickou kadencí pravila: "Jsem bohyně myslí."

Barclay k ní přistoupil a drsným hlubokým hlasem řekl: "A já jsem ten, který tě uctívá... a koho budeš také uctívat." A přesně v tom okamžiku se v simulátoru objevilo ještě něco - jako by to vystoupilo z prázdnoty,

Barclay se zmateně zastavil. Spatřil muže, který měl na sobě jakousi uniformu. Vzdáleně dokonce připomínala uniformu Hvězdné flotily, jen barvy byly jiné a -

Pak se Barclay podíval blíže na jeho tvář. "Co to sakra...?" vydechl.

Nový obraz, který k Barclayově hrůze připomínal starší verzi Rikera, se rozhlédl kolem, jako by na okamžik ztratil

orientaci.

Pak se "Riker" otočil, podíval se na Barclaye, na Deannin obraz, a ještě jednou na Barclaye. Riker si dal ruce v bok a oslovil Barclaye se suverénní autoritou v hlase. "No... to jsem si mohl myslet. Pořád v tom lítáte, podporučíku?" Totálně zmatený Barclay zvolal: "Počítači! Odstraň podobu..." Nebyl si jist, jak ji nazvat. "Odstraň novou podobu a zkontroluj systém."

Riker tam stal dál a nevypadalo to, že by měl zmizet. "Já," řekl, "jsem zabezpečovací systém simulátoru, zabudovaný z důvodu kontroly veškerých programů, kterými se tu zabýváte. Jsem velice zklamán, že si stále libujete v takových... bizarních... scénářích. Chci, abyste s tím ihned přestal." Ukázal přísně na Barclaye. "Je to jasné?"

"A-ano, pane!" vykoktal nechápavě Barclay. "Počítači! Zruš tenhle program! Vlastně... vlastně zruš všechny programy, které jsem vytvořil. Anebo - zruš všechnu mou budoucí účast v simulátoru!"

Rím, jeho okolí a obraz Deanny Troi, všechno se propadlo do stejné nicoty, z níž vzešlo. V místnosti zůstaly jen svítící žluté mřížky, Barclay a Riker.

"Výborně, podporučíku," řekl pochvalně Riker.

"Půjdete... půjdete také pryč?" zeptal se Barclay s nadějí v hlase. Neměl tušení, proč ze všech obrazů vybrali právě staršího Rikera. Ale ať už k to mu měli jakýkoli důvod, vybrali si zatraceně dobře. Byl úplně vynervovaný. "Ano, půjdu také," řekl Riker. "A ještě něco. Když se o tomhle incidentu nikomu nezminíte, ani já to neudělám. Zůstane to jen mezi námi."

"Dě-děkuju vám, pane," řekl Barclay.

Rikerův obraz zamířil ke dveřím. Barclay čekal, až zmizí, jako všechny holografické výtvary, když se pokoušely opustit simulátor. Místo toho se dveře se zasvěštěním poslušně otevřely a starší Riker vyšel ven a dal se chodbou vlevo.

Dveře se za ním se zasvěštěním zavřely.

Barclay tam dlouho stál. A pak vyšel ven, otočil se doprava a vrátil se do své kajuty.

Simulátoru se vyhýbal až do konce své služby na Enterprise.

Admirál Riker kráčet rychle po chodbě a neohlížel se napravo, ani nalevo. Prošel kolem několika členů posádky, z nichž někteří se na něho ještě jednou překvapeně podívali, když si ho povšiml. Snad si pomysleli, že je to Rikerův strýček, který ho přišel navštívit na lodi, nebo že se velitel vrací z nějakého maskarního večírku. Nezpomaloval, aby si ho nikdo nemohl pořádně prohlédnout, a už vůbec se nezastavoval a neodpovídal na žádné otázky.

Musel určit svou polohu. Zjistit, kde přesně je. Mohl se zeptat Barclaye, avšak nechtěl, aby o jeho existenci poručík uvažoval jinak, než jako o jakémsi podivném projevu simulátoru. Ušetřilo mu to čas - a on nevěděl, kolik času ještě má. Vklouzl do místnosti po levé straně, o níž věděl, že bude prázdná, protože to bylo jedno z hostinských apartmá. Jakmile byl uvnitř, zavolal: "Počítači! Oznam hvězdné datum a čas."

Bylo jen málo momentů v Rikerově životě, u nichž si na vteřinu přesně pamatoval, kdy se udály. Ale den a čas smrti Deanny Troi mezi ně bezpochyby patřil. Dokázal si přesně vybavit hlas Beverly Crusherové, když se snažila probudit Deannu znovu k životu. A když se jí to nepodařilo... když nakonec zjistila, že už nic nepomůže a její nejlepší přítelkyně na lodi je mrtvá... řekla hlasem, jakoby přidušeným hlinou z hrobu: "Zaznamenat hodinu a datum smrti." Počítač to poslušně a nevzrušeně nahlas řekl do záznamu.

Riker tam stál a slyšel to - slyšel, jak za tím udělat tečku přidušený vzlyk Beverly Crusherové. Riker sám nevydal ani hlásku - pomalu na něho už dosedl ten chmurný mrak. Mrak, který ho halil čtyřicet let.

Počítač mu teď v prázdném hostinském apartmá oznamoval den a čas.

Dech se mu zastavil a krev divoce bušila ve spáncích. Doufal, že dorazí den či dva dopředu. Nějak, obezřetně, se spojí s Deannou. Pováží jí o tom, co se má stát. Přesvědčí ji, aby si dávala pozor. A co bylo ještě důležitější, dá jí proti jedu lék, který si s sebou přinesl a bezpečně uložil do saka uniformy.

Věděl, že to bude těžké. Dat mohl nějakým způsobem vyslat lidi do minulosti a předvídat jeho kroky. Mohl se snažit zmařit jeho plány. Ale Dat by musel postupovat uvážlivě, jelikož nechtěl narušovat časovou rovnováhu, a velmi, velmi opatrně by zvažoval, co a jak udělá. Riker předpokládal, že to bude něco jako šachová partie, strategicky rozehraná v chodbách Enterprise 1701-D. Avšak v tom se mýlil.

Neměl čas na jemnosti. Neměl čas na finesy. Měl pouhých dvacet tři minut.

Dvacet tři minut od teď až do chvíle, kdy bude Deanna Troi ležet u Beverly Crusherové na lékařském stole jako hromada neživého masa.

"Krucí!" zasyčel.

Vyběhl do haly, nastavil si znovu chronometr a uháněl po chodbě plnou parou k Deannině apartmá.

Divoce máchal rukama a jak zahýbal za roh, dusot jeho bot upozornil bezpečnostní stráž. Strážný se ohlédl, a Riker ho nepoznal. To by samo, o sobě nic neznamenal. Ani v dobách, kdy byl zástupce velitele, nemusel nutně znát každého člena posádky, který prošel kolem - obzvlášť, když dotyčný přibyl relativně nedávno. A navíc už to ani nebyl současný Riker - uběhlo čtyřicet let a tváře se s léty vytrácejí z paměti.

Ale přesto - mohl ho poslat Dat.

Strážný se zachmuřil a sáhl po fázru. "Stát!" zvolal. Riker neměl žádnou jistotu. Samozřejmě, s tolika potentáty na palubě Enterprise to byl běžný postup, když si strážé hleděly každého, kdo tam jaksi nezapadal. A Riker určitě vypadal, že tam nemá co dělat.

Ale na druhé straně - ten "strážný" mohl vědět docela přesně, kdo ten muž s šedivými vlasy je, a jaký má cíl. Riker si podržel ruku před obličejem, aby ho strážný nespapal a udeřil ho, až mladší muž odletěl stranou dřív, než mohl pozvednout svůj fázr. "Strážé, pozor, paluba, čtrnáct!" vykřikl strážný a pak ho Riker popadl, otočil ho a mrštil s ním do stěny hlavou napřed. Strážný v bezvědomí klesl k zemi a Riker se zmocnil jeho fázru.

Riker věděl, že do minuty bude všude plno strážných. Kdyby měli Rikera dopadnout, odvést do vazby, vyslýchat. ..

než by se všechno vyřešilo, bylo by pozdě.

Byl tu jen jeden člověk, o němž si myslel, že mu může věřit.

Přesněji - byl tu jen jeden člověk, kterému mohl věřit a jehož kajuta byla dostatečně blízko.

Všechno mu proběhlo myslí tak rychle, že uháněl postranní chodbou dřív, než strážný dopadl na podlahu.

Doprava, pak další doleva a pak už stál před kajutou. Zhluboka se nadechl. Dveře byly zamčené, což nebylo nic zvláštního, když se někdo uložil k nočnímu odpočinku. Ale jeho hlas byl pořád jeho hlas a tak rychle řekl: "Počítači, " zruš zámek a otevři Williamu Rikerovi."

Počítač si zkontroloval, že jde skutečně o hlas Williama T. Rikera, právoplatného obyvatele kajuty; a pak se dveře otevřely. Admirál vkročil dovnitř.

Z postele slyšel tiché oddychování. Několikrát zamrkal a jeho oči se rychle přizpůsobily tmě, když se za ním dveře zavřely.

Nebyl si tak docela jistý, jak to na něj zapůsobí, když spatří své mladší já. Potěšilo ho, když nakonec zjistil, že je mu to celkem jedno. Jeho mladší verze byla prostě jen prostředkem k dosažení cíle.

Snad, až to skončí, se z toho všeho celý rozklepe. Tak jako Deanna před mnoha a mnoha lety.

Na okamžik si v myšlenkách vybavil Deannu při jejich dusném setkání v pralese, ale pak si rychle uvědomil, proč přišel.

Vtom se jeho mladší já náhle posadilo vzpřímeně na posteli.

Velitel Riker zamžikal do tmy, hleděl přímo na své starší já, ale nebyl s to něco rozeznat. Chystal se vyhrknout:

"Světla."

Ale admirál se pohyboval ve tmě s jistotou a rychle, protože to konec konců byla jeho stará kajuta a pamatoval si, kde co bylo. Skočil na postel vedle svého mladšího já a položil Willu Rikerovi ruku přes ústa.

Ten se divoce bránil, odstrkoval ruku, která ho přidržovala, a snažil se popadnout jeho tvář. Starší Riker zatím jen netrpělivě zvolal: "Světla!"

Cítil, že mladší muž ztuhl ve chvílovém zmatku, když slyšel známý hlas, o němž nebylo pochyb, komu patří. Kajuta se rozsvítila, ale světlo bylo pro Willa příliš jasné a admirál vyštěkl: "Polosvětlo," což snížilo intenzitu na přijatelnou úroveň.

Velitel Riker se šokovaně díval na své budoucí já. Ten druhý zasyčel: "Mlč! Máme málo času!"

Will se polekal, začal znovu bojovat a pokoušel se vyrazit ze sebe nějaký zvuk. Admirál už ztratil i tu špetku trpělivosti, která mu ještě zbyla, a vědom si rychle ubíhajícího času, vyštěkl. "Copak neslyšíš, co říkám? Drž hubu, ty idiote!"

Můžou tu být každou chvíli a pokusí se mě zastavit! Tak lež! Poslouchej mě a dělej jen to, co ti řeknu. Na tom, jak se teď zachováš, závisí Deannin život."

"To bylo víc než výmluvné, než aby to nepřitáhlo Willovu pozornost. Přestal zápasit a pomalu si uvědomoval, že není přímo ohrožen. Že to není sen. A že toho přijde mnohem víc, než by se na první pohled mohlo zdát.

"Pustím teď tvá ústa," řekl admirál. "Tak mi pomoz, jestli budeš křičet, nebo se snažit upoutat pozornost, omráčím tě a postarám se o to sám. A když to budu muset udělat a oni mě chytí, protože jsem nápadný, pak to můžeš po celý zbytek života vyčítat doslova a do písmene jen sám sobě."

Will přikývl, naznačil, že rozumí a admirál dal pomalu ruku pryč. Ustoupil od postele a Will se zatím posadil. Z očí mu bylo možno stále vyčíst zmatek, ale i úžas. "Kdo... jste?"

"Velikonoční králíček," vyštěkl admirál. "Kdo si sakra myslíš, že jsem? Ztrácíme čas... čas, který nemáme. Oblékni se. Dělej. Dělej!"

Will vstal z postele a nespouštěl oči ze staršího Rikera, ani když si začal oblékat uniformu. "Tys přišel z budoucnosti, že?"

"Přesně tak. Nevypadáš moc překvapeně."

"Když kapitán Picard potkal sám sebe, přísahal jsem, že už mě nic nepřekvapí."

"Ano," řekl admirál. "To jsem opravdu přísahal, pravda." Ale pak náhle nesmírně zvažněl: "Teď poslouchej a nepřerušuj mě. Deanna je ve smrtelném nebezpečí."

"Tak proč si kruci dávám načas s tím oblíkáním?"

"Protože si možná budou dávat pozor na neobvyklé věci - a kdybys běžel po chodbě v pyžamu, tak by to spadalo přesně do té kategorie."

"Kdo jsou 'oni'?"

Řekl jsem, abys mě nepřerušoval. Jen poslouchej: Deanna bude otrávena." Pokračoval dál, přestože Will se tvářil ohromeně. Vyňal ze saka lahvičku. "Tohle působí proti. Musíš jít do její kajuty a přimět ji, aby to vypila. A máš na to" pohlédl na chronometr - "jen něco málo přes patnáct minut."

V tu chvíli zabzučel Willův komunikátor.

"Nemáš čas!" zasyčel admirál.

Ale Will na výzvu odpověděl, nespouštěje přitom z admirála oči. "Tady Riker."

"Bezpečnostní poplach, pane," ozval se hluboký Worfův hlas: "Ve vašem okrsku byl zpozorován vetřelec. Neviděl jste ho?"

Will Riker zíral na své budoucí já.

Admirálovi došlo, že všechno závisí na téhle situaci. Jediné slovo velitele Rikera by sem přivolalo na pomoc Worfa a jeho lidi. A admirál neměl čas, aby své mladší já přesvědčil o pravdivosti svých slov.

Slova.

Jeho vlastní slova.

A velmi tiše pronesl: "Budoucnost má v sobě ten příslib... a tak, jak si neumím představit, jak jsem přežíval minulost... bez tebe..."

Willovy oči se překvapením rozšířily a zůstaly tak, i když se z komunikátoru opět ozval Worf: "Veliteli... co jste říkal?" "Nic," zněla pevná odpověď. "Nevidět jsem ho. Za pár minut jsem u vás. Musím... musím se jen obléknout. Riker konec."

Bylo ticho, a oběma se zdálo, že trvá nekonečně dlouho. A pak Will řekl, protože mu už pomalu začalo svítat. "Ona zemřela. V tvé minulosti... mé budoucnosti... ona zemřela. A ty ses nějak vrátil, abys tomu zabránil. Ty... ty chceš změnit čas... a ti, kterých se obáváš, jsou lidé z tvého času - snad vědci, nebo, můj bože, někdo z Hvězdné flotily, kdo se pokouší ti v tom zabránit."

"Neměla zemřít," řekl admirál. "To bylo zlé. Zlé pro ni. Zlé pro mne, pro každého. A já jsem tady, abych tomu zlému předešel, a je mi úplně jedno, co na to říkají řády, a jestli ji miluješ... jestli jsi opravdový Imzadi... bude ti to taky jedno."

"Ale... ale jak ti mám věřit? Jak můžu prostě... prostě vzít budoucnost do vlastních rukou? Našich vlastních rukou?"

Admirál k němu přistoupil. "To děláme v každém okamžiku svého života, chlapče. Každým dnem utváříme svůj osud."

Ale někdo se vrátil a rozhodl se přepracovat budoucnost k obrazu svému... a já jsem tady, abych to zastavil."

"Pokud někdo nezastaví tebe. Což znamená, že někdo si není jistý."

Admirál Riker popadl Willa Rikera zepředu za uniformu. Přes jeho věk mu síly příliš neubýlo, a navíc ji teď přizpůsobil vztek.

"Do háje s tebou, ty pokrytecký hlupáku! Ty si myslíš, že všechno znáš? Vůbec nič neznáš! Chceš jistotu? Tohle je ta jistota - Deanna zemře! Bude se svíjet na podlaze a prosit tě, abys něco udělal, ale ty budeš jen bezmocně přihlížet, jak umírá na masivní kolaps krevního oběhu! A až v tom okamžiku, ty zaslepený idiote, poznáš, že ona je tvé lepší já!"

"Ty... ty se mylíš," řekl Will, ale v očích se mu už zračil ohromný vnitřní boj. "Nesmíme se vměšovat do minulosti... nevěřím, že by se vyskytly okolnosti, kdy bych... kdy bych vědomě..."

"Ty mě chceš soudit!" řekl admirál. "Pamatuješ, co jsme napsali? 'A tak, jak si neumím představit, jak jsem přežíval minulost bez tebe... Neumím si představit budoucnost bez tebe'. Vzpomínáš si? Já jsem ta budoucnost bez ní, kamaráde, a můžu ti říct hned teď, že to je něco, co se ti nebude zamlouvat." Vstrčil lahvičku do Willovy dlaně. "To se stane, Rikere! Už za pár minut! Její život skončí. Ty ji můžeš zachránit! Ty máš tu moc, právě tady, právě teď! Tak budeš tu jen tak stát a probírat filozofické a morální otázky a co je správné a co ne? Nebo uděláš něco s ryzím, skutečným a současným faktem, že Deannin život je v sázce a jen tobě přinesli z pekla špetku naděje na její záchranu? A když ji nezachrániš, tak pak budeš v pekle ty sám - čtyřicet let pekla! Toho, co by mohlo být, kdyby."

Až na to, že pro mne ten pocit marnosti pramenil z toho, že jsem měl něco udělat, ale nevěděl jsem co. Ale ty, ty budeš vědět, cos měl udělat a neudělal. O co to bude pro tebe horší Rikere? Až v duchu zavoláš "Imzadi" a nikdo ti neodpoví, žádná část tvé duše, která zná to slovo, nebude pro nikoho jiného nic znamenat, co s tebou pak bude? Zatraceně, Rikere! Až ti vyříznou srdce, poznáš, že tys byl tím, kdo třímal nůž."

Will se mu vytrhl, tvář měl popelavou a srdce mu divoce tlouklo.

"Deanno!" vykřikl a vyběhl z kajuty.

Kapitola třicátá osmá

Dann jemně kousal Deannu do krku a pak pomalu pokračoval dolů. Dlouze a malátně vzdychla. Ležela na posteli a na sobě měla jen to nejnnutnější prádélko. Shodila ho z ramen, aby nic nepřekáželo Dannovi na jeho pouti po jejím těle.

Ale přesto ji cosi znepokojovalo. "Danne... není ti něco?"

Nadzvedl hlavu. "Nic mi není," řekl klidně. "Co by mi mělo být?"

"Já nevím. Jen cítím... totiž..."

A pak se náhle posadila a v hlavě jí zněl hlas. "Wille?" pronesla se užasle.

"Co je?" zeptal se Dann a také se posadil.

"To je... to je Will. Něco se děje... cítím... paniku. Je to... něco je namířeno proti mně, nevím..."

"Deanno, uklidni se," řekl Dann pevně a objal ji kolem ramen. "Asi jen, no, žárli. Proto cítí ten strach. Snad dokonce spí, a ty ses jen... jen nějak naladila na jeho sny. Víš, že vy dva k sobě máte blízko, ale -"

"Ne!" odstrčila ho. "Něco se děje."

"Deanno..."

Vyklouzla z postele, upravila si na sobě spodní prádlo a přistoupila ke své pečlivě pověšené uniformě. Dotkla se komunikátoru a řekla: "Troi Rikerovi."

"Deanno!" ozval se Rikerův zoufalý řev. "Zůstaň tam! Nehýbej se! Za pár vteřin jsem u tebe!"

Otočila se a pohlédla Dannovi do tváře: "Slyšel jsi to? Má hrozný strach!"

"Ano," utrousil Dann smutně. "Ano... nemůžu říct, že mě to překvapuje."

Riker se hnál po chodbě rychlostí blesku. Jednou uklouzl ke své hrůze skoro upustil lahvičku na zem. Ale rychle zase nabral rovnováhu a zahnul za roh.

Myšlenky mu pracovaly na plné obrátky. Nevěděl jak ani proč se tohle všechno děje, ale o dvou věcech byl úplně, instinktivně přesvědčen - že se setkal se svým budoucím já a že Deanna v příštích několika minutách zemře.

Skluzem zastavil před její kajutou a vrazil dovnitř. Deanna seděla na posteli a hádala se s Dannem, ale když spatřila Rikera, vstala. "Wille...?"

Napřáhl k ní ruku s lahvičkou. "Vypij to! Rychle!"

Dann se zvedl z postele a postavil se mezi ně. "Co je s tebou, zbláznil ses? Nebude pít neznámou tekutinu z nějaké flaštičky jen proto, žeš jí to nařídil. Vypadni odsud!"

"Deanno, musíš," řekl Riker. "Závisí na tom tvůj život."

Deanna samozřejmě věděla, že Riker věří každému svému slovu. Ale to ji ještě víc mátl. "Můj život?"

"Uhni mi z cesty!" řekl Riker Dannovi a pokusil se ho odstrčit stranou.

"Ani náhodou! Deanno, neposlouchej ho! Chce ti ublížit! Žárlí na mě!"

Dann se znovu pokusil postavit se Rikerovi, ale tentokrát ho Will popadl za ramena a chtěl ho odstrčit. K jeho velkému překvapení se Dann ani nehnul. Byl o hlavu menší a o poznání štihlejší než Riker, a přesto zůstal stát. Navíc popadl Rikera za předloktí a držel ho v železném sevření.

"Deanno!" vykřikl Riker a v hlavě uslyšel pomalé, pravidelné tikání, jako by mu čas utíkal, vymykal, se jeho kontrole. Viděl všechno zpomaleně a deformovaně, když se vykroutil z Dannova sevření a hodil lahvičku na postel. Přistála na povlečení, jednou se odrazila a padala na podlahu. Ale Deannina ruka po ní chňapla a zachytila ji. Prohlížela si ji a snažila se všechno pochopit.

"Dej, to sem!" křičel Dann s takovým zoufalstvím v hlase, že se udiveně ohlédl. Volnou rukou se sápal po lahvičce, ale Riker ho teď popadl za patu. Dann proletěl pokojem a narazil do nábytku.

"Vypij to!" křičel Riker na Deannu. "Jestli jsi mi kdy věřila, jestli jsi mě kdy milovala, vypij to!"

Deanna už nepotřebovala dál pobízet. Zatáhla za zátku.

Nešlo to.

Dann se sebral ze země a se zvířeckým řevem se vrhl na Deannu. Riker zachytil jeho útok, pevně se zapřel, a pak oba dva těžce dopadli na podlahu ve změti nohou a rukou.

Riker se převálil a získal tím výhodu. Začal zuřivě bušit do Dannovi hlavy. Nezdálo se, že by údery měly nějaký účinek. Dann přitáhl koleno k sobě a odkopl Rikera. Ale Riker stále držel jednu Dannovu paži, a přestože ztratil rovnováhu, podařilo se mu poslat Danna proti zdi. Deanna se zoufale pokoušela uvolnit zátku a hnětla ji přítomnými prsty. Zátka se pomalu posouvala vzhůru.

Dann se začal proměňovat.

Zvětšil se, po těle mu vyrostl hustý hnědý kožich a ruce vypadaly jako pařáty.

Riker poznal okamžitě, jakého je druhu. Byl to Chameloid. Dokázal měnit podoby, měl neuvěřitelnou sílu a byl neuvěřitelně nebezpečný.

Deanna, jejíž prsty stále zápolily se zátkou, teď zírala na muže, o němž si myslela, že je to Dann. Z jejích očí se dal vyčíst čistý šok. A pak ucítila jakýsi vzdálený, pálivý pocit ve svých útrokách.

V tu chvíli zátka vyskočila a skutálela se na postel.

"NE!" zařval "Dann" a naposled se zoufale pokusil na ni vrhnout. Odhodil Rikera a natáhl prsty po lahvičce. Riker ho však popadl zezadu za dlouhý, mastný kožich, vyskočil na něj a pevně objal Chameloidovy paže a krk.

Deanna vypila obsah lahvičky na jeden hlt. Chameloid zuřivě zavyl a pokoušel se Rikera setřást ze svých zad. "Ty idiote! Máš představu, cos udělal? Víš to?"

Riker neodpovídal. Místo toho použil všechnu svou energii a tlačil krk té bytosti dopředu.

Chameloid se Rikerovi vytrhl a shodil ho na podlahu. Postavil se nad něj a hulákal: "Ty sobecká svině! Máš poněti, co všechno jsi dal v sázku?"

"Dal jsem kvůli Deanně všechno v sázku už několikrát," řekl Riker vzdorně, "a udělám to znovu!"

"Ale já takovou možnost nemám!" odsekl Chameloid.

Vrhl se k Deanně s rozpřaženými rukama...

A úder z fázeru poslal Chameloida na kolena.

Ve dveřích stál Worf s namířeným fázerem. "Na stranu, veliteli," řekl klidně. Riker okamžitě uskočil z cesty a Worf znovu vystřelil. Fázerový paprsek obklopil Chameloida podruhé. Zoufale zakvílel, ale pak už ho vědomí opustilo a on padl kupředu, přímo na Rikera.

Worf pomohl Rikerovi svalit ze sebe Chameloidovo tělo. Riker se posadil a třel si bolavá prsa. Pak se podíval na Deannu, která dělala něco podobného. "Deanno," vyhrkl, "není ti něco? Jsi -"

"Já... já jsem něco cítila. Něco jako... pálivou bolest na prsou... ale už je to pryč. Wille... co se to tady stalo? Kdo je... kdo je to?" ukázala znechuceně na bezvědomého Chameloida: "Odkud máš tu lahvičku? Jak jsi věděl...?"

Riker ji poplácal po ruce tak povzbudivě, jak jen toho byl za dané situace schopen. Pak řekl: "Worfe... vezměte tady našeho "přítele" do vazby. Uvědomte kapitána a řekněte mu, že se sejdem před mou kajutou. To je třeba zdůraznit. Před mou kajutou."

"Ano, pane," odpověděl Worf a hodil si Chameloida přes rameno. V tu chvíli se tam objevili i další dva strážníci, ale Worf měl zjevně všechno pod kontrolou. "Předpokládám správně, že tohle je náš vetřelec?"

Will mu věnoval unavený pohled. "Worfe, vždyť vy toho nevíte ani polovinu."

Worf něco zabručel a vydal se s Chameloidem k můstku. Když byl pryč, Riker párkrát zacvičil s paží, kterou si narazil při zápase s Chameloidem.

Troji ho zatím jen pozorovala s posvátnou úctou. "Zachránil jsi mi život, Wille," řekla tiše. "Byla jsem v nebezpečí a ty jsi sem vtrhl - nasadil svůj život - a zachránil mě."

"No, vlastně," odpověděl Riker, "ne že bych se chtěl vychloubat, ale vypadá to, že jsem prošel něčím daleko větším, než je tvá záchrana. Oblékni se a pojď se mnou. Nebudeš tomu věřit, dokud to neuvidíš na vlastní oči. Já..." odkašlal si a ukázal palcem za sebe do chodby, "já na tebe počkám venku, než si něco oblékneš."

"To je od vás velice zdvořilé, veliteli."

"Vyklouzla z postele, postavila se na špičky a políbila ho."

"Děkuju ti, žeš mě zachránil," zašeptala mu do ucha. Unaveně se usmál. "To patří k službě."

Když se Will s Deannou vracel do své kajuty, stál tam Picard a vypadal velmi nazlobeně.

"No tak, Jedničko," řekl škrobeně se založenýma rukama. "Vyhověl jsem vašim přáním a stojím tady před kajutou.

Nemám rád, když musím čekat."

"Poradkyně se chtěla jen upravit, aby vypadala reprezentativně," vysvětloval Will.

"Kvůli komu má vypadat reprezentativně?" tázal se Picard. "Ano, veliteli," přizvukovala Troi. Když minulo nebezpečí, byla opět věcnost sama. "Pro koho vlastně mám vypadat reprezentativně?"

Místo odpovědi vešel Will do své kajuty a doufal, že jeho budoucí já tam bude sedět. Mohl se dostat do velmi trapné situace, kdyby -

Byl pryč.

Will stál uprostřed kajuty a sklíčeně se rozhlížel. Troi a Picard tam vstoupili za ním a nechápavě hleděli na jeho zjevné rozpaky.

"Vždyť tady byl!" zvolal zoufale Riker.

"Jedničko," řekl mu Picard a pomalu a jasně vyslovoval, "kdo... přesně... tu byl?"

"Já." Byl to hlas Willa Rikera, který odpovídal, ale nevycházel z toho Willa Rikera, na něhož se Picard díval. Picarda na okamžik napadlo, že Riker provozuje břichomluvectví nebo nějaký podobný nesmysl. Ale pak si Picard pomalu uvědomil, že ten hlas přichází zezadu.

Otočil se právě včas, aby spatřil šedovlasou verzi svého zástupce, jak vychází z koupelny. "Byl jsem tady," řekl. "A vlastně pořád jsem. Takže bych měl -"

Zahlédl Deannu, která stála přímo za mladším Willem Rikerem. Will poodstoupil a pokynul k ní. "Dokázal jsem to," řekl tiše, "nebo spíš dokázali jsme to."

Picard neměl ani čas uvažovat o tom, co říct, nemluvě už o tom, co si má o celé té situaci myslet. Avšak v tom okamžiku mohl být Picard třeba milión světelných let daleko a admirál William Riker by si toho sotva povšíml.

Místo toho Riker hleděl na Deannu Troi se směsí nevíry a šoku. "Deanno..." zašeptal.

Ohromeně k němu postoupila o krok blíž: "Wille -?"

Deanna nikdy nepoznala takovou náhlou změnu emocí. Pocit beznaděje a osudovosti visel na tom muži, který před ní stál, jako závoj... až dokud ji nespátřil. A náhle to z něho všechno spadlo, jako mávnutím proutku. Jak to, že jeden člověk - jediný člověk - mohl tak velmi změnit něčí život?

Přistoupil k ní a rozevřel náruč. Picard a jeho první důstojník se nehýbali, pouze udiveně přihlíželi.

Admirál pozvedl ruce k jejímu obličejí a na okamžik se zarazil, jako by se bál, se jí dotknout. Jako by se bál, že kdyby něco takového udělal, praskla by jako mýdlová bublina a všechno, celý ten okamžik, by navždy zmizel.

Ale pak se jí skutečně dotkl. Riker ji položil třesoucí se ruce na tvář. "Můj... Bože," vydechl.

Bylo to jako tehdy v jalarské džungli, až na to, že teď to byl on, kdo se třásl. Deanna, řídící se svým instinktem, ho objala a přitiskla k sobě.

Jeho prsa se roztřásla potlačovanými emocemi a stařec začal vzlykat. Už mu nezáleželo na tom, kde je, nebo kdo se na něho dívá.

Bylo mu úplně jedno, jak se chová. Záleželo jen na tom, že tam byla, živá, v jeho náručí. Léta agónie a následných úval smyly vroucí slzy a první opravdový cit kromě smutku, který zakusil za poslední čtyři desetiletí.

A ona naslouchala jeho myšlenkám a bylo to tak burcující, jako tehdy poprvé. Ach, Bože... Imzadi... jsem znovu celý, znělo jí myslí, ta modlitba díkůvzdání od muže, který se všeho odřekl, zvláště pak sám sebe. Netušil jsem... co jsem v tobě měl, dokud jsi neodešla.

"Už je to pryč," šeptala a hladila ho po zádech: "Už je to pryč."

Odtáhl se od ní, aby se jí mohl podívat do očí, do těch očí, které smrt na mnoho let zavřela. Byly tak jasné a pronikavé, jak si je pamatoval, a oba měli tváře mokré od slz.

Jestli byly její tváře mokré od jeho slz či od jejich vlastních, to nemohl říct. A nezáleželo mu na tom.

Velitel Riker stál vedle nich, sledoval setkání obou milenců a kupodivu zjistil, že žárli.

"Worf Rikerovi."

Riker starší musel ovládnout nutkání zareagovat, a místo toho kývl na Willa: "To je, myslím, pro tebe."

Will se dotkl svého komunikátoru: "Ano?"

"Prověřili jsme kajutu přidělenou vyslanci Dannovi a našli jsme ho v bezvědomí. Chameloid se s ním zřejmě dnes seznámil a později se v něho proměnil."

Admirál otočil hlavu, zaujat novým vývojem událostí. Pustil Deannu, otočil se na Willa a gestem naznačil podříznutí hrdla. Will řekl: "Děkuju, pane Worfe. Dbejte na to, aby byl Chameloid v bezpečí. Riker konec." Pak se otočil na své budoucí já a poznamenal: "Ten Chameloid je jeden z 'nich', že?"

"Myslím si to," řekl admirál. "Viš jistě, že je to Chameloid? Velký? Hnědé vlasy a chlupy?" Když Will přikývl, admirál Riker pokračoval: "No, pokud se nemýlím, je to důstojník Blair. Na té... lodi byl jen jeden Chameloid, a to poručík Blair. Pochybuju, že... by sehnali tak rychle jiného. Vypadá to, že si přisvojil podobu někoho, kdo je Deanně blízký. Pokud předpokládali, že se jí pokusím zachránit, pak si logicky vyhlédli toho, kdo s ní v rozhodující době byl. Nejjednodušší způsob, jak si ji ohlídat a zajistit, aby celá věc proběhla hladce."

"Moc jsi toho nevěděl," podotkl Will, "já jsem mohl klidně být jedním z nich. Když jsi přišel sem do kajuty, mohl jsi vlézt přímo do pasti."

"Já vím. Proto jsem se ti zmínil o těch verších. Pozorně jsem sledoval, jak zareaguješ. To nebylo jen proto, abych tě přesvědčil, že já jsem ty. Chtěl jsem se zároveň pře svědčit, že ty jsi já."

"Nerad přerušuju," ozval se náhle Picard a přistoupil blíž, "ale já, což bezpochyby jsem, bych byl neskonale vděčný, kdyby jeden z vás dokázal některému mému já říct, co se tu ksakru děje?"

"Dejte si pozor na to, jak se mnou mluvíte, kapitáne," poznamenal starší Riker s napolo vážně míněnou samolibostí.

"Jsem starší a mám rovněž vyšší hodnost."

Picard nebyl z těch, kteří se dají snadno zmást, ale teď se obrátil na svého zástupce a zjevně nevěděl, na čem je:

"Jedničko -?" V jeho hlase zaznělo zřetelné varování.

"Zjednodušeně řečeno, kapitáne," ujal se Will vysvětlování a ukázal na šedovlasého muže, "tohle jsem já, z budoucnosti."

"Měl jsem to podezření, Jedničko," odpověděl Picard upjatě. "Ale co tu kčertu dělá?"

"Tak dobrá, kapitáne," řekl mu admirál. "Abychom to vyjádřili co nejpřesněji a zároveň co nejvyhýbavěji Deannin život byl v nebezpečí. Vrátil jsem se v čase, abych na ni dohlédl. A vyskytlo se pár lidí, kteří by byli radši, kdybych se o to nepokusil."

"Wille..." začal Picard.

Oba Rikerové se zeptali: "Copak?"

Přestože situace byla vážná, Deanna musela potlačovat smích.

"Admirále," začal znovu Picard, "poradkyně Troi už byla v nebezpečí několikrát. Všichni jsme byli. Čím byla tato hrozba tak významná, že jste se rozhodl podniknout tento nesmírně nebezpečný krok, a vrátil jste se v čase?"

"Zemřela," odpověděl admirál a snažil se na ni nedívat. "Ale teď ne... až na to, že jsem se nevrátil do svého času. Což znamená..." dodal temně, že nebezpečí, které jí hrozí, dosud nepominulo."

Picard se opřel o stůl. "Jak... jak jste se sem dostal?"

Admirál se dlouze zadíval na Rikera. Zdálo se, že zvažuje spoustu věcí, jako by bylo možné se dopracovat k různým výsledkům. "To vám nemůžu říct," oznámil nakonec.

Picard zamrkal. "No tak... nám tedy řekněte, proč byla poradkyně Troi" - zjistil, že to slovo nedokáže vyslovit a nahradil je jiným - "napadena. Co se následkem toho stalo?"

"Ani to vám nemůžu říct."

"Á, probůh!" zvolal Picard popuzeně. "Jakoby to bylo včera, kdy jsme to samé, probírali s Rasmussenem - a pak se ukázalo, že ten je pro změnu z minulosti!"

"Já vím," připomněl mu admirál. "Byl jsem u toho."

"Takže?"

Admirál sepal ruce: "Jean-Luku," začal a uvědomil si překvapený výraz kapitána Enterprise, když byl takto osloven mužem, jehož stále považoval za svého podřízeného. "Jean-Luku... chápete to obrovské riziko, které jsem podstoupil, když jsem se sem vrátil. Znáte stejně jako já všechna nařízení Hvězdné flotily proti jakémukoli porušování časového proudu."

"No jistě. Ale jelikož jste tu, a už jste tedy porušil..."

"Když řeknu A, měl bych říct i B? Je to tak?" usmál se pobaveně admirál. "Kdyby to jen bylo tak jednoduché. Vrátil jsem se sem z jednoho jediného důvodu: zachránit Deannu. Porušení těch nařízení - to, že jsem vzal na svá bedra zodpovědnost za celý vesmír - bylo druhou nejtěžší věcí, kterou jsem kdy v životě musel udělat... tou první bylo, když jsem vás musel opustit a zabili vás Romulané."

Will viděl Picarda naposled tak bledého, když se transformoval v Borgia. "Mne..." zašeptal, "mne zabijí Romulané?"

"Ne, Jean-Luku. Já si to vymyslel."

"Vy..." Picard pohlédl na Willa a Deannu a pak zpátky na Rikera. "Vy jste si to vymyslel? Proč? O takových věcech se nežertuje."

"Nebyl to žert. Chtěl jsem vám dát příklad. Když začnu mluvit o událostech - jakýchkoli událostech - přesahujících můj omezený úkol zachránit Deannu, pak riskuju, že řeknu něco, co bych neměl. Jediná chybička by mohla změnit časový proud víc, než jsem chtěl. Už jsem si zahrál na Boha až až. Za žádných okolností v tom nehodlám pokračovat. Co kdybych náhodou začal mluvit o někom na této lodi - o vás, o Worfovi, Beverly - v minulém čase? Kdyby mi uklouzlo, že lidé, které znám, už tu za čtyřicet let nebudou? Pak stráví dalších čtyřicet let tím, že pokaždé, když se dostanou do složité situace, budou se ptát: Tak tohle je ten konec? Tohle skončí mou smrtí? Anebo naopak. Co kdybych vám řekl, Jean-Luku, že v mém čase vedete Hvězdnou flotilu? To by mohlo skončit tak, že byste byl příliš sebevědomý. Mohl byste se pouštět do nebezpečných dobrodružství a myslet si přitom, že vždycky vyváznete, protože přece víte, že za čtyři desetiletí tu pořád ještě budete. A dopadlo by to tak, že by vás zabili, jako každého druhého. Čas je nesmírně tvárný, Jean-Luku. A já už nebudu dál modelovat hlinu. Je mi vážně líto."

Tři mladší důstojníci si navzájem vyměnili pohledy, a pak Picard zabušil prsty na stůl a pravil: "Pokud mi neřeknete holá fakta, která potřebujeme znát, abychom mohli situaci řešit... pak Deanna může pořád ještě zemřít."

Riker se na ni ponuře podíval. "Já to vím, Jean-Luku, ale poprvé to přišlo bez varování. Teď... být varován znamená být ozbrojen. To vám bude muset stačit. A já mám v rukávu ještě pár trumfů. Jen vám je nemůžu ukázat, to je všecko."

Riker se posadil a složil ruce způsobem, kterým dával zřetelně najevo, že už nic víc nepoví.

Picard si povzdychl. "No dobrá. Nemůžu říct, že by mě to dvakrát potěšilo. Ale na druhou stranu... díky vám... je poradkyně Troi stále naživu. Asi budu muset doufat, že předvídavost muže, který, jak věřím, je v současnosti mým zástupcem... neopustila toho, který je zároveň - v tuto chvíli - mým nadřízeným důstojníkem."

Picard se zvedl a Riker s ním. "Budu potřebovat nějakou současnou uniformu Hvězdné flotily... a raději nějaké přestrojení, abych se mohl volně pohybovat."

"Budete spíš potřebovat něco ke čtení, admirále, abyste se zabavil. Nemám nejmenší zájem vás provádět po lodi - domnívám se, že čím méně lidí vás spatří, tím lépe. Tato kajuta vám bude sloužit jako osobní azyl. Dveře budou zapečetěny zámkem, který budu ovládat jen já, a venku budou postaveny strážže. Nikam nepůjdete, admirále."

"To nesmíte!" zvolal admirál zlostně. "Já nemůžu udělat něco, co vy nedokážete! Víím, na co je třeba dávat pozor."

"Možná," odvětil Picard. "Ale možná, že ne. Jak už jste objasnil, čas sklouzl do jiného proudu. Od této chvíle zase všichni improvizujeme, admirále, a neomaleně řečeno, nejste jediný, kdo v tom umí chodit. Zůstanete pěkně tady, abych si nemusel dělat starosti, že se mi po lodi pohybuje náhodný časový faktor. Vy, poradkyně," obrátil se k Deanně, "neuděláte krok bez poručíka Worf, který bude vašim bezpečnostním doprovodem."

"Nebude se ptát, proč mu dáváte takový úkol? Vždyť si myslí, že nebezpečí pominulo," podotkl admirál.

Picard, Will a Troi se na něj překvapeně podívali.

Pokorně se zašklebil. "Co mě to jen napadlo? Samozřejmě, že se nebude ptát, je to Klingon. Odpusťte. Už je to nějaký ten pátek, co jsem naposled..." zarazil se.

"No... je to dlouho. Kapitáne... věřte mi, děláte chybu. Musíte mi poskytnout volnost pohybu."

"Jedničko," řekl Picard klidně, "prohlédněte ho laskavě, jestli u sebe nemá zbraň."

První důstojník přistoupil k Rikerovi, který se ani nepohnul a zlostně pohlížel na Picarda. Will mu sebral fázér, který získal od strážného, a ještě jeden, mnohem drobnější fázér, který našel ukrytý v saku. Will si ho podržel před očima a hvízdal. "Malý. Na co ještě neprijdou?"

"Uvidíš sám," oznámil mu suše admirál. "Jean-Luku..."

"Nechte si to, admirále." Picard se dotkl svého komunikátoru a přivolal dva bezpečnostní strážné, kteří se měli postavit před Rikerovu kajutu. Dlouho čekali mlčky, a Picard nakonec porušil ticho: "Můžete mi říct alespoň jednu věc... existuje pořád plavidlo jménem Enterprise?"

Riker se nad tím pousmál. Je to pro vás důležité?"

"Rád bych to věděl."

"Tak dobře. Odpověď zní ano," řekl Riker tiše. "A nese své jméno stejně vznešeně jako její předchůdkyně. Vy..."

Zarazil se a pak pokračoval: "Vidíte? Chtěl jsem říct buď že na ni budete hrdý, nebo že byste na ni byl hrdý. Udělat chybu je velmi snadné. Držet mě tu, jako v kleci je také chyba."

"Se všemi chybami se, admirále, naučíme žít."

Riker pohlédl na Deannu a jeho vysušená pokožka kolem očí zkrabatěla. "Někteří z nás se to nikdy nenaučí," řekl hořkosladce. "A někteří z nás pohnou nebem a zemí, aby změnili věci k lepšímu."

Sklopila zrak a tváře jí lehce zčervenaly. Admirál se toho hned chytil: "Promiň. Uvádím tě do rozpaků... protože nijak neskrývám své city k tobě, a ty sis zatím zvykla na příjemný, snadný a pohodlný vztah, který se tady na lodi mezi námi vyvinul."

Prudce sebou trhla. "Ano," připustila.

Admirál se otočil a uhodil Willa do prsou. "Ty idiote," vyplísnil překvapeného mladšího muže. "Vybral sis uhlazenou, snadnou cestičku místo té složitější, která ale rozhodně stojí za to. Ty nemáš ani dost rozumu, abys poznal, kde na tebe čeká něco pěkného." Admirál cosi znechuceně zabručel a klesl do křesla.

Picard, Will a Troi se pomalu vytratil z kajuty a nechali mrzutého admirála samotného. Na chodbě se zastavili u strážných, kterým Picard nařídil, aby zůstali venku a dávali bedlivý pozor. Kdyby se vyskytly problémy, měli kapitána Picarda ihned uvědomit. Za žádných okolností nesměli vstupovat dovnitř. Strážní poslušně, div ne s porozuměním, pokývali hlavami a Picard pak vydal pokyn počítači, aby zapečetil dveře a neotvíral, jen na jeho výslovný rozkaz.

Když se strážní postavili ke dveřím, mohli odejít. "Omlouvám se, kapitáne," řekl Will. "A vám také, poradkyně." Picard na něho překvapeně pohlédl, stejně jako Deanna. "Dobré nebe, Jedničko, za co?"

"Za jeho chování."

"Jistě, jenže on není vy - tedy on snad je vy. Ale přesto je tu patrný značný rozdíl, Jedničko, v neposlední řadě prožitá léta. Neměl byste se cítit zle."

"Nu... přesto se tak cítím, Když vidím někoho, kdo je beze zbytku mnou, a chová se takhle..."

"Já nevím," pokrčila Deanna rameny. "Mně se to nezdálo tak zlé."

"Chcete mě jen utěšit," namítl Will. "Nevím... totiž... vím, že mu musím být vděčný" - podíval se na ní - "za všechno. Ale bylo na něm něco, co mi prostě... bylo proti srsti."

"Ale on je jen takový, jakým se sám stanete, Jedničko," poznamenal Picard. "Musíte se v něm přece, alespoň trochu poznávat."

"Ne," - odpověděl rozhodně Riker. "Velmi, velmi málo. Abych byl upřímný, připomínal mi..." a pak se zarazil. "Koho, Jedničko?"

Riker si povzdychl. "Připomínal mi mého otce."

Deanna se rozesmála a Riker po ní střílel pohledem.

"No ovšem," řekl Picard a snažil se potlačit úsměv, "ať je to, jak chce... jelikož jsme v delikátní situaci, zůstane všechno v rámci utajení. I když... mám dojem, že bychom se měli s někým poradit. S někým, kdo by nám mohl podat zajímavý náhled na celou tu věc."

Dat byl právě na můstku, když odpovídal na signál ve svém komunikátoru. "Tady poručík Dat."

Z komunikátoru se ozval známý úsečný tón kapitána Picarda. "Pane Date... Potřebuju s vámi něco naléhavě projednat. Dostavte se prosím okamžitě do své kajuty."

"Do mé kajuty?" nachýlil Dat udiveně hlavu. "Chci říci, že je to poněkud neobvyklý postup, kapitáne."

"Jsme v poněkud neobvyklé situaci, pane Date."

"Dle rozkazu, kapitáne," řekl Dat a vstal. "Budu tam hned."

Podporučík Barclay šel po chodbě, nevnímal okolí a vrazil ramenem do Data, právě když míjel androidovu důstojnickou kajutu. Dat na něho překvapeně pohlédl. "Podporučíku... co je s vámi?"

"Nic... nic mi není, pane," řekl Barclay dutě.

"No dobrá." Dat se otočil a vešel do své kajuty.

Barclay si povzdychl. Pořád nevěděl, co si má myslet o své příhodě v simulátoru. Snad... snad potřeboval jen poctivý, normální odpočinek a zotavení. Žádné holografické výtvary. Místo toho nějaký skutečný zážitek. Jinak...

Nebo snad... že by měl potíže s oddělováním fantazie od reality? Skutečně ztrácel kontakt s reálným světem kolem sebe?

Ne, pomyslel si. To určitě ne. To zkrátka nemůže být...

Zahnul za roh a vrazil ramenem do Data.

Barclay ustoupil a zmateně vykřikl. "Ale... ale..."

Dat na něho hleděl a jeho žluté oči překvapeně blikaly. "Podporučíku, co je s vámi?"

S bláznivým pocitem, že už to jednou zažil, Barclay vykřikl: "Nic... nic mi není, pane."

"No dobrá," vzal ho Dat za slovo a pokračoval dál ke své kajutě.

Barclayova hlava se zakývala dopředu a zase zpět jako jo-jo. Pak se opřel o stěnu a rozběhl se jako ztracené dítě.

Dat vstoupil do své kajuty a řekl: "Kapitáne?"

Dveře se za ním zavřely, ale po Picardovi nebylo ani , vidu ani slechu. "Kapitáne?" zopakoval.

Vyťušil kohosi za sebou a otočil se...

A čísi ruka už sahala po jeho vypínači. Nestačil se na útočníka ani podívat a znehybněl.

Veštec se zlatou pletí položil bezduchého androida na postel a poodstoupil. Pak se otočil a prohlížel se v zrcadle.

Perfektní, jak jinak. Ale proč by tomu také mělo být jinak? Koneckonců, byl to stále on. Nezestárnul ani o den. Jeho tělo bylo stejné, mozková kapacita nezmenšena. A jeho schopnost napodobovat hlasy - v tomto případě Picardův - byla nedocenitelná.

Naklonil hlavu, když ho napadla ta myšlenka. Nepamatoval si, že by se tohle někdy stalo. Ale fakticky se to stalo právě v jeho uplynulém čase. Jak je možné, že si nevzpomíná na něco, co se mu stalo?

Jak mohl v tom případě admirál Riker jednat, jako by ho myšlenka zachránit Deannu napadla poprvé? Kdyby šel zpět do své minulosti, pak by si musel být vědom všeho co už se stalo. Snad jen, kdyby se kvůli Datovi uchýlil k pozoruhodnému úskoku...

Ne. Tak to není, pomyslel si Dat. Jediné, co si dokázal představit, bylo, že ani on, ani admirál Riker se na tyto události nepamatovali, protože se v žádném případě ještě nestaly. Právě tady, právě teď tvořili vše co přijde.

Až na to, že vše, co přijde, už bylo utvořeno. Riker se snažil to upravit podle svých vlastních představ. Dat se to na druhé straně snažil uchovat.

Deanna Troi nesměla žít, aby mohla ovlivnit mírovou konferenci... za žádnou cenu.

Z uniformy bezvědomého Data odepnul komunikátor a odepnul rovněž ten, který si vzal v místnosti, z níž ukradl i svou uniformu. Pak si připnul Datův skutečný komunikátor na prsa. Nechtěl nic ponechávat náhodě.

Dotknul se svého komunikátoru. "Počítači," řekl ostře, "lokalizuj poradkyni Deannu Troi."

Na okamžik zadoufal, že počítač odpoví: "Deanna Troi je v márnici." To by celou věc nesmírně zjednodušilo. Místo toho však počítač oznámil: "Deanna Troi je ve své kajutě."

Dát pokýval hlavou. Potom přistoupil k nehybnému nadporučíku Datovi, udělal v zájmu bezpečnosti jednu malou změnu na jeho těle, a pak se vydal zabít lodní poradkyni.

Kapitola čtyřicátá

Picard šel z Rikerovy kajuty rovnou do Přední desítky, a když vyličil Guinan vše, co věděl, tiše se zeptal: "Co si o tom myslíte?"

"Co si o tom myslím? Myslím si, že je to možné," připustila Guinan.

"Poznala byste to?" zajímal se Picard. "Kdyby se čas kolem nás změnil... nějakým způsobem... uvědomovala byste si to? Kdysi jste se svěřila, že jste na takové věci citlivá."

"Citlivá ano, ale nejsem vševědoucí." Nalila Picardovi drink a posunula ho k němu. Pak se zadívala na svůj odraz ve skle. "Podívejte... žiju den po dni, stejně jako vy, kapitáne. Jako každý. A když dojde k dostatečně velkému narušení kontinuity prostoru a času... obzvlášť, když to má kořeny v minulosti... snad bych si to uvědomila a mohla vám říct, že něco není v pořádku. Ale jestli se to děje, právě tady, právě teď - " zavrtěla hlavou - "pak jedu po stejném toboganu, jako vy, kapitáne. A můžeme se jen držet."

Přikývl. "Jednu chvíli jsem si pohrával s myšlenkou, že odvolám mírovou konferenci. Nakonec, zdálo by se to logické, spojit útok na její život s tou konferencí. Nebo bych mohl nechat vyslechnout všechny delegáty, nebo..." Pak zavrtěl podrážděně hlavou. "Ale to se můžeme v téhle chvíli jen dohadovat. Jak daleko zajít, kromě toho, že mám chránit Deannu? Kdyby se nic nestalo, pak bych neměl důvod k mimořádným opatřením. Což znamená, že ani teď vlastně nemám žádný důvod."

"Pak bude nejlepší počkat, co bude dál," řekla Guinan.

Picard znovu přikývl.

V tom okamžiku se v Přední desítce objevil Dat. Zamyšleně se rozhlédl a pak zpozoroval Picarda, jak na něho mává, aby si přisedl. Dat se posadil vedle kapitána a zdvořile pokýval hlavou směrem ke Guinan.

"Mám dotaz, kapitáne," řekl Dat. "Proč jsou poručík Worf a tři další strážníci rozmístěni kolem apartmá poradkyně Troi?"

Picard se podíval na Guinan a položil sklenku. "Řeknu to vám, Date, a budu informovat velitele Rikera, že jste byl rovněž zasvěcen do našeho malého tajemství. Ale nesmíte to už nikomu dalšímu říct. A oficiální důvod zní, že neznámý

útočník, který už byl zadržen, se pokusil zabít poradkyni. Až potud je to pravda. Jenomže celá věc má ještě pozadí, které je mnohem složitější..."

Dat přirozeně věděl, jak složité to pozadí je.

Šel k Troině kajutě, a když tam uviděl všechny ty strážné... včetně zachmuřeného Worf, který si pozorně prohlížel každého, kdo šel kolem... poznal, že to nebude tak jednoduché. Samozřejmě, bylo dost pravděpodobné, že by se mu podařilo násilím dostat přes Worf a ostatní dovnitř. Nečekali by to, kdyby se na ně s přátelskou tváří vrhl, a snad by je vyřídil dřív, než by se zmohli na vážnější odpor. Než by dorazila pomoc, Deanna už by byla mrtvá, a jakmile by se tak stalo, časové proudy by ho stáhly - a pravděpodobně i Rikera s Blairem - zpět do jejich vlastního času.

Avšak takový otevřený útok by odhalil, že po Enterprise se pohybuje více než jeden Dat. Nebo ještě hůře... co kdyby současný Dat nedokázal přesvědčit ostatní, že nedostal záchvat šílenství? Jeden scénář předpokládal, že se dozvědí, že Dat stále existuje v budoucnosti... a tato vědomost by mohla mít vážné následky. Na druhé straně, kdyby dospěli k závěru, že jejich vlastní Dat se prostě stal nespolehlivým či dokonce nebezpečným, mohli by z toho vyvodit, že jediná rozumná věc je ho deaktivovat či demontovat. Kdyby to udělali...

Pak co?

Přestal by on, Dat z budoucnosti, existovat? A kdyby neexistoval, kdo by se pak vrátil, aby zastavil admirála Rikera?

Ale kdyby neexistoval a nevrátil se, aby zastavil admirála Rikera, jak by tedy mohl zabít Deannu Troi a uvést do pohybu události, které by mohly způsobit jeho konec? A kdo...?

Právě toto sebezahnující zmatení přimělo kdysi Geordiho LaForge při jedné takové diskusi o teoretickém paradoxu prohlásit: "Tak přesně kvůli tomu mi cesty časem působí krvácení z nosu."

Datovi netekla krev z nosu. Dat musel řešit vzniklou situaci.

Jednou z možností, jak tu situaci vyřešit, bylo nechat se do toho "oficiálně" zasvětit. A to bylo přesně to, co teď dělal. A jakmile bude do toho zasvěcen, snadno se už rozhodne, jak co nejlépe postupovat dál.

Kapitola čtyřicátá první

Strážní už se od té doby, co je tam kapitán postavil, vyměnili. Worf tam však zůstal. Nikoho to nepřekvapovalo. V podobných situacích předváděl Worf takovou výdrž, která byla jednoduše nadlidská.

A tak, když se ke kajutě blížil Will Riker, Worf se k němu obrátil se stejně nepřátelským a ochránářským pohledem, jakým se díval od té doby, co poprvé zaujal své postavení.

Nikdo nepřišel poradkyni Troi navštívit, ani s ní nemluvil," hlásil Worf, "až na doktorku Crusherovou, ale i tu jsme pečlivě hlídali."

Riker souhlasně přikývl. "To je dobře. Přes to všechno, co se v noci stalo, chtěla jít na mírovou konferenci." Dotkl se svého komunikátoru. "Riker poradkyni Troi. Jsi vzhůru, Deanno?"

"Ano, veliteli. Jsem vzhůru a můžu hned jít."

"Dobrá." Pokýval Worfovi a ostatním, aby ho následovali a všichni pak vstoupili dovnitř. Worf si povšiml, že Riker má fázer. Potichu mu to schválil.

Deanna seděla na lůžku a vypadala nádherně. "Jak se dnes cítíte, poradkyně?"

"No," řekla a protáhla si krk, "usnula jsem v poněkud zvláštní poloze. Trochu mě bolí za krkem."

"Mám ti to rozhýbat?"

"No." usmála se. "Zas tolik to nebolí. Připomíná mi to, že jsem naživu."

Riker jí vrátil úsměv. "Umím si představit příjemnější způsoby, jak si připomenout, že jsem naživu."

"Ano, veliteli," řekla suše, "Tím jsem si jistá. Nuže" - plácla se do stehů a vstala - "jdeme na mírovou konferenci."

Kráčeli chodbou - Deanna, Worf, Riker a strážní. Kolemjdoucí na ně vrhali zvědavé pohledy a Deanna se tiše zeptala: "Opravdu s sebou potřebuju takovou eskortu?"

"Jen než vejдем do konferenční místnosti," odpověděl Riker. "Přemístili jsme se do bezpečnostní konferenční místnosti. Dali jsme tam nízkourovňové nulové pole, které najde jakoukoli zbraň. Jakmile budeš tam, jsi v bezpečí a Worf s ostatními se můžou vrátit ke svým povinnostem."

"Mou povinností," prohlásil pevně Worf, "je zajistit bezpečnost celé posádky."

"A děláte svou práci skvěle, Worfe," řekla mu Deanna.

Klingon jen zamručel.

"Určitě ti nic není?" zeptal se jí Riker.

Deanna přikývla. "Hned jak jste postavili strážu přišla mě prohlédnout Beverly."

"Ano, slyšel jsem. "I ji pečlivě hlídali."

"Její přístroje nic nenašly. A přesto jsem něco cítila... tedy, jen na chvíli jsem něco cítila. Ten pálivý pocit, o němž jsem se zmiňovala. Ale pak to zmizelo. Můžu, jen předpokládat, že cokoli bylo v té lahvičce, splnilo svůj účel. Opravdu jsem velkým dlužníkem... vás obou."

"Já vím," řekl Will. "Oba to víme. V noci jsem o tom přemýšlel... a možná, že jsem na něho byl moc tvrdý. Totiž, chtělo to odvahu, udělat to, co udělal. Nevím, jestli bych to dokázal."

Poklepala mu na rameno. "Netrapte se tím, veliteli. Myslím, že odpověď zní ano... ale doufám, že na to nikdy nebudete muset přijít sám."

V kajutě velitele Rikera se admirál William Riker v rohu místnosti shýbl a zatáhl za podpatek své boty.

Pozorně sledoval svůj chronometr a řekl: "Počítači, lokalizuj Deannu Troi."

Velitel Riker záměrně vyřadil z činnosti komunikační funkce kajuty. Moudře předvídal, že jeho starší já by mohlo zneužít

přirozené podobnosti jejich hlasů a přivolat na pomoc nezasvěcené individuum. Ale lokalizátor stále fungoval.

"Deanna Troi je na palubě dvacet tři," odpověděl počítač.

"Pravděpodobný cíl?"

Počítač ani na okamžik nezaváhal. "Sindariňská mírová konference proběhne podle plánu v konferenční místnosti dvacet tři dé. Deanna Troi je na seznamu účastníků konference. V současné chvíli je stopadesát metrů od konferenční místnosti a pohybuje se směrem k ní. Pravděpodobnost, že jejím cílem je konferenční místnost je přibližně -"

"To stačí. Víš, kde je."

Otočil podpatkem, až se lehce oddělil od boty. Podržel pod ním dlaň a obrátil ho dnem vzhůru.

Do dlaně mu spadl miniaturní fázet.

Souhlasně přikývl a zasunul podpatek zpátky na místo. Doufal jen, že jednal správně, když si nechal své vědomosti pro sebe. Klidně jim mohl říct, že Sindariňané je chtějí oklamat. Kdyby tento fakt vyšel na světlo, všechno by mohlo vlastně skončit... zejména, když za vším vlastně stáli v pozadí Sindariňané.

Ale Picardovi řekl pravdu. Pohyboval se na velmi horké půdě a vůbec si nebyl jist, do jaké míry je má informovat. Má jim říct o Sindariňanech? Měl by jim říct, že snad sám Dat - Dat z budoucnosti - by se mohl potloukat po lodi? Jasně, kdyby byl Datem, právě tohle by udělal. Stal by se znovu sám sebou. Kdo znal lépe tuhle loď? Kdo mohl lépe splynout s někým, kdo tam už patřil?

Ale nemohl jim tohle všechno jen tak říct. Jak by to skončilo? Hůř... než to začalo?

Ale mohl sám něco dělat... něco, co by jim nemusel vysvětlovat. Být Deannin anděl strážný. Její rytíř, její kovboj, který ji jede zachránit.

Její Imzadi.

Jenže ze všeho nejdřív... se musí dostat ven.

Přešel ke vzdálenější stěně. Věděl, že důstojník z přilehlé kajuty už je ve službě, takže tudy se snad dalo uniknout.

Přidržel fázet těsně u zdi a nastavil ho na co nejnižší a nejtisší výkon. Nemohl vůbec riskovat, že upozorní strážné.

Stiskl spoušť a z miniaturního fázetu vyšel paprsek tenký jako tužka. Riker se obrnil trpělivostí a pokračoval ve vyřezávání díry ve zdi.

Lodní bezpečnostní systém, který byl naprogramován tak, aby rozpoznal 398 různých zbraní, nebyl schopen zařadit futuristický fázet do správné kategorie. A tak identifikoval zbraň jako nejbližší analogii v systému, to jest jako příruční obloukovou svářečku - přesně, jak admirál předpokládal. Svářečka mohla být sotva považována za zbraň, a jako taková nevyžadovala žádná bezpečnostní opatření. Riker pokračoval nerušeně v práci.

Když Will s Deannou vstoupili do konferenční místnosti, viděli, že Picard a kordianští, lusští a byfréžští delegáti už tam jsou. Zbývali už jen Sindariňané.

Dann seděl vedle luského velvyslance a na tváři měl zcela zmatený výraz. Na jeho otázky ohledně toho, jak jen se mohl ocitnout v bezvědomí ve své kabině, nikdo neodpovídal. Když spatřil Deannu, povstal, na tváři velký otazník. Ale Deanna mu tiše pokynula, aby se zase posadil, a dala mu na vědomí, že si o tom promluví později.

Will se otočil k Worfovi a dalším strážným a tlumeným hlasem jim řekl: "Tak... tady bude všechno v pořádku." "Když jste si tak jistý," pravil pomalu Worf.

"Ano," odpověděl Riker a poklepal na svůj fázet. "Jako jediný v místnosti mám funkční zbraň - je nařízena na spolehlivý kód nulového pole. Sednu si vedle poradkyně a dohlédnu, aby se k ní nikdo nepřiblížil. Všechna tahle pozornost... to ji rozptyluje. Tady jsme v bezpečí."

"No dobrá," řekl Worf. "Ale při prvním náznaku těžkostí mě ihned zavolejte."

Znělo to příliš jako rozkaz, a nebylo zrovna vhodné, aby poručík vydával rozkazy veliteli. Ale Will se s tím snadno vypořádal. "Ano, pane," řekl.

Pokud Worf zachytil pobavený sarkasmus, pak to na sobě nedal najevo. Místo toho ještě jednou zabručel, pak se otočil a opustil místnost.

"Vidím, že Sindariňané ještě nejsou mezi námi," poznamenal Picard, když se Riker a Troi usadili do svých křesel.

"Snad bychom mohli začít bez nich," navrhl kordianský velvyslanec. "Nakonec, sindariňská mírová iniciativa pravděpodobně proběhne daleko klidněji, když se jí Sindariňané nezúčastní." Všichni kolem stolu se zasmáli.

"Počkáme na ně," řekl Picard pobaveně. "Koneckonců... je to slušnost."

Dat seděl na můstku a sledoval, jak se pod nimi otáčí domovská planeta Sindariňanů.

Dveře turbovýtahu se otevřely a vystoupil Worf. Dat počkal, až Klingon zaujme svou pozici, pak vstal a řekl: "Musím něco zařídit, pane Worfě. Převezměte službu na bortu."

Odešel, než mohl Worf něco říct. Klingon nad tím v duchu mávnul rukou. Ať už si Dat šel zařídit cokoli, zcela jistě mu po tom nic nebylo.

Podporučík Barclay, který usoudil, že předešlá noc byla jen dlouhý, zlý sen - nadměrná stimulace představivosti vyšel zpod sprchy, osušil se a oblékl do služby.

Dva strážní před Rikerovou kajutou nevěnovali žádnou pozornost tomu, když se dveře sousední kajuty otevřely. Takže nemohli vůbec zareagovat, když z miniaturní zbraně v ruce admirála Rikera vyšlehl fázetový paprsek, nyní nastavený tak, aby omráčil. Oba ihned upadli v bezvědomí na podlahu.

Riker se nad nimi sklonil, rychle se rozhlédl a zhluboka si oddychl, když se ujistil, že nikdo nejde. Popadl každého z nich za zápěstí a s nadávkami na bolest ve stárnoucích svalech je co nejrychleji vtáhl do kajuty, z níž právě vyšel.

Nechal je ležet na podlaze hned vedle velkého kusu zdiva, který vyfízl a vtlačil do této kajuty. Věděl, že zásah fázetu je

oba zneškodní nejméně na hodinu.

Když vyšel z kajuty, měl na sobě uniformu jednoho ze strážných. Přestože nemohl nic udělat se svou samozřejmou podobou se zástupcem velitele Enterprise, alespoň se mohl stát o trochu méně nápadným, když se pohyboval po chodbách.

Měl jen trochu času. Doufal, že to bude stačit.

Date, pomyslel si zoufale, jestli jsi tady... kde bys tak mohl být? Co by ses chystal udělat? Opravdu bys byl schopen chladnokrevně zabít Deannu... a pokud ano, jak bys to udělal?

Dat stál v turbovýtahu, který ho bleskurychle unášel k jeho cíli. Všechno, co bylo potřeba, si promyslel a cítil oprávněnou jistotu, že se mu to podaří.

Počítal i s tím, kdyby se něco zadrhlo. Ale se zádrhelem si už snadno poradí. Nikdo ho z ničeho nebude moct obvinít. A Deanna bude mrtvá.

Sindariňané vstoupili do konferenční místnosti. "Omlouváme se," řekla velvyslankyně Nici. "Nevěděli jsme, že došlo k výměně konferenčních místností."

Eza hleděl na Troi s nanejvýš zvláštním výrazem v tváři. A Deanna pocítila v mysli první polechtání ohledně čehosi... čehosi, co si už dokázala zařadit...

Ten vágní pocit, že už se s tím někde setkala.. když ji před lety zajal sindarínský nájezdník.

Admirál se na chodbě náhle zastavil.

"No jistě," zašeptal.

Otočil se a rozběhl se po chodbě.

Dat vystoupil z turbovýtahu a ihned na něho někdo zavolal: "Date!"

Geordi LaForge k němu rychle přistoupil. "Jsem rád, že to jste právě vy. V kolísání hyperprostoru se objevují nějaké podivné varianty."

"Teď není vhodný čas, Geordi." Dat se vydal chodbou pryč.

Geordi ho zastavil a starostlivě se na něho zadíval: "Date, jste v pořádku?"

"Všechno perfektně funguje. O těch výkyvech si můžeme promluvit později, Geordi. Teď mám něco jiného na práci.."

"Ale to je opravdu zvláštní. Časoprostorové kapacitory reagují na... něco, co nedokážu objevit."

"Později," řekl pevně Dat. Odkráčel a nechal velice zmateného hlavního mechanika samotného.

Will Riker si prohlížel velvyslance, kteří seděli kolem stolu. Všichni vypadali zcela klidně. Všechno vypadalo přátelsky... nebo alespoň zdvořile.

Podíval se na Deannu. Na její tváři byl lehce zamyšlený výraz, který dobře znal. Snažila se soustředit, shromáždit ze vzduchu předivo emocí a utkat z něj něco, co by mohla prozkoumat a na co by si mohla udělat nějaký názor.

Napadlo ho jemně ji dloubnout do žeber a zeptat se, co se děje... ale pak se rozhodl to nedělat. Až bude připravená, řekne mu to.

Podporučík Barclay si prohlédl své úkoly do ranní služby, nenašel nic moc zvláštního, podíval se ještě jednou do zrcadla, schválil svůj účes a hvízdaje opustil své apartmá v očekávání daleko rozumějšího dne.

Prošel kolem poručíka Data, který mu sotva věnoval pohled. "Dobré ráno, pane."

"Dobré ráno, Barclayi. Dnes vypadáte mnohem odpočinutější," řekl Dat a pokračoval v chůzi. Barclay si stále pohvizdoval a zamířil k turbovýtahu.

Admirál Riker doběhl do Datovy kajuty a vzdychl.

Dat ležel nehybně na posteli. Z jeho zkroucené polohy bylo jasné, že ho někdo vypnul a pak ho tam hodil jako pytel obilí.

A aby to bylo ještě horší... jeho hlava byla pryč.

Riker se rozhodl věnovat lokalizování hlavy šedesát vteřin a pak půjde Data z budoucnosti hledat sám. Bylo by milé mít za sebou sílu současného Data... ale pokud to bude nutné, musí se bez ní obejít.

Musel se bez ní obejít v minulosti...

... nebo budoucnosti...

... a vůbec.

Dveře konferenční místnosti se otevřely a dovnitř vstoupil Dat. Picard se na Data tázavě podíval.

"Soukromá záležitost, pane, pro poradkyni Troi."

"No dobrá," řekl Picard trochu zmateně.

Troi povstala a Will s ní. Společně s Datem si stoupli do jednoho koutu místnosti.

"Jste si vědomi toho, že mě kapitán informoval o současné situaci," řekl Dat tlumeně. Když Riker a Troi přikývli, pokračoval: "Mám poněkud zlé zprávy. Admirál Riker... vaše budoucí já... zřejmě utrpěl jakýsi masivní srdeční infarkt. Doktorka Crusherová říká, že jeho stav je jakž takž stabilizován a" - otočil se na Deannu - "ptá se, zda vás bude moci vidět, poradkyně."

Deanna se zachmuřila. "Já... necítím, že by byl v takové nouzi."

"Je sotva při vědomí, poradkyně. Snad to ovlivňuje vaše empatické schopnosti... nebo snad blízkost tady velitele Rikera brání tomu, abyste se dokázala soustředit na toho druhého. Dovolil jsem si přijít osobně, spíš než bych použil komunikátory. V případě, že by nežádoucí individua odposlouchávala náš komunikační systém..."

"Ano, to byla správná úvaha, pane Date," souhlasil Riker.

"Raději bych k němu měla jít," řekla Deanna ustaraně. "Já půjdu také," přidal se Riker.

"Jste si jistý, že je to vaše přání, veliteli?" zeptal se Dat. "Dívat se na sebe, jak umíráte... myslím, že by to pro vás bylo složité."

Deanna se, otočila k Rikerovi. "Má pravdu, Wille. Prosím... nechci, abys to prodělal. Dat je se mnou. Nic se nemůže stát. Vážně... podle mne si děláš až příliš velké starosti. Nebezpečí už snad pominulo."

Dat souhlasně přikývl.

Kapitola čtyřicátá druhá

Zbývaly už jen tři vteřiny z času, který si admirál Riker sám stanovil, když konečně našel Datovu hlavu. Byla pečlivě zabalená do prostěradla a zastrčená vzadu ve skřini... právě tak nepohodlně, aby došlo ke zdržení, ale ne už tak nebezpečně, aby to mohlo ohrozit budoucí existenci androida Data.

Riker hlavu aktivoval, jakmile ji vybalil z tkaniny. Dat zamrkal a rozhlédl se. Pak se zahleděl do tváře svého osvoboditele.

"Předpokládám, že vy nejste ta osoba, která mě dostala do této tíšňové situace?"

"Ne, Date. Udělal jste si to sám."

"Vypadáte jako velitel Riker... ale značně zestárlý."

"Pojďte," řekl Riker a vstal. "Dokážete odtamtud ovládat své tělo?"

Kybernetickým impulsem z Datova pozitronového mozku se tělo vymrštilo z postele jako něco ze starého hororového filmu.

"Dobrá," vyštěkl Riker. "Všechno vám vysvětlím cestou. Tak jdeme!"

"Držte mě obličejem napřed, abych viděl, kam jdu," upozornil ho Dat.

Riker vyrazil na chodbu a rychle po ní kráčel s Datovou hlavou pod paží. Za ním rychle poskakovalo Datovo tělo.

"Sdělit byste mi laskavě, co se tu děje?" zeptal se Dat.

Riker byl na tohle připraven. Věděl, že kdyby řekl Datovi pravdu, nebo jen část pravdy, mohl by se dostat do ještě větších potíží než předtím. Pokud by tento Dat usoudil, že úkol budoucího Data je v pořádku, pak tu mohli velice snadno být dva androidi, usilující o Deannin život. To nemohl potřebovat.

A tak lhal, jako když tiskne.

"Jsem skutečně Will Riker, ale z jiné dimenze. Pronásledujeme individuum, které znáte jako Lore. Přestoupil do našeho vesmíru, zabil tam Deannu Troi z důvodů, které nám nejsou jasné, a teď se vrátil zpět do této dimenze a je rozhodnut provést tu vraždu znova. Nemáme tušení, proč to dělá."

"Ani já ne," řekl Dat, "ale Lore se vždy vyznačoval iracionálním chováním. Musíme ho zastavit. Neměli bychom varovat poradkyni Troi komunikátorem?"

"Ne. Lore by mohl odposlouchávat frekvence. Naší jedinou nadějí je, že ho zaskočíme nepřipraveného."

Velitel Will Riker se zase posadil, když Dat a Troi odešli z konferenční místnosti. Picard se k němu naklonil s otázkou: "Jedničko?"

Will mu tlumeným hlasem řekl: "Moje budoucí já je... na tom moc špatně. Dat říká, že by rád viděl Deannu. Jde teď k němu."

Picard si prohlížel Rikera, aby poznal, jak se s tím jeho zástupce vyrovnává. Ale Rikerův obličej byl nečitelný... vlastně vypadal, jako by o něčem vážně přemýšlel.

Deanna Troi se podívala vylekaně na Data, který jí ustoupil z cesty, když opustili konferenční místnost, a řekl: "Až po vás, poradkyně." Vykročila vpřed, Dat jen půl metru za ní.

Barclay vystoupil z turbovýtahu... a přestal dýchat. Riker ze simulátoru prošel kolem něho do výtahu... což bylo nemožné. Pod paží měl hlavu poručíka Data... což bylo rovněž nemožné, protože Barclay právě potkal Data na jiné palubě. Otočil se šokovaně za tím bizarním pohledem a pak ho náhle tvrdě odstrčilo něco jako bezhlavé tělo, které se připojilo k těm dvěma... nebo snad jednomu a půl... v turbovýtahu.

"Doufám, že jste nikde nežvanil, Barclayi," varoval ho Riker.

"Dobré ráno, Barclayi," řekla Datová hlava. "Dnes vypadáte mnohem odpočinutější."

Pak se turbovýtah zavřel.

"Děkuju, pane," vypravil ze sebe Barclay, a pak ho obestřela milosrdná mdloba.

Deanna Troi a její průvodce se vydali na cestu chodbou. Dat už se rozhodl, jak tu vinu přišije Lorovi a tak nechá svůj vlastní čas nedotčen. Prohlížel si její dlouhé hrdlo a rozhodoval se, jak ji má co nejbezbolestněji sprovodit ze světa.

Teď, když ta chvíle zkrátka přijde... jaksi cítil...

Že váhá.

Ale jeho povinnost byla zřejmá.

V konferenční místnosti náhle Riker vyskočil, jako by ho někdo udeřil do zad tyčí.

Udělal to, zrovna když Nici zahájila své úvodní slovo, takže se na něho podívala se zjevnou nevolí.

"Veliteli?" zeptal se Picard.

"Dat řekl, že se ptá, zda ji bude moci vidět." podíval se na Picarda a vypadal, jako by spatřil zjevení.

Picard byl na rozpacích, ale pak si všiml konsternované tváře svého prvního důstojníka. "Já vím, Jedničko. Řekl jste mi, že -"

Riker zvýšil hlas: "Nerozumíte mi, kapitáne! Takhle přesně to Dat řekl: "Ptá se, zda vás bude moci vidět." Řekl "moci." Použil takovýto infinitiv!"

"Ale vždyť Dat používá -"

Oba důstojníci byli ihned na nohou, ale Riker byl blíže ke dveřím. Mezi velvyslanci proběhl zmatený šum, když Riker vyrazil ze dveří jako střela.

Spatřil je, jak zahýbají za roh chodby.

Křičel, jako by byla od něho na desetiletí daleko: "Deanno! Je to past!"

Deanna se otočila, jeho slova a jeho myšlenky pronikly až k ní a varovaly ji.

Dat si uvědomil, že ho poznali, a sevřel ruku v pěst, ale Troi si toho všimla, právě když se otáčela. Pokročil vpřed a jeho úder mřel přímo do její tváře.

S poděšeným výkřikem se Deanna sehnula. Datova pěst zasvištěla pár centimetrů kolem jejího obličeje a skončila ve štěně, do níž se Datova paže zabořila až po loket.

Deanna se pokusila utéct, ale Dat jí rychlým kopnutím podrazil nohy. S výkřikem upadla a Will se rozběhl vpřed s vytaženým fázere.

Paži, která pronikla do stěny, vytrhl Dat velký kus zdiva a vrhl je přímo na Rikera. Riker se mu vyhnul, a když zkroucený kus kovu dopadl za něho, vystřelil z fázera.

Dat se k Rikerovi bleskurychle přiblížil a snažil se mu vytrhnout fázera z ruky. Riker si uvědomil, že silově na Data nemá šanci, zoufale se snažil uvolnit z jeho sevření a hmatl po Datově vypínači.

Nebyl tam.

"Nechal jsem si to dát pryč, veliteli," řekl Dat a znělo to skoro omluvně. "Začalo to být na obtíž." Datovy prsty se ovinuly kolem fázera a Riker musel uvolnit své sevření, jinak riskoval, že mu android rozdrtí ruku i s fázere.

Dat upustil na zem zdeformovanou zbraň, pak se natáhl po Rikerovi a mrštil jím o vzdálenější stěnu. Riker do ní narazil a sklouzl omráčený na podlahu.

Znenadání se tu objevil Picard a vrhl se zezadu na Data. Dat sáhl za sebe, popadl kapitána za ruku a několikrát s ní zamával. Picard vykřikl, ale ani to mu nezabránilo v tom, aby volnou rukou neudeřil Data do obličeje. Výsledné zranění bylo vážné... ale ne pro Data. Picard si vykloubil zápěstí.

"Všechno to dělám pro vás, kapitáne," řekl vyčítavě Dat. "Kdybych měl jinou volbu, dělal bych něco jiného." Pak vyzdvihl Picarda do vzduchu a chystal se hodit ho mezi velvyslance, kteří mezitím zaplavili chodbu. Teď rychle ustupovali ve snaze dostat se z dosahu bitvy.

A Will Riker, který se odstrčil od stěny, se vrhl na Data a objal rukama jeho nohy. Android ztratil rovnováhu a pustil Picarda, který ho vzápětí zalehl.

"Nechte toho!" křičela Deanna. "Nechte toho!"

Picard a Riker popadli každý Data za jednu ruku a snažili se ho přidržet na zemi. Nešlo to. Se svou nadměrnou silou se Dat vykroutil, zdvihl Rikera ze země a mrštil jím proti Picardovi. Pak se Dat postavil na nohy.

Velvyslanci vykřikli všichni najednou. Dat zaměřil svou pozornost na Deannu.

Nezlomný Riker popadl Data za nohu a snažil se ho zadržet. Picard se opřel o zeď, aby se mohl rovněž zvednout.

Všude byl zmatek, chaos, začaly převládat nevládnutelné emoce...

A pak Deanna Troi ukázala na sindarínskou delegaci. Oni nás podvádějí!" vykřikla.

Čas se zastavil.

"To je lež!" řekla Nici s překvapivým klidem.

"Ne," opověděla Deanna hlasitěji. "Ne, to není lež."

"Mlč," promluvil Eza a pohlédl na Nici. "Ať sakra mlčí."

"Cítím, že chcete - ukázala Deanna na Data - "aby se mu to povedlo. Vy... vy jste sem nepřišli v dobré víře. Cítím zradu, lži, podvody, cokoli, co by zmrazilo čas, který pracuje pro Sindarínany."

"To je šílené," zasyčela hněvivě Nici.

Ale Deanna si jí nevšímala a prudce se otočila na Ezu. "A ty! Tys chtěl, abych umřela! Udělal bys všechno, abych byla mrtvá. Ty... ty ses o to pokusil! Ty ses pokusil mě zabít! Dal jsi mi něco do pití... cítím tvoje emoce, vražedné, zabil bys člověka."

Všechno kolem se změnilo a jaksi ožilo. Z ničeho nic se tu objevily záblesky energie...

A v tu chvíli Eza zavyl: "Ty empatická děvko! Všechno jsi zničila!"

Z rukávu vytáhl malý fázera, menší, než kdy kdo viděl. Byla to jistá rána. Nemohl Deannu minout.

A vtom náhle přes Deanninu hlavu obloukem přeletěl jakýsi nepravdělně se pohybující předmět. Zasáhl Ezu přímo do prsou a porazil ho. Fázera vystřelil, ale rána šla vedle a zasáhla strop nad Deannou.

Zlatý předmět se kutálel po podlaze a zastavil se u Deanniných nohou. Překvapeně se podívala Datovi do tváře. "Radil bych vám, abyste si lehla na podlahu, poradkyně."

Deanna stále zmateně hleděla na Datovu hlavu, která se nabízela jako skvělý terč. V další vteřině ji Datovo tělo zezadu porazilo na podlahu hned vedle své hlavy, která se jí horlivě omlouvala. Ale omluvy zahnal fázera paprsek, který nad nimi hrozivě zapraskal. Uvěznil v sobě Ezu, jenž se motal uvnitř a výhrůžně cosi vriskal.

Admirál Riker k němu pomalu a neúprosně přistoupil se svým obnaženým fázere. "Zůstaň ležet, Deanno. Pořád to chce spoustu fázerevé energie, abys tyhle svině dostala do kolen."

"Svině?" zaječela rozhořčeně Nici. "Kapitáne Picarde, protestuji, aby mě někdo nazýval -"

"Ticho!" vyštěkl Picard.

Eza se svíjel pod vlivem fázere. Jeho vlastní fázere mu vypadl z ruky na podlahu, ale hněv ho stále neopouštěl a teď se snažil jít hlavou proti výstřelu.

"Tys přišel z mého času, že?" řekl admirál a vytrvale postupoval vpřed: "Jen tam jsi mohl získat tu zbraň. Ty jsi z časového proudu, který byl... a zase bude. Myslel sis, že tento bod v čase je rozhodující pro tvůj národ - úpadek tvé rasy - a rozhodl ses vrátit a změnit všechno podle svých představ. Zabít ženu, která to tvému národu odpískala. A v jedné realitě se ti to povedlo. Ale nepovede se ti to v mé realitě, ty vrahu. Ne v mé realitě! Protože sis vybral špatný cíl!"

Hluk fázere kolem Ezy se smísl se vzdušným poryvem a Eza byl odmrštěn ke stěně jako stébko trávy ve vichřici. Pak sklouzl na podlahu, bezmocný a v bezvědomí.

A vzduch kolem nich ječel. To řvaly vzdálené větry, které volaly jakoby z jiného místa a času, z nekonečna možností. Blyštivý a zářivý rej barev a světél.

Eza pomalu mizel a jeho molekuly vtahoval vír, který se utvořil kolem něj.

A Will náhle ztratil Data. Na chvíli zpanikařil a pomyslel si, že se mu android nějak vytrhl a pokusí se ještě naposledy zoufalé zaútočit na Deannu, ale hned si uvědomil svůj omyl. Dat mizel. Willovy ruce jím procházely.

Deanna se otočila tváří k admirálovi.

I on byl unášen pryč. Barvy se rychle ztrácely, jako by je někdo stíral.

"Deanno!" zavolal na ni a natáhl ruku.

Bez ohledu na vlastní nebezpečí Deanna Troi také natáhla ruku k muži, který překročil desetiletí a neváhal kvůli ní předělat vesmír.

Její ruce projely jeho tělem, jako by byl duch. Duch událostí, které teprve přijdou.

Jeho tělo se zploštilo a přešlo z tří rozměrů do dvou a pak do jednoho.

"Nezlob se!" vykřikla. "Snažila jsem se... tě ještě naposledy dotknout."

Usmíval se a jeho tělo mizelo jako tělo kočky Šklíby. Jakoby z velké dálky řekl: "Nevyčítej si to. Třeba to nebude naposled. A vůbec... co je mi po fyzickém doteku. Po mladé Deanně Troi. Duchovno je důležité... a to je navždy..."

A pak, s posledním řevem a poryvem větru, který zuřil na chodbě...

Byl pryč.

Kapitola čtyřicátá třetí

"Vstupte," řekla Deanna, když se u jejích dveří ozval zvonek.

Vstoupil Riker, s rukama za zády. Když se za ním dveře zavřely, zastavil se "Jak se cítíš?"

Zhasla obrazovku počítače, kterou právě pozorně pročítala, založila si ruce a zeptala se: "A jak bych se měla cítit?"

"No... hodně jsi zkusila."

"Oba jsme hodně zkusili," připomněla mu. "Ale to bylo před dvaceti čtyřmi hodinami. Já se rychle vzchopím, když je mi dopřáno času."

"Dopřáno času."

Pomalu k ní přistoupil. "Myslel jsem, že by tě to třeba mohlo zajímat... ten Chameloid se ztratil zhruba ve stejném čase... jako ostatní."

"Předpokládala jsem to," řekla tiše.

"Sindarínská velvyslankyně balí kufry. Moc jí to netěší. Mírová iniciativa se rozpadla a odborníci předpovídají, že je to jen otázka času, kdy se sindarínská civilizace zhroutí. Už se jedná o tom, jak by mohla Federace pomoci a zabránit nejhoršímu, jestli k tomu dojde."

"To by bylo velice humánní."

"A Datovi už tu hlavu přidělali... abych tak řekl. Zdá se, že jsem... že admirál mu řekl, že ten druhý Dat - ten, co se tě pokusil zabít - byl vlastně Lore."

"A byl?"

Riker se zarazil. "Já nevím," řekl pomalu. "Vím jen, že Dat tomu věří. Myslím, že je takhle mnohem... klidnější... když si myslí, že to byl Lore, než kdyby věděl, že se tě za jistých okolností pokusil zavraždit."

"Nemáme tušení, jaké vlivy budou utvářet Data během dalších čtyřiceti let," řekla pomalu. "Víme jen, že pokud jsou dány okolnosti, za kterých je potřeba vážít život jedné ženy proti realitě, kterou zná... snadno se rozhodne, že ta žena je postradatelná."

"I když tou ženou jsi ty?"

"I tak. A upřímně... Chápala bych jeho rozhodnutí."

"Ano... ale třeba by to nepochopil. Bylo by pro něj strašné se s něčím takovým vyrovnat. Takže, snad by bylo lepší, kdybychom..."

"...si to nechali pro sebe?"

Přikývl.

"Jako by se stalo." Opřela se o opěradlo. "Takže... přišel sis sem promluvit o všem možném, jen ne o tom, o čem by sis opravdu rád promluvil?"

"A co by to mělo být?"

"My dva."

Dlouze vydechl. Čekala, až začne.

"Nevím, co bude s námi," řekl. "Viděl jsem, jaký byl můj život bez tebe... viděl jsem, co se se mnou stalo. Nemůžu říct, že bych z toho měl zrovna radost. Jenže... to bylo, když mi tě úplně vymazali ze života. Mohli bychom pokračovat tak, jako dosud, a když mi budeš nablízku jako má přítelkyně, důvěrnice... spřízněná duše... mohlo by to fungovat."

"Chápu, kam míříš," řekla zvolna Deanna. "Ovšem, na druhé straně, kdybychom se stali... nebo znovu stali... milenci... mohlo by to fungovat ještě líp."

"Nebo hůř," poznamenal."

"Nebo hůř," připustila.

Zavrtěl hlavou. "Cítím se tak trapně. Vážně musíme čekat čtyřicet let, abychom se spolu o něco pokusili?"

"Ne, Wille" - usmála se - "Musíme jen čekat, až na to budeme připraveni. Možná, že to bude trvat čtyřicet let. A kdo ví? Třeba to bude trvat čtyřicet dní. Počkáme a uvidíme. Ale aspoň máme šanci. Je jen na nás, jak ji využijeme."

Přikývl a pak řekl: "Mimochodem... něco jsem pro tebe vyrobil. Podobnost je ovšem jen přibližná... jen, co jsem si vybavil... z tehdejších vzpomínek na tu zvlášť milovaní hodnou, mladou, ctihodnou dívku a její úžasnou postavu."

Trochu zčervenala. "Wille, co je to?"

Vytáhl ruku zpoza zad. V ní držel tenkou bílou mulovou čelenku.

Hleděla na ni, a zprvu nechápala. A pak porozuměla. "Takovou... takovou měla tehdy Chandra!"

"Takže se mi docela povedla, když jsi to poznala. To je dobře. Ehm... kdybys mohla dát hlavu trochu blíž..." Naklonila hlavu a on jí tu čelenku nasadil a protáhl vlasy skrz. Vstala a předvedla se. "Sluší mi?"

"Je krásná, jako žena, která ji má ve vlasech."

Cítila, že taje jako máslo, a vrhla se mu do náruče. Objal ji a jejich rty se spojily...

A všechen zmatek a složitost jejich životů na dlouhý okamžik zmizely, a znovu tu byl jen mladý muž a žena, kteří po sobě toužili. Pár, který bázně jeden druhého poznává a objevuje, co každému z nich chybí a co každý z nich může poskytnout. Noví milenci v džungli, omámení prostředím a sebou navzájem. Ona byla ženou, kterou zachránil, a on byl mužem, jehož život stvořila.

A měli na to všechen čas v celém vesmíru...

ZAČÁTEK KONCE

Kapitola čtyřicátá čtvrtá

Mary Mac ohromeně sledovala, jak z rychle kroužícího víru Strážce Věčnosti vystupují čtyři lidé: admirál Riker, komodor Dat, poručík Blair a ještě jedna postava, která upadla, zřejmě v bezvědomí.

Vydala se k nim a občas natáhla krk, aby si pohledem ověřila svou domněnku. "To je... to je Mar Loc!"

Dat se na ni podíval s hlavou lehce nakloněnou na stranu. "Ten vědec, o němž jste řekla, že dezertoval?"

V tichém úžasu přikývla.

A pak promluvil Strážce svým obrovským, všeobjímajícím způsobem: "Všechno je... tak jak bylo."

Dat se otočil čelem ke Strážci. "Říkáš, že admirál Riker skutečně obnovil časovou linii v její původní formě?" "Všechno je, tak jak bylo," opakovala brána.

Blair k němu přistoupil blíž a dlouhá srst mu ve větru vlála. "Zatraceně," vykřikl, "když jsi věděl, že s časem někdo hýbal a že admirálovy kroky jsou správné... proč jsi nám to ksakru neřekl?!"

Strážce s naprostým klidem odpověděl: "Neptali jste se."

Asi na deset vteřin se rozhostilo hluboké ticho a ozývalo se jen vytí větru. A pak ze sebe Blair vypravil: "Neptali jsme se?"

Riker se začal smát.

"Neptali jsme se!" Blair byl velmi rozčilen. "Chceš říct, že všechno, co jsme prožili, všechna ta složitá rozhodnutí, která jsme museli přijmout, všechny... neptali jsme se!"

"Neptali," řekl Dat ohromeně. "To byla ode mne velká hloupost. V mém rozhodnutí dodržet imperativ Hvězdné flotily o nezasahování do času jsem..."

A Riker, který se zatím dostatečně uklidnil, řekl: "Vy jste, Date zapomněl na úplně první povinnost Hvězdné flotily... začal jsem o tom přemýšlet, když jsem trávil čas s kapitánem Wesleyem Crusherem a vzpomněl jsem si na to tvrdé ponaučení, kterého se mu dostalo, když byl ještě na Akademii. Povinnost, jež je nadřazena všem imperativům a poučkám..."

"Že musíme vždycky hledat pravdu," dokončil Dat.

"Správně. A pravda je," řekl Riker a postavil bezvědomého Mara Loka, alias Ezu na nohy; "že tenhle malý mizera se rozhodl, že zlepší život svého lidu. Mary Mac... neobjevily se vám na těle v posledních týdnech nějaké nevysvětlitelné modřiny?"

"Ale... ale ano," řekla a dívala se na Data. "Vzpomínáte, komodore? Měla jsem kulatou modřinu na rameni."

"Od tlakové injekce," řekl Riker. "Přítlačíte-li příliš silně, nechá po sobě modřinu. Jednou v noci, když jste spala, vám určitě vstříkl něco, abyste se neprobudila - nebo snad dokonce něco, co by způsobilo náměšičnost. Vzal vás sem ke Strážci, využil vás ve spánku, aby si otevřel silové pole, vrátil vás tam, kde jste spala, vstoupil do Strážce..."

"A zbytek známe," dodal Blair. Riker se usmál. "Už to neplatí."

Mary Mac pak přijala Blairovu pomoc, a společně odtáhli bezvládného Mara Loka pryč. Mary Mac přísahala, že jen co dokončí zprávu pro Vědeckou radu Federace, bude Mar Loc poslán někam, kde si čas dozajista vychutná... do

orionského vězení (za zločiny proti Mary Mac), kde je život tak těžký, že tam dny ubíhají pomalu, jako by to byly roky. "Chci, abyste pochopil, admirále," řekl zvolna Dat, když se dívali na zářící oblouk Strážce Věčnosti, "že velice lituju toho, co jsem dělal."

"To je v pořádku, Date. Na první pohled... bylo to, co jste udělal, nebo chtěl udělat, správné."

"Zvláštní... když jsem se snažil zabít Deannu Troi, udělal jsem několik chyb. Nechtěl jsem je udělat, ale udělal jsem je. Svou povahou to byla téměř nemotornost."

"Třeba jste je, Date, udělal schválně. Třeba jste chtěl, aby vám v tom někdo zabránil."

Dat se na Rikera překvapeně podíval. "To je možné?"

"Samozřejmě, že je to možné. Jedna z hlavních věcí, která z nás dělá lidi, Date... je, že ne vždy víme, proč děláme věci, které děláme."

"Jak velmi zvláštní. Musím připustit... skutečně jsem se cítil trochu jako Brutus."

"A Brutus, jestli si vzpomínáte, byl ctihodný muž," poznamenal Riker. "Důležité je, že to všechno dopadlo, jak nejlépe jen mohlo."

"Opravdu?"

Riker se na něho hloubavě podíval. "Co tím myslíte?" Dat ukázal kolem. "Dokud jsme na této planetě, admirále, v srdci časového víru... žádné změny, které by způsobil váš zásah, se nás nedotýkají. Když původně Mar Loc změnil čas, my - a naše vzpomínky - jsme se prostě změnili s ním. Vůbec jsme si neuvědomili, že je něco jinak. Ale teď jsme přímo v centru změn. Ačkoli vy jste byl architektem obnovy, vlastní změny se odehrály bez toho, abychom byli při tom. Není vůbec jisté, co se s námi stane, až opustíme tenhle svět... Naše paměť se možná změní, aby se přizpůsobila novému časovému proudu. Anebo nám naše paměť zůstane, ale my se budeme nacházet v podivném novém prostředí. Je tu dokonce i vzdálená možnost, že prostě přestaneme existovat, pokud neexistujeme jako entity v tomto novém časovém proudu."

"Myslím, že to se nestane. A víte proč, Date? Protože to, co jsem řekl předtím, jsem myslel vážně. Tahle věc" ukázal Riker na Strážce - "je Boží okno. A nezdá se mi, že by nám Bůh dovolil projít svým oknem, kdyby nechtěl, abychom žili v jeho domě."

"To zní velmi duchovně, admirále."

"Nebýval jsem příliš duchovně založený, ale měl jsem dobrou učitelku."

Riker pohlédl vzhůru na vrhící nebe, obrovské barevné šmouhy a miazma časových průzorů, z nichž bylo utvářeno nebe nad Věčností.

Pobaveně řekl: "Já vážně nevím, co jiného se teď hodí říct, Date, jen..."

"Sakra, padáme odsud?" navrhl Dat.

Riker prostě přikývl a stále hleděl na nebe. "Myslím, že to je docela výstižné," řekl bez zájmu.

A zjistil, že ten kroužící vír na nebi nabývá tvaru, který před dávnými lety viděl na jednom obraze...

"Budeme nuceni čelit novému a jinému vesmíru, admirále. Nemáte ani trochu obavy?"

Byla tam červeně a purpur, a pak, uprostřed té obrovské míchanice kosmické existence, Riker spatřil tvář...

"Ne, Date," odpověděl tiše. "Vůbec nemám obavy. Myslím, že to všechno dopadne skvěle."

A pak zvolal, tak jak to v zoufalství a beznaději dělal v těch pustých dobách, rok za rokem.

A přišla odpověď.

Jestli to vyšlo z jeho nitra, nebo jestli to přišlo odněkud z galaxie, od někoho, kdo byl jeho lepší částí, to nevěděl. Ale bylo to tu. Slzy mu vhrkly do očí, když ve své mysli uslyšel ta slova, na která čekal přes polovinu života. Sladká a melodická, s hlasem plným příslibů a naděje.

A ta slova zněla:

Vítej... Imzadi...